

#GEZİ- YARGI- LANA- MAZ

Burjuvazi halkın devrimci belleğinden korkar her zaman. O yüzden de o bellekte devrimci olan ne varsa binbir türlü yolla saldırıya uğrar, içi boşaltılır, baskılanır, silinir. Ama bu bellek çok taze! Büyük Gezi ayaklanmasının üzerinden henüz 5 yıl geçti. Unutturmak ne mümkün bu kadar kısa sürede!

O yüzden sabah akşam Gezi'yi karalamak, çarpıtmak, yaftalar yapıştırmak için didinip duruyor faşist devlet. Uykularını kaçırın, onu sonsuz dehşete sürükleyen ayaklanma bir "dış mihrakların oyunu" derekesine getirilmek isteniyor. Davalar açılıyor, Dayanışma'nın öne çıkan isimlerine davalar açılıyor.

Bu halk ayaklanmasında her sınıf kendi sınıfsal tutumuyla yer aldı. Sermayenin ve faşist devletin Gezi'ye saldırısı karşısında da aynı şekilde farklı tutumlar sözkonusu. Simge isimlere dava karşısında "Gezi Yargılanamaz" diyerek tepkiler geliştiriliyor haklı olarak. Ama aynı Gezi ayaklanması yüzünden onlarca sosyalistin toplamda yüzlerce yıl

bulan cezalara çarptırıldığını, zindanlara atıldığını "unutuyor" pek çok çevre. Ne yazık!

Gazetemiz eski Yazışları Müdürü Sami Tunca 48 yıl ceza aldı, 42 yılı onandı! Sosyalist işçi Ali Ekber Sever 16 yıl ceza aldı, tutuklandı. Gazetemiz muhabiri Lütfiye Burcu Kara 4 yıl ceza aldı, halen zindanda. Okurlarımızdan Barış Bulut yine 4 yıl ceza aldı, zindanda. En son avukat Ali Hizmetçi tutuklanarak zindana atıldı. Adını burada anamadığımız onlarca sosyalist aynı şekilde tutuklandı, zindana atıldı.

#GeziYargılanamaz şiarı, çok doğru ve haklı. Ama bunu sadece kamuoyuna mal olmuş isimler sözkonusu olduğunda hatırlamamalı. Gezi'nin milyonlarca "organizatörü, lideri" vardı. Milyonları harekete geçiren gerçek bir halk ayaklanmasıydı. Halkın devrimci belleğine muazzam katkılar yaptı. Egemenlerin, faşist devletin bunca korkması da bundan değil mi zaten! RTE'nin sabah akşam Gezi sanrılarıyla sayıklaması bundan değil mi!

Fransa'nın "sarı yekekli"lerinin ardından depreşti iktidarın korkuları. Bu kriz döneminde, milyonlarca insanın işsizliğe, yaşamdan kovulmaya mahkum edildiği baskıların dayanılmaz boyutlara ulaştığı günlerde, öfkenin patlamak için sadece bir "genel bahane" aradığı o büyük patlama öncesi gerilimiyle yüklü bir zaman diliminde egemenler korkmaz da ne yapar! Korkuyorlar, korkacaklar... Herkes hazır olsun. Öfke kınından sıyrılıyor. Yeni bir ayaklanma dalgası kıyıları vurdu vuracak.

MÜÇADELE BİRLİĞİ GAZETESİ

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HER ŞEY EMEĞİN OLACAK 19 Aralık 2018 - 2 Ocak 2019 / S 64 / 1 TL

PATLADI PATLAYACAK!

"Artık her şey bitti. Ücretmiş, zammış... Hayır, şu an sadece tek bir şey var: Devrim!" Bu sözler bir işçinin haykırışı. Üstelik herhangi bir siyasal örgütlenmede yeralmayan bir işçinin! İşçilerin durumlarının en özlü ifadesi. Bir isyan çığlığı. Sessiz öfkenin henüz zor işitilen cılız sesi!

İşçilerin "toplumsal ruh halini" anlamak isteyen herkes bu sözlere dikkat etsin. Kendini bilmem ne türden "kampanyalara" hapseden seçkinin aydın siyaset tarzının anlamaya muvafak olamadığı patlamak için fırsat kollayan bu öfke, şimdi bütün OSB'lerde, fabrikalarda, şantiyelerde, emekçi semtlerin merdiven altı atölyelerinde mayalanıyor. Öfke artık kınına sığmıyor. Bıçak kemikte!

Sermaye sınıfı ve faşist iktidar bunun çoktandır farkında. Gezi üzerinden tehditler, "sarı yekek" avına çıkmalar, sürekli tutuklamalar, ardi ardına verilen cezalar, soruşturmalar, kovuşturmalar... Yetmedi, artık aleni tehditler, emekçileri iç savaş korkuluğu ile sindirme istekleri (RTE'nin 16 Aralık tarihli konuşmaları) devrede. Bütün bunlar salt seçim manevraları mı? "Gündem saptırma" çabaları mı? Bütün bunları "yüksek siyasetin oyunları" mı sanıyorsunuz! Gelmekte olana hazırlanıyor sermaye sınıfı ve faşist devlet.

İşsizlik kabusu tüm işçilerin yakasında. Dev

firmalar "şu kadar işçiyi çıkarmak zorunda kalacağız" diye el altından fıslı yayıyor. Sırf işten atılma söylentisi bile soluksuz bırakıyor işçileri. Başlarının üzerindeki bu öcü geçici felç ediyor çoğunu. Hareketsiz bırakıyor. Ama korkunun ecele faydası yok! Öyle ya da böyle geliyor işten atılma sırası. Gergin bekleyişin hareketsiz bıraktığı işçiler, kınından sıyrılan öfkenin iletkeni oluyor boylu boyunca. Patlamak için gün sayıyor öfke. Sebep arıyor patlamak için.

Konkordato ilan eden büyük firmalara bağlı çalışan yüzlerce taşeron firma bir anda iflasla yüz yüze geliyor. (Hükümetten ihalelerle semiren dev firmalardan sadece 3 tanesinin konkordato ilanı 500 taşeron firmayı uçurumun eşiğine getirdi bile!) İnşaat sektörünün onbinlerce işçisi esir kampından beter şartlarda çalıştıkları şantiyelerden kovulmak üzere.

Organize sanayi bölgelerinde bizzat patronların yaptıkları toplantılarda dile getirilenler yıkımın büyüklüğünü gözler önüne seriyor. Şimdilik ihracat firmaları bir parça dayanabilecek durumda. Diğer bütün kesimler, çorapçısı, dökümcüsü, ayakkabıcısı, tekstilcisi... "çarklar durdu" diye ağlıyor. İşlere ara veriliyor, işçiler "ücretsiz izin"e çıkarılıyor. Kriz, işçileri yıkıma sürüklüyor. Hala krizlerle devrim arasındaki bağlantıyı görmüyor musunuz?

Son 4-5 ayda aileleriyle birlikte ele alındı-

ğında 5 milyondan fazla emekçi yaşamdan kovalanmış durumda. Şairin dediği gibi "Bir kavmi uykusundan uyandırır bu haller, Doğan aç midederden nur topu ihtilaller."

Öfke büyüyor. Sınıfsal içgüdü artık bilinç haline geliyor. Yukarıda alıntıladığımız sözler bunun apaçık ifadesi. Evet daha çok yolumuz var örgütlenme ve hazırlıklar için. İşçi sınıfı kendi örgütlenmesini ve hazırlıklarını tamamlamaktan çok uzak. Buna kuşku yok. Hayal aleminde değiliz. Ama öfke büyüyor, kınına sığmıyor. Sınıfsal içgüdü sınıfsal bilinç dönüşüyor.

Bir ayaklanma havası var ufukta. Bu baskı cenderesini paramparça edecek bir öfke patlaması yaklaşıyor. Uğultuları dinleyin! Yaklaşıyor engellenemez olan. Bizim çağrımızla değil, bizim isteğimizle değil! Kaçınılmaz olan, mevcut şartların zorunlu sonucu olan şekilde geliyor. Görevimiz gelmekte olana hazırlanmak, en geniş işçi kesimlerine bunu anlatmak, pratik hazırlıkların neler olduğunu bıkmadan usanmadan açıklamak, örnekler yaratmak, örnekleri yaygınlaştırmak için her türlü yol ve yöntemi kullanmak... Hayal aleminde değiliz! Yolumuz uzun, eksiğimiz çok. Ama bu kaçınılmaz olana hazırlanmaktan, onun gereklerini yerine getirmeye çalışmaktan başka bir yolumuz da yok.

Devrim

>>Editör...

FRANSIZ HALKI İSYAN EDİYOR

Fransa'nın alt tabakalarının akaryakıt zammına karşı isyana girişiyor, yayılıyor ve yeni bir niteliğe doğru evriliyor.

"Sarı Yekekler" in hareketi olarak başlayan kitle eylemi, kimse-nin, belki de eylemi başlatanların dahi önceden düşünemedikleri, hayal etmedikleri boyutlara varıyor. Eylem önce, proletaryadan bir tık üstte, burjuvaziden fersah fersah alta olan toplumsal kesimlerin yol kesme, protesto hareketi olarak, kendiliğinden, örgütsüz, lidersiz, sosyal medya üzerinden yapılan çağrılarla başladı.

3

Proletaryanın Sınıf Kavgasında Üstün Gelmesi

C.Dağlı

2

Ekonomik Krizler, İşçi Hareketleri Ve Komünistler Nasıl Davranmalı

İ.Cevat Çetiner

4

Olgularla İç Savaş - 2

Özgür Güven

5

Ustalaştık...

Arif İşçi

8

Bitmeyen Bolşevik Düşmanlığı

Ali Varol Günel

10

Bazıları Ve Birileri

Kenan Kızıl

11

PROLETARYANIN SINIF KAUGASINDA ÜSTÜN GELMESİ

BAŞYAZI

C. Dağlı

Çağdaş maddi koşullar, nesnel toplumsal gelişme, emek-sermaye çelişki ve çatışmasının derinleşmesi bugünkü tarihsel aşamadan, bir üst aşamaya, bir tarihsel dönemden yeni ve üst bir döneme, kapitalist toplumdaki, komünist topluma geçişi bir zorunluluk durumuna getirmiştir. Bir alt toplumdaki, bir üst toplumsal ilişkilere geçiş, bugünkü toplumdan kaynaklanan çelişki ve çatışmaları geçmişte bırakmanın temel koşuludur. Devrimin bu yaşamsal hedefi, salt teorik bir sorun değil, gerçekleştirilmesi gereken pratik bir görev olarak önümüzde duruyor.

Bugünkü tarihsel aşamadan bir üst aşamaya geçilmesi, eski toplumsal düzenle karşıtlık ve çelişki içinde olan, burjuvazinin sınıf egemenliğini yıkmak için savaştan devrimci sınıfın, proletaryanın bu savaşı kazanmasına bağlıdır. Devrimci sınıf bu savaşı kazanmadan düşmanı karşısında kesin bir üstünlük sağlamadan bugünkü aşamadan, güncel burjuva toplumunun sorunları, çelişki ve kavgaları devam eder. Proletaryanın zaferi, insanlığı yeni bir geleceğe taşıyabilir. Bu nedenle, kapitalizmin ezdiği tüm halk kitlelerinin, devrimci sınıfla birlikte hareket etmelerinde hayati çıkarları var. İşçi sınıfını izlemeyen ve onunla birlikte davranmadıkça, kapitalizm tarafından ezilmekten kurtulamazlar.

Proletarya daha yüksek bir tarihsel basamağa geçişte nesnel gelişme yasalarına dayanıyor. Bu geçiş toplumun önüne koyan, onu kaçınılmaz yapan, toplumun kendi yasalarının gelişmesidir. Toplumun köklü ve büyük değişimi bu toplumun uzlaşmaz iç çelişkilerinin derinleşmesi tarafından dayatılmıştır.

Güncel burjuva toplum gelişmiş maddi temellere dayanıyor. Çağdaş gelişme o düzeye vardı ki, burjuva toplumsal ilişkiler bu gelişme düzeyiyle tam bir çelişki ve çatışma içinde. Kapitalist mülkiyetle, bugünkü üretim ilişkileriyle çelişki ve savaşım içinde olan proletaryanın önündeki devrimci görev, burjuva egemenliğini yerle bir etmek, çağdaş gelişmeyi kapitalizmin zincirlerinden kurtarmak, onun serbestçe gelişimini sağlamaktır; insanlık tarihinin eski dönemine son vererek yeni bir dönem, insancıl bir dönem başlatmaktır.

Yeni bir tarihsel basamağa geçiş; günümüzde salt teorik bir sorun değildir. Bir yüz yıldır, geçiş pratik olarak örgütleniyor. Bugüne değin, geçişin çeşitli biçim ve örneklerini gördük. Kuşkusuz, tarihsel ilerleme yarın karışmaya başka biçimler ve yeni örnekler çıkaracaktır. Sınıf mücadelesinin ileriyi doğru boyutlanmasına pratik olarak yaklaşacağız. Devrimci işçilerin ve devrimci işçilerin partisinin görevi yeni koşullarda sınıf kavgasının pratik gereksinmesine yanıt vermektir.

Tarihin gelişiminde birçok etken rol oynar. Proletaryanın örgütlenme ve bilinç derecesi, halk kitlelerinin eğitim düzeyi, sınıf savaşımının birçok aracına başvurması, askeri teknik vs. birçok etken yeni bir tarihsel döneme geçişte etkiye bulunur. Ancak aynı tarihsel süreçte kullanılan tüm etmenler, birbirinden kopuk değil, aralarında nesnel bir bağ var. Bunu tam da burada belirtmeliyiz ki, büyük tarihsel dönüşümler yalnızca çeşitli etmenlerin varlığıyla açıklanamaz. Büyük tarihsel altüst oluşlar, bir toplumu başka birinin izlemesi, tarihsel gelişme yasalarına dayanır. Bu topraklarda ve başka yerde, tam da nesnel gelişme yasalarının işlenmesi ve birçok etkenin karşılıklı ilişkisi ve etkileşimi devrimi gündeme getirdi. Bizim yapacağımız tam da pratik olarak karşımıza çıkan devrimi başarmanın gereklerini yerine getirmektir. Emekçi halk kitlelerinin yeni koşullarda, sınıf savaşına itiş verecek mücadele biçimleri güncel sınıflar ilişkisinden çıkarılır. Mücadele biçimleri tarihsel biçimlerdir. Tarihsel koşullar değişince, mücadelenin tarihsel biçimleri de değişir. Pratik mücadele için önemli olan hangi biçimin bugün öne çıktığı, hangisinin bizi daha ileriye, sonuca götüreceğidir. Somutlarsak kitlelerin hareketi, bir süre önce halk ayaklanmasına varmış ve bugün yeni ayaklanmalara değin ilerliyorsa, devrimci kitle eylemleri ve onun yüksek biçimleri yeni dönemin öne çıkan eylem biçimleridir. İç savaş ve ayaklanma, halk eyleminin yüksek biçimleridir. Bu biçimler, bu topraklarda uzun bir dönemdir var. Senelerdir toplum barikatların ya bu tarafında yer alıyor, ya da öbür tarafında. Bu, iç savaştır. Marx bu değerlendirmeyi iç savaşın patlak vermesi olarak anlatır. Bizde, bu anlatıma başvurulan oldu. Fakat, bunun adını koyamadılar. Sınıflar ilişkisinin tahlilini muğlak bıraktılar. Tahlilde, politika, taktikte muğlaklık oportünizmdir. Muğlaklık değil, kesinlik, netlik, bilimsel doğru ve devrimci düşünceler emekçi halkların elinde birer silahtır.

Burjuva toplumun yeni bir topluma gebe olması, derin bunalım içinde oluşu, burjuva partilerini çözümsüz, çıkışsız bırakıyor. Onların çıkış diye gösterdikleri her şey, çıkışsızlıktan başka bir şey değildir. Onların süreklilik arayışları, çıkışsızlıktan çıkışsızlığa sürüklenmekten başka bir sonuca yol açmıyor. Dolayısıyla, kapitalist düzen partilerinin yaptığı, baskıcı, gerici burjuva politik sisteme yeni bir ad vermekten başka bir şey değildir. Bir şeyin adının değişmesi o şeyin kendisinin de değiştiği anlamına gelmiyor. Böylece yeni denilen şey, eski olanın yeni bir ad altında ortaya sürülmesinden başka bir şey olmuyor. Burjuvazi derin bir toplumsal, siyasal bunalımın yanında derin bir ideolojik kriz yaşıyor. Yalnızca proleter çıkış gerçek anlamda bir çıkıştır. Proleter çıkış, burjuva toplumdaki devrimci tarzda çıkıştır. Toplumun kendisi dönüşünce, ondan kaynaklanan tüm sorunlar da ortadan kalkar. Her büyük dönüşümde olduğu gibi insanlar;

“Yeni güçler, yeni anlayışlar, yeni karşılıklı ilişki biçimleri, yeni gereksinimleri ve yeni konuşma biçimi aratırlar.” (Marx)

Olan şey, yalnızca burjuva politikanın çıkışsızlığı değil, toplumsal sistemdeki çürümenin, yozlaşmanın, çöküntünün derinleşmesidir. Kapitalist toplumdaki çürümeden söz edenler, bunun toplumun kendisinden kaynaklandığını görmek istemiyorlar. Oysa ki, çürüme dışında kalan toplumsal ilişki yoktur. Dolayısıyla bugün olan şey, toplumsal ilişkilerdeki çürüme ve yozlaşmanın, yabancılaşmanın daha ileri boyutlar almasıdır. Kapitalist çürüme ve yozlaşmanın ortadan kalkacağını düşünmek, boş bir oyalama içine girmektir. Burjuva toplumdaki çürüme, yozlaşma, zihinsel alçalmanın ortadan kalkması için öncelikle kapitalist toplumun ve karşılıklı ilişki biçiminin ortadan kalkması gerekiyor.

İşçi sınıfı ve emekçi halk iktidarı ele geçirmeden bunlar hiçbir şekilde gerçekleşmez. İktidar emekçilerin elinde olmadan, sosyalist bir toplumun yaratılması, ezilen ve sömürülenlerin ve kadınların kurtuluşu tam bir hayaldir.

Leninist partinin devrim programı tam da iktidarın devrimci tarzda ele geçirilmesini, devrimci iktidara dayanarak, işçi sınıfının ve kadınların tam kurtuluşunu hedefliyor.

Açlık Grevleri Büyüyor

DTK Eşbaşkanı Leyla Güven'in, 7 Kasım'da Öcalan'a dönük ağırlaştırılmış tecridin sona ermesi için başlattığı süre-siz-dönüşümsüz açlık grevi yayılarak sürüyor.

Leyla Güven'in Diyarbakır E Tipi Cezaevi'nde başlattığı açlık grevi eylemine destek olmak için Mersin HDP il binasında açlık grevine başlayanlara polis basın yaparak gözaltına almıştı.

Kandıra zindanındaki Sabahat Tuncel de 14 kadın tut-sakla birlikte 1 Aralık günü 10 günlük açlık grevine başladı.

3 Aralık günü Van'da da HDP Milletvekili Muazzez Orhan, İl Örgütü binasında açlık grevine başladı. Riha ve Amed İl Örgütleri de açlık grevine başladı.

4 Aralık günü, Mecliste ve İstanbul'da da HDP'liler açlık grevine başladı.

Gözaltılarını yaşadığı Mersin'de, milletvekilleri Fatma Kurtulan, Rıdvan Turan ve Tülay Hatimoğulları açlık grevine başladı. Önceki gece

gözaltına alınan HDP'liler de gözaltında açlık grevini sürdürüyor.

Meclis'te yapılan grup toplantısının hemen ardından başlayıp, 2 gün sürecek açlık grevi Grup Toplantı Salonu'nda başladı. Pervin Buldan ile birlikte Berdan Öztürk, Mithat Sancar, Dilan Dirayet Taşdemir, Kemal Bülbül, Şevin Coşkun, Serpil Kemalbay, Habip Eksik, Züleyha Gülüm ve Erdal Aydemir açlık grevinde.

İstanbul'da İl Binasında basın açıklaması yapan HDP'liler, açıklamanın ardından açlık grevine başladılar. İstanbul'da da Hüda Kaya, Dışad Canbaz, Ali Kenanoğlu ve Saruhan Oluç açlık grevine başladı. Milletvekillerinin açlık grevine başlayacağı salona "Leyla Güven haklıdır. Mutlak tecrit kaldırılmalıdır" pankartı asıldı.

Urfa'da 6-7 Aralık günleri, açlık grevinin sürdüğü HDP İl Binasına ve HDP'lilerin evlerine yapılan baskınlar sonucu 47 kişi gözaltına alındı, 5'i tutuklanırken bir kişi de sınırdışı edildi.

Leyla Güven İçin Bakırköy Önünde

HDP İstanbul İl Kadın Meclisi ve TJA, 33 gündür açlık grevinde olan DTK Eşbaşkanı ve HDP Hakkari Milletvekili Leyla Güven'e destek vermek için bugün Bakırköy Kadın Kapalı Cezaevi önünde eylem yaptı.

10 Aralık günü öğle saatlerinde "Leyla Güven Haklıdır, Tecrit Kalkmalıdır" pankartının açıldığı açıklamada, "Jin, jyan, azadî" ve "Leyla Güven haklıdır" sloganları atıldı.

Cezaevi önünde düzenlenen eylemde kadınlar adına konuşan Muazzez Töre, "Kadın mücadelesinden rahatsız olanlar kadın iradesine her yerde saldırılarına devam ediyor" dedi. Leyla Güven'in milletvekili olmasına rağmen tahliye edilmediğini hatırlatan Töre, "Bu karar siyasi bir karardır. Leyla Güven hakkında 29 Haziran 2018 günü tahliye kararı veren mahkeme heyeti daha sonra tutukluğun devamı kararı verdi. Bu durum mevcut yargının AKP/Saray rejiminin emir-talimatı ile işlediğini ortaya çıkarmaktadır" diye konuştu.

Yargının siyasi erkin etkisi altında olduğuna vurgu yapan Töre, "AKP'ye biat etmeyen, AKP'li olmayan herkes, muhalif, sesini çıkaran ya susturulmakta ya da tutuklanmaktadır. Sosyal ve siyasal süreç gasp edilmiştir. Tüm toplum tecrit altındadır. Bu tecrit durumunu ortadan kaldıracak olan, toplumsal barış ve huzur ortamının sağlanmasıdır. Leyla Güven açlık grevi ile şunu söylemektedir: 'Bu kriz ve korku ortamını, tecrit ortamını kırmak Sayın Öcalan ile görüşmekten geçmektedir. Tıkanmış siyaset ve krizin önünü açacak olan, toplumsal tecridin kırılması ve toplumsal barışın, huzurun sağlanmasıdır'" dedi.

Basın açıklamasında siyasi tutsakların, halkoyuyla seçilenlerin, kadın tutsakların serbest bırakılması ve Leyla Güven'in açlık grevi taleplerinin geç olmadan kabul edilmesi vurgulanarak sloganlarla son buldu.

#YeniYıldaÖzgürlük

Tutuklu ve hükümlülere kitap ulaştırmak için, 2008 yılında bir grup gönüllü tarafından kurulan Dışarıda Deli Dalgalar İnişiyatifi, birlikteliğinin 11. yılında "Geleneksel Yılbaşı Postası"nı 2 Aralık Pazar günü gönderdi.

Gönüllülerin topladığı yüzlerce kitap, el emeği kartlarla birlikte paketlenerek, hapisteki siyasi tutuklu ve hükümlülere gönderilmek üzere hazırlandı.

Bir masa etrafında bir araya gelen, içlerinde gazeteci ve yazarların da olduğu Dışarıda Deli Dalgalar İnişiyatifi, mimozalardan rengârenk kartlar yaptı, yeni yıla dönük özgürlük dilekleri yazdı, dayanışma mesajları iletti.

Dışarıda Deli Dalgalar İnişiyatifi, "Buradan çağrımız hapishanelerle dayanışmanın çoğaltılmasıdır" diyor.

Editör

FRANSIZ HALKI İSYAN EDİYOR

Baş tarafı 1. sayfada

Fakat eylem, giderek güçlendi, gevşek de olsa bir örgütlülüğe kavuştu, oldukça geri de olsa taleplerini formüle ettiler ve bir gövde gibi hareket etmeye başladılar. Eylemin başında ileri sürülen taleplerin geri olmasının bir önemi yok. En büyük ayaklanmaların, dünya tarihini değiştiren devrimlerin bile başlangıçta oldukça geri, naif taleplerle başlayabildiklerini biliyoruz. 1905 Rus Devrimi, 1917 Büyük Ekim Devrimi, hatta 1789 Fransız devrimi işte böyle geri ama emekçi sınıflar için yıkıcı taleplerle, "ekmek istiyoruz" talebiyle kivilcim alan devrimlerdi.

Bu isyan ya da ayaklanma bir devrime dönüşür mü; bilmiyoruz. Ancak şunu biliyoruz: İsyancıların ya da ayaklanmacıların "Eylem kapısından girerken sahip oldukları düşünce ve taleplerle eylem sürecinde üstlenecekleri görevlerin uyumsuzluğu, tekellerin boyunduruğuna genel isyana dönüşmek zorunda kalacaktır." Biz, bu satırları hareketin henüz başladığı ilk zamanda, henüz kimsenin bu hareketin yönü hakkında bir fikir sahibi olmadığı günlerde yazmıştık ve yaşam tam da düşündüğümüz gibi akmaya başladı.

Akaryakıtta getirilecek zamlara karşı yol kesmelerle başlayan hareket, bir yandan öğrencileri, devlet memurlarının bir kısmını hatta köylüleri harekete geçiren isyan boyutuna geçirirken diğer yandan da taleplerinde politik bir sıçrama yaparak "Macron istifa" noktasına gelmiş bulunuyor. Tıpkı, basit taleplerle başlayan Mısır ya da Tunus'taki hareketlerin devlet başkanlarını deviren birer halk devrimine dönüşmeleri gibi..

Hareket, aslında buna isyan da denilebilir, şimdiden Fransız hükümetini sarsmaya başladı. Macron, akaryakıt zamlarını geri aldığı söyleyerek geri adım attı. Ama bu geri adım, hareketi

tavsatmak bir yana daha de genişletti. Zengin bir sınıf savaşı deneyimine sahip Fransız halkı, hükümetin geri adımına, "kıvrıntı değil, ekmeğin kendisini istiyoruz" sözleriyle yanıt verdi. Sorun akaryakıt zamlarının protestoyu aştı. Eylemciler şimdi anti-kapitalist sloganlar atıyor ve devrimden söz ediyorlar.

Bu ayaklanma nereye evrilir, bu konuda şimdiden söylenecek her söz bir tahmin, bir spekülasyon olmanın ötesine gitmez. Ancak şunu gördük ve biliyoruz: Hareketin kökleri çok derinlerde ve sağlam. Hareketin kendiliğinden bu noktaya gelmiş olması, yayılması, derinlik ve genişlik kazanması bu sağlam kökler sayesinde.

"Avrupa Diken Üstünde". "Sarı Yelekliler" hareketi başlar başlamaz, burjuva basın işte bu başlığı atmıştı. Eylemlerin yayılmasından korkuyorlardı; korktukları başlarına geldi. Eylemler şimdiden Belçika'ya ve hiç beklenmedik yere, Irak'ın Basra kentine sıçradı. Dünya emekçi sınıfları birbirinden öğreniyor, örnek alıyor, açılan yoldan ilerlemeye çalışıyor. Şimdi dünya burjuvazisi, nefesleri tutmuş, eylemlerin öteki Avrupa ülkelerine yayılıp yayılmayacağını gözlüyor.

Korku yersiz mi? Kesinlikle değil. Kapitalist sömürü, sadece bağımlı ülkelerin emekçi sınıflarını değil ama emperyalist ülkelerin işçi sınıflarını ve emekçilerini de derin bir yoksulluk içine sürüklemiş durumda. Avrupa ülkelerinin ezici çoğunluğunda artık bir işçinin tek başına çalışarak kendisinin ve ailesinin (bu aile üç kişilik de olsa) geçimini sağlaması mümkün değil. Ve dahası, en küçük bir talihsizlik, hastalık, kaza, kötü ürün gibi işlerin ters gidişi, Avrupalı emekçiye mutlak bir açlığa sürükleyecek koşullar var şimdi. Avrupalı emperyalistlerin, Sovyetler Birliği ve sosyalist sisteme duyulan sempatinin önünü kesmek için

kendi emekçilerine verdikleri "rüşvet" koşulları ortadan kalkalı çok oldu. İtalya, Fransa, İspanya bunların başında geliyor. Bu ülkelerde ortalama bir işçi emeklisi emekli aylığıyla artık kendi yaşamını sürdüremez noktadadır; mutlaka bir yerlerden yardım almak zorundadır.

Avrupalı emperyalistler dünyanın kanını emerek semirdiler ve semirdikçe Avrupa emekçi sınıflarını daha derin bir sefaletle ittiler. Bu, kapitalist üretim biçiminin bir doğa yasası katılığında işleyen yasadır. Durum tam da Marx'ın yüzelli yıl önce işaret ettiği gibi, "sermaye birikimi oranında, aldığı ücret ister yüksek, ister düşük olsun, emekçinin yazgısı daha da beter olacaktır." Öyle de oldu. Çünkü, "sermaye, birikimine tekabül eden bir sefalet birikimi yaratır. Bu yüzden, bir kupta servet birikimi, diğer kupta, yani kendi emeğinin ürününü sermaye şeklinde üreten sınıfın tarafında sefaletin, yorgunluk ve bezginliğin, köleliğin, bilisizliğin, zalimliğin, akli yozlaşmanın birikimi ile aynı anda olur."

Sermaye birikiminin dev boyutlara ulaştığı Avrupa'da bu yüzden en ufak bir kıvılcım ortalığı tutuşturmaya yetmekte; bu yüzden en ufak bir kıvılcım karşısında Avrupalı kapitalistler derin bir korku ve endişeye kapılmaktalar.

Fransa'da orta ve ortanın altındaki kesimlerin, tabakaların başlattığı hareket daha da derinleşerek bir devrime dönüşür mü; bilemeyiz. Ancak şunu biliyoruz: Devrim giderek birbirine yaklaşan binlerce, onbinlerce olayın, çatışmanın, çarpışmanın, isyan ve ayaklanmanın bir bileşkesi olarak doğar. Bu sayısız eylem, olay, çatışma, çarpışma, isyan ve ayaklanma başta zaman ve mekan olarak birbirinden yalıtık biçimde ortaya çıkabilirler hatta çıkarlar. Fakat zamanla birbirine yaklaşılarak, ortaya çıkışları sıklaşarak,

yoğunlaşarak, üst üst binerek ve sonuçta bir noktada birleşerek tek bir hedefe yönelen bir bileşkeye; burjuva egemenliği, kapitalist üretim biçimini yıkacak bir devrime dönüşürler.

Fransa'da başlamış bulunan devrimci kitle hareketi, hükümeti devirsin ya da devirmeden, küçük zaferler kazanarak -ki şimdiden hükümete geri adım attırarak bunu başarmış bulunuyor- geri çekilsin, önemi yok. Çünkü hareket daha şimdiden Fransız kapitalizmini, burjuva sınıf egemenliğini yerle bir edecek toplumsal devrime dev bir itilim sağlamış bulunuyor.

Fransız proletaryası, konformizm/parlamentarizm batağında tüm devrimci coşku ve heyecanını yitirmiş olan Fransız Komünist Partisi ve onun yönetimindeki sendikaların etkisiyle, başlangıçta harekete kayıtsız kaldı. FKP ve yönetimindeki sendikalar ilerleyen günlerde sıcak koltuklarından kalkıp destek açıklaması yapınca hareket işçiler, öğrenciler ve devlet memurlarının bir kısmı tarafından desteklenmeye başladı.

Bu hareketten alınacak en önemli derslerden biri, komünistlerin hiç bir toplumsal olayı küçümsemeleri; en ufak bir toplumsal olayın bile bozkırı tutuşturacak bir kıvılcıma dönüşebileceğini hesaba katarak hazırlık yapmak, olayın içinde yer almak ve onu genişletip derinleştirmek için büyük bir enerjiyle mücadele etmektir.

Fransa'da hareket 17 Kasım'da başladı. Ondan bir gün önce Macron ve hempaları, yirmi dört saat sonra bir kabusa uyanacaklarını asla düşünmemişlerdi. Bunun tek açıklaması, Fransa'nın bile tutuşmaya hazır bir bozkıra dönüşmüş olduğudur. Sermaye sınıfı egemenliğine ve kapitalizme güven duygularıyla dolu sosyal reformistler bu durumdan ders çıkarırlar mı? Sanmıyoruz.

Şengal Ve Maxmur Türk Savaş Uçakları İle Bombalandı

Türk savaş uçakları, 13 Aralık günü akşam saatlerinde Şengal ve Maxmur'u vurdu. Öğle saatlerinde de Efrin'in Şerawa ilçesine bağlı Bene ve Sewaxankê köylerine top atışları düzenlendi, 4 kişi yaralandı.

Türk savaş uçakları, saat 21.00 sıralarında Maxmur Kampı'nı ve IŞİD saldırısından kurtarılan Şengal'i bombaladı. Bombardıman sonucu Maxmur'da sivillerin oluşturduğu 4 öz savunma gücü yaşamını yitirdi, kampta büyük çaplı hasar meydana geldi. Bombalanan nokta halkın nöbet tuttuğu bölgeler oldu. Bombalamaların ardından uçaklar bir süre keşif uçuşunu sürdürdü.

Saldırı sonrası sokağa dökülen halk, Türkiye aleyhine sloganlar atarak saldırıların protesto etti.

Aynı saatlerde savaş uçakları Şengal'in Sikeniyê köyünü bombaladı. Şengal'in batısındaki Şilo kapısı, Şilo vadisi ve Şengal Rojava sınır bölgesi bombalandı, can kaybı olmadı.

Saldırı sonrası köy meydanında toplanan köylüler, Türkiye'yi protesto etti.

"Yaşatılan Vahşeti de Diz Çökmeyenleri de Unutmadık!"

HDP İstanbul İl Örgütü, 14 Aralık 2015 tarihinde Kürdistan kentlerinde aylarca süren ablukaların üçüncü yılı nedeniyle HDP İstanbul İl Binasında bir basın toplantısı gerçekleştirdi.

Salona Mehmet Tunç'un söylediği "Diz Çökmedik Bizimle Gurur Duyun" sözleri ve katliamda yaşamını yitirenlerin fotoğraflarının bulunduğu pankart asıldı.

Basın açıklaması, "Ablukalar boyunca ağır insanlık suçları işlenmiştir. Bu suçların hesabı elbet bir gün gerek ulusal gerek uluslararası hukuk nezdinde sorulacaktır. Kürt halkına karşı yürütülen inkâr ve imha politikalarına karşı direnen Mehmet Tunç, Asya Yüksel, Seve Demir, Pakize Nayır, Berjin Demirkaya, Aziz Yural, Rohat Aktaş, Rozerin Çukur ve daha nice direniş timsalini onur ve mimnet ile anıyoruz. 'Diz Çökmedik, Bizimle Gurur Duyun' diyen Mehmet Tunç ve yoldaşları ile gurur duyuyoruz" denilerek t a m a m l a n d ı.

Ali Hizmetçi'ye Özgürlük

"Gezi Ayaklanması korkusu"nun sistemi sarstığı, aradan 5 yıl geçmesine karşın yeni soruşturmanın açıldığı bu günlerde, İzmir'de Gezi eylemleri nedeniyle yargılanan Avukat Ali Hizmetçi, tutuklanarak cezaevine gönderildi.

Gezi Ayaklanmasının hemen ardından İzmir'de eylemlere katılmak suçlaması ile tutuklanarak 2 ay cezaevinde kalan Ali Hizmetçi,

cezası kesinleştiği gerekçesi ile 7 Aralık günü İzmir'de evi basılarak gözaltına alındıktan sonra tutuklandı.

Kocaeli (Kandıra) 2 Nolu F Tipi Cezaevi'ne gönderilen Av. Ali Hizmetçi'nin 2 yıl 13 aylık kesinleşmiş hapis cezası olduğu öğrenildi.

Gezi Yargılanamaz Ali Hizmetçi'ye Özgürlük

TDİ: "Siyasi Tutsaklar Hak Gasplarına Karşı Ölüm Orucu ve Açlık Grevinde"

Tutsaklarla Dayanışma İnisyatifi, 14 Aralık günü hapisanelerde sürmekte olan açlık grevleri ve ölüm oruçlarına ilişkin İHD İstanbul Şubesi'nde basın toplantısı düzenledi.

İHD İstanbul Şube Başkanı Gülseren Yoleri ilk sözü alarak hapisanelerdeki hak gaspları nedeniyle bir araya geldiklerini, hapisanelerde uygulanan hak ihlallerine karşı siyasi tutsakların çeşitli eylem biçimleriyle mücadele ettiklerini ifade etti.

Siyasi tutsakların hak gasplarına karşı açlık grevi ve ölüm orucu eylemleri yapmakta olduklarını belirterek sözü Tutsaklarla Dayanışma İnisyatifi sözcüsü Uğur Karadaş'a bıraktı.

"Hapisanelerde bedenlerini açlığa yatan tutsakların mücadelesine ses olalım" diyerek sözlerine başlayan Karadaş, hapisanelerin toplumun her katmanını saran, iktidarların baskı ve sindirme politikalarının bir aracı olan, her daim saldırıların aracı olduğu kadar, bu saldırılar karşısında verilen mücadelenin adresi olduğunu söyledi.

Hapishanenin adı, tipi, yönetimi değişse de yaşanan şiddet ve gaspın değişmediğini, sadece her hapisanede farklı bir boyutuyla ortaya çıktığını, ancak belirleyici olan saldırılar karşısında tutsakların mücadelesi olduğunu vurgulayan Karadaş, "Bugün hapisanelerde yürütülen tecrit, bağımsızlaştırma politikaları, kameralar, kimlik dayatması, iletişim yasakları, mektup ve kitap, gazete, dergi -yayın yasakları, sağlık hakkının gaspı, savunma hakkının gaspı, tekil dayatmaları ve son süreçte birçok hapisanede uygulamaya

konulmaya çalışılan havalandırmaların tel örgülerle kapatılması gibi çok yönlü, kapsamlı işkence uygulamaları mevcut. Bu uygulamalara tutsaklar farklı yol ve yöntemlerle direnmekte, sessiz kalmamaktadır" dedi.

Van F Tipi hapisanesinde tutsak bulunan Kadir Karabak ve Esat Naci Yıldırım en temel haklarının gaspına karşı başlattıkları açlık grevini ölüm orucuna dönüştürelere 83 gün olduğuna dikkat çeken Karadaş, "Talepleri, gökyüzünü görebildikleri tek yer olan havalandırmaya çekilen tel örgülerin derhal kaldırıl-

ması, sabah akşam günde 2 defa hücrelerin aranmasına son verilmesi, yasal, bantrollü olmasına rağmen gazete ve kitapların verilmesi, ailelerine yazdıkları mektuplara el konulmaması ve gelen mektupların verilmesidir" dedi.

Bandırma 1 No'lu T Tipi Hapishanesi'nde ölüm orucu eyleminin 40. gününde sonuçlandığını hatırlatan Karadaş, Anarşist Tutsak Şevket Aslan'ın, bir buçuk ay önce anarşist kimliğinin tanınması ve tekli odaya alınmak istediği için ölüm orucuna başladığını, bu süreçte "Sen ölüm orucunu bırak, hallededeceğiz" gibi somut olmayan vaatlere, yıldırma çabalarına ve baskıya karşın Şevket Aslan, ölüm orucunu talebi karşılana kadar devam ettirdi. 10 Aralık Pazartesi günü tekli odaya alınan anarşist tutsak Şevket Aslan'ın 40. günde ölüm orucunu kazanımla sonuçlandığını söyledi.

Abdullah Öcalan'a yönelik tecridin kaldırılması talebiyle Diyarbakır E Tipi hapisanesinde bulunan Leyla Güven'in 8 Kasım'da süresiz dönüşsüz açlık grevine başladığını hatırlatan Uğur Karadaş, destek açlık grevlerinin yapıldığı

Diyarbakır, Batman, Van'da operasyonlar yapılarak aralarında Barış Anneleri, HDP üye ve yöneticileri ve TJA'lı kadınların olduğu onlarca kişi gözaltına alındığına dikkat çekti.

"Dışarıda gözaltı ve tutuklama, içeride boyun eğdirme, bağımsızlaştırma politikalarıyla devrimcilerin ortaya koyduğu irade yıpratılmaya ve yok edilmeye çalışılıyor. Bu sistematik şiddete karşı mücadele edenler olduğu gibi onların sesini, sözünü taşımayı sürdürenler de olacaktır" diyen Karadaş tutsakların taleplerinin derhal karşılanması ve en temel insanî haklara yönelen saldırılara son verilmesi gerektiğini belirterek "Tutsaklarla Dayanışma İnisyatifi olarak tutsakların dışarıdaki sesi olmayı sürdürüreceğiz. Ortaya koydukları devrimci iradeyi birlikte büyütme devam edeceğiz" dedi.

Tutsaklarla Dayanışma İnisyatifi bileşenleri açıklamanın ardından siyasi tutsaklara gönderilmek üzere el emeği kartlar hazırlamaya gitti.

Renkli karton, kağıt, desen ve fotoğraflarla el emeği kartlar hazırlayıp yazan TDİ bileşenleri saat 14.00'te kartları hep birlikte postaya verdiler.

EKONOMİK KRİZLER, İŞÇİ HAREKETLERİ VE KOMÜNİSTLER NASIL DAVRANMALI

İ.Cevat Çetiner

Ekonomik kriz, başta işçi sınıfı olmak üzere emekçi sınıfların çalışmaya ve yaşam koşullarında büyük yıkım, bunu sonucu olarak da kendiliğinden kitle hareketinde artış ve büyük kitle hareketlerinin ortaya çıkması demektir.

Yaşamakta olan yıkımın, asgari ücret görüşmeleri, memur maaşlarına zam, yerel seçimler, işsizlik ve ekonomik beklentiler dönemine denk gelmiş olması, kitle hareketini yavaşlatıyor olsa da, şimdi yavaş yavaş hız almaya başlıyor.

Bir devrimci komünist hareket için bu tespit kadar, bu kendiliğinden hareketin bilinç düzeyinin tespiti de önemlidir. Çünkü bu, kendiliğinden hareketin, bir noktadan (kendiliğindenlik ve ekonomizm) başka bir noktaya (örgütlülük ve iktidar hedefli olmaya) ne kadar zamanda ulaşabileceğini öngörmeyi ve devrimci komünist harekete düşen görevlerin belirlenmesini doğrudan etkiler.

Reformistler ve ortalama sol, somut devrimci görevlerden kaçınmak için, bu çabayı hiçbir zaman göstermez. Karşılaştıkları tüm kendiliğinden hareketleri aynı kefeyle koymayı ve yürütmeleri gereken faaliyeti en geri noktadan tarif etmeyi severler. Oysaki Lenin'in dediği gibi "kendiliğindenlik vardır, kendiliğindenlik vardır".

Kendiliğinden hareketin düzeyini tespit edebilmek için ilk kulak verilecek yer, hiç şüphesiz ki, halkın kendisidir. Kriz sonrası işçi ve emekçilerin sohbetlerine ve bu sohbetlerden süzülüp basına yansıyanlara bakıldığında görülen şudur:

Halk aynı gemideyiz yalanına inanmıyor. Patronları ve siyasi iktidarı aynı safta görüyor. Krizin faturasının kendilerine kesildiğini, patronların korunduğunu ifade ediyorlar. Yıkıma karşı sokağa çıkmak, en azından sendikaların çağrısına güçlü karşılık vermekten bahsediyorlar. Ve tüm bunları büyük öfke ile ifade ediyorlar. Sendikaların önderliğinde veya onlarsız çeşitli eylemler ortaya koyup, daha birleşik bir hareket istiyor. Tüm bunların yaygınlığı ise Yeni Yaşam, Evrensel, Birgün gibi gazetelere bakılarak fazlasıyla görülebilir.

Tüm bu itiraz ve talepler ise sendikalar tarafından daha derli toplu hale ge-

...HİÇBİR DURUMDA ya da HİÇBİR BİÇİMDE, iktisadi reformlara daha büyük önem verdiğimiz ya da bu reformların bir önem taşıdığını SANDIĞIMIZ İNANCINI (ya da yanlışını) uyandıracak bir davranışta ASLA bulunmamalıyız

tilirli, kapitalistlerin ve hükümetin önüne halkın talepleri olarak şöyle konuluyor:

"Biz sorumlu değiliz. Bedel ödeyecekse, sermaye ödesin. Asgari ücret başta olmak üzere tüm ücretler yeniden düzenlensin. İşten çıkarmalar yasaklansın, Vergi sistemi adaletli hale getirilsin. Tüm sınıf örgütleri ve demokrasi güçleri bu politikalara karşı işçiden, halktan yana bir ekonomi modelinin hayata geçmesi için ortak mücadelede örgütlensin."

İşçi ve emekçilerin sosyalistlere ihtiyaç duymaksızın, çalışma ve yaşam koşullarını korumaya, iyileştirmeye yönelik mücadele içinde ulaştıkları bilinç ve bunun sendikal düzeyde somutlanması da temel hatlarıyla böyle.

Proletaryanın kapitalistlere karşı savaşında, proletaryanın kendiliğinden daha ileri bilince, sosyalizm bilincine varması beklenemez. Zaten emeğin sermayeye bağımlılığını yok etmeyi amaçlamayan, ama bu durumun ortaya çıkardığı sorunları yumuşatmayı amaçlayan ve bunun için de kapitalistlerle ve hükümetle mücadeleyi hedefleyen bilinç düzeyidir. Bu sendikal bilinç, sendikal siyaset anlayışı da denilen bu bilinç düzeyi, sermayenin emek üzerindeki egemenliğine son vermeye yönelmediği için, sonuç itibariyle burjuva ideolojisinin ve siyasetinin sınırlarına hapsolmaktan öteye geçemez. Onu, bu noktadan daha ileriye götürecek olan, sosyalizm bilincidir. Ve işçi sınıfı bu bilinci ancak, komünist partinin yürüttüğü çalışmanın sosyalist içeriği sayesinde edinebilir. İşçi sınıfı içinde yürütülecek sosyalist faaliyetin nasıl olması gerektiğine önceden değinmiştik.

Kendiliğinden harekete dair çizdiğimiz bu tablo halen eksiktir ama. Eko-

nomik kriz vesilesiyle oluşan kendiliğinden kitle hareketinde ekonomik talepler daha görünür olsa da, bu kendiliğinden hareketler, süregelen siyasal mücadelenin derin izlerini taşırlar üzerlerinde. Daha genel ifade edecek olursak, kendiliğinden kitle hareketleri hangi vesileyle ortaya çıkar çıksınlar, o vesileyi aşar bir bilince sahiptirler. O güne kadar toplumun, siyasal ve toplumsal mücadele deneyimleriyle biriktirdiği demokrasi ve özgürlük bilincini de taşırlar içlerinde. Bu gerçeklikten dolayı, bütün kitle hareketleri (kendiliğinden başlasa da) demokrasi ve özgürlük talepleri olan toplumsal hareketlere dönüşürler. Demokrasi ve özgürlük talepleri belirginleşip öne çıktıkça da, toplumun daha geniş kesimini çekerek daha büyük ve etkin hale gelmişlerdir. Örneğin Gezi ve Sarı Yelekliler hareketi.

Defalarca yaşayarak gördüğümüz bu gelişmeyi Lenin, "Tarihsel deneyim, özgürlük eksikliğinin ya da proletaryanın politik haklarında kısıtlamanın daima politik mücadeleyi ön plana çıkarma zorunluluğuna yol açtığını çürütülemez şekilde kanıtlıyor" diyerek ifade eder. Aynen böyle oldu, oluyor. Kendiliğinden de olsa ortaya çıkan kitle hareketleri demokrasi ve özgürlük talebine ulaşmak zorunda kalıyorlar. Ve bu topraklarda, bu hedefler doğrultusunda uzun yıllardır ve kesintisiz biçimde süren mücadelenin varlığı, büyük kitlelerin bu mücadele içinde eğitimden geçmiş olması, kendiliğinden hareketlerin çok kısa zamanda politik talepleri öne çıkararak hareketlere dönüşmesine olanak sağlıyor.

Kendiliğinden hareketi ve onun bilinç düzeyini genel yanlarıyla ortaya koyduğumuza göre, devrimci komünist

parti ne yapmalı, bu harekete ne öğretmelidir diye sorabiliriz artık.

Bu soruya reformistler ve oportünistler cevap verirken, söze kapitalizmin genel teşhiri ile başlıyorlar, sonra emekçilerden yana bir iktidarın gerekliliğine dair propagandayla devam ediyorlar ve sözlerini şu talepler için kitleleri mücadeleye çağırarak bitiriyorlar:

"İşten atılmalar yasaklansın. İş saatleri düşürülsün. Dolaylı vergiler kaldırılmalı. Krizin kayıplarını önmek için ücret ve maaşlar artırılmalı. Krizin faturasını kapitalistler ödesin."

Yani sözlere sosyalist hava katarak konuşmaya başlıyorlar, ama bir sendikacı gibi sözlerini tamamlıyorlar. Lenin'in sözleriyle "Siyasal faaliyetin genişletilmesi yönünde ileri adım atma çağrısı yerine, tümüyle sendikal savaşa geri çekilme çağrısı yapıyorlar." KENDİLİĞİNDENCİLİĞE BOYUN EĞİYORLAR! Bu boyun eğişi, her biri kendince formüle etse de, günün sonunda emekçilere yapılan çağrılarda ortaya konulan mücadele şiarlarında, sendikal bilincin, burjuva ideolojisinin sınırlarını bir adım dahi aşmamak üzere ortaklaşıyorlar.

Lenin'in "...HİÇBİR DURUMDA ya da HİÇBİR BİÇİMDE, iktisadi reformlara daha büyük önem verdiğimiz ya da bu reformların bir önem taşıdığını SANDIĞIMIZ İNANCINI (ya da yanlışını) uyandıracak bir davranışta ASLA bulunmamalıyız" uyarısına HİÇBİR ZAMAN önem vermeyen reformistler ve oportünistler, bir ekonomik kriz sonrası gelinen süreçte dahi bu uyarıya kulaklarını tıkamayı tercih ediyorlar. HER DURUM, HER KOŞUL ALTINDA REFORM diyorlar! Biz de bu yüzden küçük burjuva sol hareket sadece sosyalist bakıştan uzaklaşmadı, aynı zamanda devrim iddiasını da kaybetmiştir diyoruz.

Utanmazca, işçilerin çalışma ve yaşam koşullarını koruyucu yasal düzenlemeleri talep etmeyi 'komünist hareketin siyasal faaliyeti' olarak göstermeye çalışırlar da olmuyor değil. Oysa ki, yasal ve idari önlemleri gündeme getirme, sendikal siyasetin kendisinden başka bir şey değildir. İşçi sendikalarının yaptıkları ve yapacakları şeydir bu. Sendikal siyaseti, ekonomik mücadelenin

kendisine siyasal içerik kazandırmasını savunan sendikalizmi, komünist hareketin faaliyeti olarak göstermeye çalışıyorlar. Lenin, "Ne Yapmalı?"da bunların brenştayncı olduğunu evire çevire anlatır.

Devrimci komünist parti ise, kendiliğenciliğe boyun eğmeyi reddeder. Komünist hareketin rolünün, işçi sınıfı hareketine tabi duruma indirgenmesini reddeder. Anti-kapitalist devrimle, faşist devletin yıkılması sorununu, işçi sınıfı hareketinin birinci görevi olarak görür ve kendiliğinden de olsa kitlesel hareketin önüne bu hedefi koyar. Lenin'in dediği gibi komünistlerin işlevi, kendiliğinden hareketin üzerinde dolaşan bir 'ruh' olmak ve bununla yetinmeyip bu hareketi 'kendi programı' düzeyine yükseltmek değildir de nedir? Bu işlev, herhalde hareketin kuyruğunda sürüklenmek olmaz; bu en iyi durumda bile harekete hiçbir yarar sağlamaz.

Devrimci komünist parti, kitlelerin kendiliğinden hareketi yaygınlaştıran ve büyüdükçe teorik, siyasal, örgütsel çalışma için daha yüksek bir bilincin gerekliliğiyle hareket eder. İşçi sınıfının siyasal eğitiminin ve bilincinin gelişmesine daha büyük önem verir. Siyasal eğitimi ise işçi sınıfının kapitalistlere ve onların devletine düşmanlığın propagandasıyla sınırlı görmez. Hele de neredeyse 50 yıldır işçilerin ve emekçilerin kapitalistlere ve onların devletine karşı kesintisiz mücadele ettiği 15-16 Haziran'dan Gezi'ye kadar bir çok ayaklanmaya giriştiği bu topraklarda.

Devrimci komünist partinin siyasal eğitimden anladığı, baskı ve sömürü düzeninin ve onun koruyucusu olan faşist devletin yıkılmasının zorunlu ve kaçınılmaz olduğunun anlatılmasıdır. Bunun için, tüm halkın işçi sınıfı önderliği altında birleşmesini sağlayacak devrim programının anlatılmasıdır. Bu programın hayata geçirilebilmesi için, faşist devletin varlığına bizzat halkın gerçekleştireceği bir ayaklanmayla son verilmesi gerektiğinin anlatılmasıdır. Bunun için işçi ve emekçilerin başta ayaklanma, devrimin zaferinden sonra ise iktidar organları olarak komite ve konseylerde örgütlenmeleri gerektiğinin anlatılmasıdır vb.

FİLİSTİN HALKININ ÖZGÜRLÜK MÜCADELESİ VE 1. İNTİFADA ÇEVİRİ

Bugün, ilk Filistin İntifada'sında İsrail baskısına karşı duran cesur Filistinlileri anıyoruz. Bundan tam 31 yıl önce, bir İsrail aracının dört Filistinli işçiyi çarpıp öldürmesinin ardından Jabalia mülteci kampında protestolar başladı.

Bu hareketin başlamasına öncülük eden temel etmen Batı Şeria, Gazze Şeridi ve Doğu Kudüs'ün İsrail tarafından 20 yıldır işgal altında olmasıdır. İşgal ile birlikte bir Yahudi devleti yaratmak isteyen Siyonist güçler, projelerini hayata geçirebilmek için sokağa çıkma yasakları, baskınlar, tutuklamalar, sürgünler, Filistinlilerin evlerinin yıkılmasını ve yerlerinden edilmelerini gündeme getirdi. Filistinliler varlıklarını dahi reddeden bu sömürgeci projeye alan sağlamak için evlerini terk etmek zorunda bırakılmalarından ve kendi kaderlerini tayin haklarının reddedilmesinden kaynaklı Jabalia'da protestolarını sürdürdü.

Bu protestolar hızla Batı Şeria ve Doğu Kudüs'ün geneline yayıldı, Filistinliler mahallelerin

kontrolünü ele geçirdi ve İsrail ordusu araçlarının kente girişini engelledi. İsrail ordusu Filistinlileri ayaklanan 'şeytanlar' gibi gösterirken, protestocular çoğunlukla silahsızdılar ve İsrail ordusu plastik mermiler, gerçek mühimmat ve göz yaşartıcı gazla protestoculara ateş ederken, Filistinliler askerlere ve tanklara karşı taş atarak karşılık verdiler.

İsrail ordusunun kullandığı sert askeri yöntemlerin yanı sıra, İsrail, Filistinlilerin hakları için mücadele etmelerinden vazgeçmelerini sağlamak için başka yöntemler de kullandı. İsrail, Filistinlileri

kalabalık gruplar halinde tutukladı, üniversiteler ve okullar kapatıldı ve sadece ilk yıl içinde 1,600 defa sokağa çıkma yasağı ilan edildi. Filistinlilerin evleri ve çiftlikleri yıkıldı, mülklerinin ve evlerinin ruhsatları ellerinden alındı.

İlk İntifada'nın, 1993 yılında 1,500 Filistinlinin öldürülmesinden ve 120.000'den fazla kişinin tutuklanmasının ardından bittiği söylenmektedir. Filistinlilerin özgürlükleri için verdikleri mücadelenin şiddetinin ve sertliğin boyutunun, İsrail'in buna misilleme olarak yaptığı karşı baskı ve saldırıların sertlik boyutunun yanına bile yaklaşamayacağı bilinen bir gerçektir. Filistin halkının İsrail işgaline ve baskılarına karşı verdiği mücadelenin hala sürüyor olmasından kaynaklı, 1.İntifada'nın hiçbir zaman bitmediği ve bugüne kadar hala devam ettiği söylenebilir.

Çeviri Kolektifi

Sistem Ölüm Saçmaya Devam Ediyor

"Dünyanın en güvenilir ulaşım aracı" tren, sermayenin elinde ölüm makinasına dönüşüyor. Gelişen teknoloji ile beraber dünyanın pek çok yerinde kullanılan hızlı tren ise, ülkemizde ilk kullanılmaya başladığı andan itibaren kaza ve ölümlerle birlikte anılır oldu.

Altyapısı hazır olmadan başlayan seferlerde daha ilk aylarda, 2004 yılında Pamukova'da kaza yaptı ve 41 kişi hayatını kaybetti. Geçtiğimiz aylarda Çorlu'da yaşanan tren kazasında -cinayet demek daha doğru- kaybettiğimiz 25 canın acısı daha hala hepimizin yüreklerinden taze.

13 Aralık'ta yeni bir kaza haberi ile uyandık güne. Ankara-Konya Yüksek Hızlı Treni (YHT) kaza yaptı, 3'ü makineci 9 kişi öldü, 47 kişi yaralandı.

Sabah 06.36'da Ankara Garından hareket eden YHT, Marşandiz'de yol kontrolü yapan kılavuz tren ile çarpıştı, trenin 2 vagonu yoldan çıktı.

Yetkililer ilk önce trenin köprüye çarptığını, sonra banliyö treni ile çarpış-

tığını, sonra klavuz lokomotifle çarpıştığını açıkladı. Trenin enkazından yaralılar ve cansız bedenler çıkartılmaya çalışılırken, devlet kendisini işin içinden en kolay nasıl çıkarabileceğinin hesaplarıyla meşguldü.

TMMOB Makina Mühendisleri Odası ise canlı yayında yaptığı açıklamada, Ankara-Sincan hattında yaşanan sinyalizasyon sorunu nedeniyle makinistlerin bir süredir telsizle haberleştiğini söylüyordu.... Bakanlığın ilk açıklaması ise "Lokomotifin orada olmaması gerekiyordu" oldu. Resmi açıklama daha kötü idi: "Sinyalizasyon sistemi şart değil..."

"Gezi'deki Milyonlarca Liderden Biri"

Son haftalarda iktidarı alan "Gezi" korkusu, yeni gözaltılara, cezalara, tutuklamalara itiyor onları. Milyonların iradesi ve dünyayı değiştirme isteğinin en somut göstergesi olan Gezi'nin her an tepelerinde Demokles'in kılıcı gibi sallanmasından kurtulmaya çalışan devlet, bu defa da Gezi ayaklanmasını itibarsızlaştırmak için uğraşiyor.

Bugün, Gezi'ye katılan milyonlardan biri olduğunu söyleyen Oruç Karacık,

Ve yine söylenenlere göre, Sincan-Kayaş banliyö hattı, çalışmalar tam bitirilmeden 24 Haziran seçimleri için erkenden açıldı. Bu yüzden Ankara-Sincan arasında sinyalizasyon sistemi yapılamadı.

Kâr için güvenliğinin, insan hayatına hiçe sayıldığını açık bir şekilde ortaya çıkarttığı olaylardan kaçınıcı... Çorlu'da yaşanan kazanın ihmallerden kaynaklandığı, 3. Havalimanının tamamlanmadan açıldığı vb bilinen bir gerçekken, bu olaylar araştırılmadığı, sorumluları bulunmadığı için yeni yeni kazalar yol açılıyor. Ve elbette en başta gelen sebep de kârın her şey, insan hayatının hiçbir şey oluşu...

Yaşanan katliamdan sorumlu olarak 3 teknisyen gözaltına alındı. Sinyalizasyon olmadan tren seferlerine izin veren TCDD Genel Müdürü ve Ulaştırma Bakanı elbette her tür sorumluluktan muaf. Tüm bunlar yaşanırken aynı saatlerde Sanayi ve Teknoloji Bakanı, Türkiye Uzay Ajansı'nın kurulduğunu müjdeliyordu...

cık, Gezi Parkı'nda "Gezi'deki milyonlarca liderden biri benim" pankartı ile oturma eylemi yaptı.

2013 31 Mayıs sabahı Taksim'de olduğunu ve orada hiç tanımadığı insanlar için ölebileceğini söyleyen çevre eylemcisi Oruç Karacık, "Yoldaş kelimesini sevmeydim ama Gezi parkına gidince yoldaş neymiş anladım. Bir amaç için yola çıkan tüm canlılar yoldaşmış. Sokak köpeklerinden korkardım, Gezi'de onlarla da yoldaş oldum" diyor.

Sarı Yelek: Yatağını Arayan Irmak!

Sarı Yelekliler'in eylemi sadece Fransa'yı değil, dünyayı sarsmaya devam ediyor. Yüzbinleri sokağa döken "Çevre Koruma İçin Akaryakıt Zammı" bahanesi idi ve kısa sürede tüm bir toplumu ilgilendiren talepler çevresinde toplandı Fransız halkı.

Hükümet geri adımlar atıp vaatlerde bulunsa da, akaryakıt zammı geri çekilmiş olsa da, daha köklü sorunlara sahip olan halkın meydanlara akmasını engelleyemedi. "Sarı Yelekliler" 4. ve 5. haftalarda da başta Paris olmak üzere tüm Fransa'da meydanları, caddeleri, sokakları doldurdular.

Daha eylemler başlamadan yüzlerce gözaltı, üst aramaları, kimlik kontrolleri, barikatlar Sarı yeleklileri, "GiletsJaunes"ları durduramadı. Eylemler öncesi yapılan itidal çağrılar, silah dağıtılıp darbe yapılacağı provokasyonlarını kimse ciddiye almadı.

Champs-Élysées Bulvarında bulunan lüks mağazalar kepenk kapattı, müzeler, metro istasyonları kapatıldı. Mağazalar, bankalar yine de sarı yeleklilerin öfkesinden kaçmadı.

Burada bir not da Fransa'da yaşayan Türkiyeliler için. Aslında sadece Türkiyeliler değil, yabancıların çoğu eylemlere mesafeli yaklaşıyorlar. Sınırdışı edilme, vatandaşlık alamama, gözaltına alınma kaygıları var. Diğer işçilerle birlikte yer yer yol kapatma vb. eylemlerine katılsalar da, DİTİB ve Türkiye Konsoloslugu gerek camilere yazılar asarak, gerek vatandaşlarına mesajlar göndererek eylemlere katılmama, uzak durma, hatta olaylarla karşılaşmalarında güvenlik güçlerine haber vermeleri isteniyor.

6 Aralık günü sokaklara çıkan liseliler uygulanan sert polis saldırıları ve diz çöktürülüp elleri ensede duvar diplerinde infaza götürülür gibi bekletilmelerini de Fransız halkı unutmadı. Pek çok meydana yüzlerce kişi elleri enselerinde polis karşısında diz çökerek çocuklarına yapılan muameleyi protesto etti.

Özellikle Paris'te yaşanan eylemler, Taksim'i andırıyor değil. Binlerce kişi dört bir koldan Champ Ellyse ve buradan Zafer Anıtı'na ulaşmaya çalışıyor. Champ Ellyse

"Yarım kalmış bir düşünce tamamlamaya geldik: Yaşasın Paris Komünü!"

Bulvarı'na ve Meydan'a çıkan yollar ise polis barikatları ile örüldü. Sarı yelekliler yürümekte ısrarcı olduğunda da polis saldırıları ve buna bağlı çatışmalar başlıyor. Polisin biber gazlı saldırılarına taşlar ve şişelerle karşılık veriyor eylemciler. Tenis raketleri ile gaz bombalarını geri püskürtüyorlar, hatta son hafta Noel yaklaşırken Noel Baba kostümlü eylemciler polisin attığı gaz bombalarını eldivenlerle karşılayıp iade edenler takılıyor kameralara.

Fransa'nın pek çok şehrinde yollar kapatılıyor, polisle çatışmalar yaşanıyor, sokaklar savaş alanına dönüyor. Artık eylemler daha organize. Eylem öncesi anarşist haber ajansları polis kontrol noktalarını paylaşıyor.

8 Aralık günü sarı yeleklilerin eylemleri ile aynı gün çevrecilerin de iklim yürüyüşü vardı. Eylemlerin fitilini ateşleyen olayı hesaba katarsak, hükümetin çevrecilerle sarı yeleklileri karşı karşıya getirme planı tutmadı. "Çevre eylemcileri"nin de bir çoğu sarı yeleklili idi. Sloganları da "aynı sonu (alım gücü), dünyanın sonu (iklim değişikliği) aynı sorumlular, aynı mücadele"...

Polis araçları ateşe verilirken "Macron İstifa" sloganları yükseliyor her yerde. Fransız Devriminde "Eşitlik, Kardeşlik, Özgürlük"ü simgeleyen 3 renkli Fransız bayrağı pankart olarak kullanılıyor. Birisi "Barikat Sokağı Kapatır Ama Yolu Açar" derken, bir diğeri Pa-

ris'in sahne olduğu diğer ayaklanmalara atf yapıyor: "1789-1968-2018"...

10 Aralık günü Macron'un zam ve vergi indirimleri açıklamaları yapması kimseyi tatmin etmedi. Hemen arkasından 12 Aralık Çarşamba günü Strazburg'da Noel Pazarı'na düzenlenen bir saldırıda 3 kişi öldü, 12 kişi yaralandı. Hükümet halka dikkatli olmaları ve sokağa çıkmama çağrılarını yapsa da, Sarı Yeleklileri durduramadı. Sarı Yelekliler 5. defa "Acte 5" çağrısıyla 15 Aralık günü meydanları doldurdu.

Fransız halkı köklü sorunlar nedeniyle sokaklarda. Zincirleme reaksiyon tüm kapitalist ülkelere yayılıyor. Fransa'da dolaşmaya başlayan bu hayalet, son birkaç haftada Belçika, Hollanda, Almanya'da kendisini göstermeye başladı.

Türkiye'de ise en başta iktidarı sardı bir korku. İktidar çevresinden tehditler yağmaya başladı. "Sarı yeleklilere özenen"lerin, "başlarını bir kaldırırlarsa ezilecek olan"ların korkusu öyle bir sardı ki, "Gezi" korkusunu üzerinden atamamış olanlar tehditler yağdırmaya başladılar. Ne korkunun ecele faydası var, ne de atölyeleri gezip "sarı yelek" üretiminin ya da satışlarının artıp artmadığını denetlemenin... Korkun... Sonunuz yakın.

Enerji İşçileri Grevde

6 Aralık günü açıklama yaparak 48 saatlik greve gitme kararı aldıklarını duyurdu. Ve enerji işçileri, sarı yeleklilerle dayanışmak için 13 Aralık Cuma günü ulusal greve gitti. Sendika, hükümetle olan görüşmelerinde müzakerelerin başarısız olması üzerine ilan edildi.

İşçiler, Macron'un açıklamalarını

yeterli bulmuyor ve "Asgari ücret asgari ücret değil. Emeklilerin sadece bir kısmında gelir vergisinin artması bir aldatmacadır ve emekli maaşları donmuş durumda. Bu da satın alma gücünü yitirdiğimizi anlamına gelir" diyor.

Enerji işçileri, grevlerinin 2. gününde sarı yeleklilerle birlikte sokaklarda yerini aldı.

Sarı Yelekliler Brüksel'de

Fransa'da başlayan Sarı Yelekliler hareketi, Belçika'ya da sıçradı.

Brüksel'de Sarı Yeleklilerin eylemi nedeniyle Avrupa kurumlarının bulunduğu semt, polis tarafından kapatıldı. Polis alanda bariyerler kurarak, araç ve yaya geçişlerine kapattı. Tedbir amacıyla 70 dolayında kişinin gözaltına alındığını bildirildi.

Tüm polise tedbirlere rağmen, yüzlerce Sarı Yeleklili sokaklara çıktı; Lambertmont

sokağı civarında polisle eylemciler arasında çatışmalar yaşandı. Polis gaz bombaları ve tazyikli su kullanınca eylemciler de taş ve sert cisimlerle karşılık verdi.

Hollanda'da yapılan Sarı Yeleklilerin eylemlerinde ise 2 kişinin gözaltına alındığı öğrenildi.

Tunus'ta Kırmızı Yelekliler Çağrısı

Tunus'ta bir grup genç, Fransa'daki 'Sarı Yelekliler' hareketinden etkilenerek, 8 Aralık Cumartesi "Kırmızı Yelekliler" kampanyasını başlattıklarını, hareket koordinasyon noktalarının oluşturulmaya başladığını duyurdu.

İran Press'te yayınlanan bildiride, "Bugün biz resmi olarak ilan ediyoruz: Biz Tunuslu bir grup genç, Tunus'u güven yokluğundan kurtarmak için, 'Kırmızı Yelekliler'

kampanyasını örgütüyoruz" denilirken; bunun başarısızlık, yolsuzluk, hayat pahalılığı, işsizlik, kötü yönetim, devlet kurumları üzerindeki hâkimiyet ve devam eden yoksullaşma politikalarına yanıt anlamı taşıdığı söylendi.

Yayınlanan bildiride "Kırmızı Yelekliler" hareketinin Tunus halkının mücadelesinin bir devamı olduğu ve Tunusluların onurunu ve haklarını geri getirme yönünde bir adım olduğu vurgulandı.

Biz Olmasak Bu Binalar Da Olmaz'

Ücretlerini alamadıkları için Ankara'da eyleme başlayan TOKİ işçilerine 3 Aralık gecesi polis saldırdı.

Geç saatlerde TOKİ işçilerinin eyleminin sürdürdüğü alana gelen polis, eylemin sonlandırılmasını istedi. Fakat işçiler, ücretlerini alamadıkları için beklediklerini ve nöbeti sürdüreceklerini söyleyince, 3 işçi gözaltına alındı. Arkadaşlarının gözaltına alınmasına izin vermeyen 4 işçi de müdahale etmek isteyince işçilerin 7'si de polis tarafından gözaltına alınarak karakola götürüldü.

Polisler, eylem alanında bulunan işçilerin çarşılarını da ateşe verdi.

Gözaltına alınan işçiler, 259'ar TL para cezası kesilerek serbest bırakıldı.

İşçilere ertesi gün polis yeniden saldırdı. 4 Aralık günü saat 17.00 civarında işçilere saldıran polis, bu defa plastik mermi kullanarak işçilere ve onlara destek için gelenlere saldırdı. Gözaltındakiler emniyette ifadeleri alındıktan sonra serbest bırakıldılar.

5 Aralık günü işçiler, 3. defa gözaltına alındılar. Sabah saatlerinde polis, eylem yapan işçilere saldırarak 4 işçiyi gözaltına aldı. 4 TOKİ işçisine emniyet müdürlüğünde Kabahatler Kanununa göre kişi başı 259 lira para cezası kesildi.

Eylem yapan işçiler, "Yapılan gözaltılar bizi eylemimizden vazgeçirmeyecek, hakkımızı almaya kadar bu eylemi sürdüreceğiz" diyor.

OLGULARLA İÇ SAVAŞ - 2

Özgür Güven

1977-1978'de yaşanan bütün bu olaylar tam bir iç savaştı. 1977'de burjuva iç savaş (1 Mayıs'la) olarak başlamış olsa da devrim cephesi, proletarya kısa sürede güçlerini toparlayıp harekete geçerek buna devrimci iç savaşla cevap verdi.

Tekelci sermaye ve iş başındaki Ecevit başkanlığında CHP hükümeti, Maraş katliamını da bahane ederek devrimci dalganın güçlü kabarışı karşısında 12 Eylül askeri faşist cuntasına giden yolu açtı: Aralık 1978'de sıkıyönetim ilan etti. Devrimci sosyalist yayınların basımı ve dağıtımını yasaklandı. 1 Mayıs'ın Taksim'de, hatta İstanbul'da kutlanması yasaklandı; miting, yürüyüş ve grevler kısıtlandı. Ama bir çok iş yerinde grevler yasağa rağmen fiilen devam etti. Devlet baskısı, resmi ve sivil faşist saldırılar artarken Maraş katliamına benzer katliamlar Sivas, Çorum, Hatay gibi alevi nüfusunu yoğun olduğu kentlerde de yapılmaya çalışıldı. Ancak halkın ve örgütlü devrimci güçlerin kararlı biçimde silahlanıp mücadeleyi yükseltmesiyle geri püskürtüldü, oyun boşa çıkarıldı. Bu dönemde sivil faşistler pek çok mahalleden silahların gücüyle sökülüp atıldı. İç savaş artık sadece metropollerde değil, Türkiye ve Kürdistan'ın hemen bütün kentlerinde, kasabalarında ve kırsal kesimlerinde yayılmaya, yoğunlaşmaya başladı. Varioşlardan, emekçi mahallelerinden birer birer sökülüp atılan sivil faşistler, arkalarındaki polis desteğine rağmen ancak belli mahallelerde ve merkezlerde sıkışık kalmış, adeta kuşatma altına alınmışlardı. Bu gelişmeler karşısında tekelci sermaye, toplumu terörize etmek amacıyla tanınmış ilericiler, demokrat aydınları, bilim insanlarını hedef haline getirdi. Bedrettin Çömert, Doğan Karafakiroğlu katledildi, Server Tanilli ise bu suikastlardan yaralı olarak kurtuldu; Abdi İpekçi gibi gazetecilerin yanı sıra 1978'deki DGM'ye karşı grevlerin, 1 Mayıs mitinglerinin ve daha başka pek çok etkili işçi eylemlerinin örgütlenmesinde etkin rol oynayan, DİSK'in bir dönem Genel Başkanlığını da yapan Maden-İş Sendikası Genel Başkanı Kemal Türker'i de bu suikastlarla katletti. Bu suikastlardan sonra yapılan cenaze törenleri yüzbinlerin katıldığı büyük anti-faşist gösterilerle yapıldı. Özellikle Kemal Türker'in cenaze töreninde pek çok fabrika ve işyerinde iş durduran işçiler fabrikalardan çıkarak cenaze törenine toplu olarak katıldılar.

Bu dönemde işçi eylemleri öne çıksa da asıl yükseliş 1979-1980 yılında yaşandı. Pek çok iş yerinde yasal ve yasadışı grevler, iş durdurmalar, direnişler yapıldı. 100 bini aşkın işçi greve çıkarken, bu grev ve direnişlerde radikal çizgi öne çıktı. Sermaye ve iş başındaki MC hükümeti bu eylemleri kırmak için pek çok yol ve yöntemeye başvurdu; sivil faşist ceteler grevci işçilere saldırılıp grev çadırları taranırken, Çukobirlik, Antbirlik, Tarih işletmelerinde işgaller başladı, sivil faşistlerden sonra polis saldırılarına karşı da barikatlar kurulmaya başladı. Bu gelişmeler en sonunda İzmir Tarih İşletmelerinde devlet güçlerinin saldırısıyla silahlı çatışmaya vardı. İşçiler ve işçileri destekleyen devrimci güçler İzmir'in pek çok semtinde günlerce süren devlet güçlerinin saldırılarına karşı barikat kurup silahlarla karşı koydular. Askerler, günlerce süren çatışmalardan sonra ancak tankların yardımıyla Tarih işletmelerine girebildiler.

Sokak çatışmalarının, bombaların, silahların yaygın olarak kullanılmaya başlandığı; her gün onlarca insanın vurulduğu, yaralandığı, iç savaşın pek çok kente ve kırsal alanlara yayıldığı; devrimci örgütlerin, devrimci mücadelenin giderek güçlenip etkinlik kurmaya başladığı bu süreçte devrimci durum bütün belirtileriyle ve bütün yönleriyle ortaya çıkmıştı. Tekelci sermayenin burada bir devrim korkusuna kapılmasının nedeni sadece bunlar da değildir. Aynı dönemde devletin militarist kurumları, en güvenliği kaleleri olan ordu ve polis içinde, özellikle alt kademelerde yer alan ve orduya asıl işi yapan, askerle iç içe olan kesimlerde çok ciddi bir saflaşma ortaya çıktı. Bu saflaşma polis içinde daha yoğun olmakla birlikte orduda da başgöstermişti. Öyle ki, ordu ve polis içindeki bölünmede taraflar birbirine güvenmeyecek derecede saflaşmışlardı. Bu durum devletin diğer kurumlarındaki saflaşmayla birleşince, tekelci sermayenin egemenlik aygıtı olan devletin çok ciddi bir zaafiyet ve zayıflık içine girmiş oldu. İşte tekelci sermayeyi asıl korkutan, devletin içine düştüğü yetersizlikler.

Tekelci sermaye devrimin gelişimi, devletin zaafiyeti ve kapitalist ekonominin yapısal krizinin derinliği karşısında her şeyi kaybetmekten önceki son çıkış olarak, emperyalistlerin de desteğiyle, askeri faşist cuntaya yol verdi. 12 Eylül 1980'de ordunun en üst kademesinde yer alan baş general parlamentoyu ve hükümeti feshetti, yasama ve yürütmeyi doğrudan ele aldı. Bütün siyasi partileri kapatıp her türlü siyasi faaliyeti yasakladı. DİSK başta olmak üzere, Türk-İş dışındaki bütün sendikaları ve diğer işçi, emekçi örgütleri, gençlik dernekleri gibi devrimci demokratik kurumları kapattı. Bütün bu örgütlerin yöneticileri dahil yaygın bir tutuklama furyası başladı. Bu dönemde milyonları etkisi altına alan kitlesel hareketler, silahlı ayaklanmalar, çatışmalar, devrimci hareketin iktidar perspektifi yoksunluğundan dolayı politik iktidarı fethetmeye yöneltilmedi.

12 Eylül'le birlikte sokağa çıkma yasağı ilan eden faşist cunta yönetimi süre avına başladı; yüzbinlerce insan yakalanıp aylar süren işkencelerden sonra tutuklandı. Sokaklarda, ev baskınlarında onlarca insan katledildi. Fişlenenlerin sayısı milyonları aşarken, binlerce insan tutsak alınıp zindanlara dolduruldu. Askeri mahkemelerin kararlarıyla devrimciler peş peşe idam edilerek proletarya ve emekçi yığınlara, halklara korku salındı. Devrimci durum bir süreliğine bastırılırken, 12 Mart faşist cuntasının tamamlanmadığı devletin bütün kurumlarıyla faşistleştirilmesi tamamlandı.

Tekelci sermaye 12 Eylül'ün işkenceleri, zindana kapatmaları ve idamlarla devrimci mücadeleyi geriletip, devrimci durumu bastırsa da mücadeleye kesintisiz devam etti. 80'lerin ilk yarısında zorlu zindan mücadelelerinin yanı sıra altı çizilmesi gereken UKH'ın 1984 15 Ağustos atılımıyla gerilla savaşını başlatması oldu. Eruh ve Şemdinli kıvılcımı çok geçmeden Kürdistan'ın pek çok bölgesine yayıldı.

Sermayenin 12 Eylül yasakları nedeniyle artık grev yapılamaz denen bu dönemde işçi sınıfı NETAŞ grevi ve zaferiyle yeniden sahneye girdi. Ardından Tersaneler, Sümerbank, Tekel, Karayolları ve diğer KİT'lerde çalışan işçilerin 89 Bahar eylemleri adıyla bilinen yaygın eylemleriyle devrimci durum yeniden mayalanmaya başlamıştı. Özellikle KİT'lerde çalışan işçilerin eylemleri bu kadar yaygın ve etkili oldu. 12 Eylül'ün işçi sınıfının hemen bütün sınıf örgütlerini kapatıp etkisizleştirdiği, sınıfı örgütsüzleştirdiği bir zamanda bu eylemler patlak verdi.

Devam Edecek...

"Sinyalizasyon sistemi demiryolu işletmeciliği için olmazsa olmaz bir sistem değil" Ulaştırma Bakanı

"Yabancı dil neden zorunlu olsun?"
Milli Eğitim Bakanı

Günümüz Gençliği, Korku, Yozlaşma ve Cesaret

Korku, toplumları ve hatta bütün insanlığı en çabuk etki altına alan duyuların başında gelir. Durumun bu şekilde tezahür ediyor olması elbette ki tarihin tekerlerinin hemen her dönemde yanlış yöne döndüğüne işaret etmez. Korku; cesaret, öfke, kin, nefret, sevgi kadar insani bir olgudur ve hayatta kalma içgüdüğü ile beraber evrimsel süreçte gelişmiştir ve son derece güçlü maddi dayanakları bulunmaktadır. Korku, ilk bakışta, cesaretin karşısında duran bir olgu gibi görünse de, aslında cesaretin tamamlayıcısıdır. Çünkü korkunun olmadığı yerde cesaretten bahsetmek mümkün değildir. Cesareti tanımlamak da ancak korku üzerinden mümkündür: Korkunun olduğu yerde korkuya kapılmadan, korkuya boyun eğmeden eyleme geçmek...

Bu coğrafyanın tarihine de baktığımız zaman en cesur adımların hep korkunun toplumsal olarak en yüksek dönemlerde atıldığı en büyük sıçramaların hep baskının en

yüksek olduğu dönemlerde atıldığı görülür. Örneğin, 68 görece rahat bir ortamın ama 71 yoğun baskının ürünüdür. 2000li yılların ve 2010'lu yılların başları da bu şekilde değerlendirilebilir.

Tarihi şimdilik bir kenara bırakalım. "Gençlik olarak bugün ne hissediyoruz?" sorusuna odaklanalım biraz. Bir kere biz - bugünün gençliği-daha doğduğumuz andan itibaren kucaklarımızda ailemizden aldığımız bir korkuyla doğduk. Yıllar geçtikçe de bu korkunun üzerine sürekli yenisi eklendi: İşsizlik, güvencesizlik, geleceksizlik, hayatta kalma... Ailemizden, toplumdan, kitaplardan, sanattan, medyadan aldığımız "iyi" kavramının bizzat ailemiz, toplum, sanat ve medya tarafından çiğnendiği gerçeğinin yarı-farkındalığıyla gerçekliğe yabancılaştık ve gerçeğin kendisinden korkar/kaçar olduk. Bütün bunlara 2013'te Gezi'yle size de sistemimize de itaat etmiyoruz diyerek en güzel cevabı versek de devrimin kıyısından dönmek korkularımıza büyük bir korku daha

ekledi. Faşist devlet karşımıza daha ciddi bir şekilde dikildi. Bugüne dek zaten aralıksız olarak

eserin geçici bir süreliğine de olsa geri çekilmesine izin verdik. Korktuk, ama içimizden en

korku yaratmaktan başka hiçbir işe yaramayan bir kısır döngünün içine girdik. Şimdi bir durup kendimize soralım: Bize bu korkuyu salan, bizi güvensizleştiren, geleceksizleştiren bir de üstüne bizi tehdit eden bu sistemden, bu devletten, bu toplumsal yapıdan nasıl bir beklentimiz olabilir? Bizi yozlaştıran, cahilleştiren bu toplumsal sisteme verilecek en büyük cevap susup oturmak ve korkuyu büyütme midir? Elbette ki hayır... Toplumun bütün çürümüşlüğüyle karşımızda durduğu, insanların hiçbir şekilde mutlu ve memnun olmadığı, otoritelere itaatsizliğin arttığı ve korktuğu için bizi korkutan burjuva toplum korkuyla yıkılmayacak. Korku doğaldır, insanidir fakat kurtuluşumuz kesinlikle değildir.

İnanıyoruz ki, bu korkularımızın öyle ya da böyle sonu gelecek. Fakat bunun için yapılması gereken oturup beklemek değil korkuyla savaşmak, korkunun karşısına cüreti koymaktır. Çünkü bu zinciri koparmak, bu kısır döngüyü yıkmak

cesaret gerektirir. Örneğin, bugün onlarca taciz, tecavüz vakaları kadınların yaşam tarzları -kiyafetleri, gece sokakta olmaları, alkollü olmaları- bahane edilerek meşrulaştırılmaya çalışıyor, fakat onlara en güzel cevabı gene kadınlar yaşam tarzlarından vazgeçmeyecek, her şeyi göze alarak veriyorlar. 3. Havalimanı, Flormar, Cargill, Gripin işçileri her türlü riski göze alarak grevlerini sürdürüyorlar. Onlarca öğrenci, korkmuyoruz, itaat etmiyoruz dedikleri için cezaevlerinde ancak onların cesaretleriyle kırdıkları bu zinciri dışarıda yüzlerce kırmaya devam ediyorlar. Bütün transcinayetlerine, cinsel yönelimlerinden ötürü tacize, tecavüze, hakarete uğramalarına karşın LGBT+ bireyler cinsel yönelimlerini gizlemeden açık açık yaşıyorlar hayatlarını ve göze alıyorlar her şeyi.

Kısacası korku, korkuyu; cesaret de cesareti besler. Bırakalım onlar korksun. Biz cesaret ve cüretle ileriye yürüelim!

Ankara'dan Bir DÖB'lü

kullanıldığı baskı aygıtlarını daha yoğun bir şekilde kullanmaya başladı. Bütün baskı aygıtlarını kafamıza bir silah gibi dayadı ve geleceğe bakarken kafamızı bize gösterilenden başka yere çevirmemiz halinde o silahın - gözaltılarını, tutuklamalarını, kaçırılmalarını ve işkencelerini - patlayacağını bize göstermekten bir an bile tereddüt etmedi. Biz ne yaptık? Gezi'de yarattığımız o muhteşem

mükemmellerimiz mücadeleye devam etti.

Peki, korku bize ne verdi? Gezi'de kahramanlıklar yaratan milyonlar, gençler olarak; korku ve başarısızlık, bizi gerçekliğe iyice düşman etti. Kendimizi alkole, uyuşturucuya, içi boş eğlencelere verdik, yozlaştık. Yozlaştıkça ufkumuzu daralttık, ufkumuzu daralttıkça korktuk, korktukça daha çok yozlaştık. Kısacası kendimize

Fransa'da Sokaklar Liselilerin

Sarı Yelekliler'in eylemleriyle sarsılan Fransa'da enerji işçileri, çiftçiler, nakliye çalışanları hatta polis sendikası da ardi ardına grev açıklamaları yaparken, öğrenciler de meydanları boş bırakmadı. 6 Aralık günü onbinlerce liseli okulları bloke etti, eylemler yaptı.

Hafta başından bu yana birçok lisede eylemler düzenlenirken, 6 Aralık Perşembe günü de onlarca şehirde dersleri boykot eden on binlerce liseli öğrenci eylemde idi.

Sadece Seine-Saint-Denis ilinde 37 lise binası bloke edilirken, Yvelines iline bağlı Mantes-la-Jolie şehrinde 150'ye yakın öğrenci polis tarafından gözaltına alındı.

Ülkenin büyük şehirlerinden Marsilya'da ise binlerce öğrenci Saint-Charles fakültesinden Vieux-Port alanına kadar yürüdü. CGT, SUD-Solidaires ve SNES gibi öğretmen sendikalarının da destek verdiği eyleme saldıran polis öğrenciler arasında çatışmalar da yaşandı. Nice'de de en az 33 eylemci öğrenci gözaltına alındı. Lyon, Lille, Montpellier gibi şehirlerdeki eylemlerde de çok sayıda gözaltı oldu.

Eylemlerdeki çatışmalarda en az 700 lise öğrencisi gözaltına alındı;

ciddi oranda maddi hasar oluştu. Liseli çocukların gözaltına alınma anlarının videoları internette yayımlanmaya başlayınca dünya çapında tepkilere yol açtı.

Liseliler, Cumhurbaşkanı Emmanuel Macron tarafından geçtiğimiz yıl hayata geçirilen 'Parcoursup' adlı yüksek öğretim reformu ile yeni lise bitirme sınavlarına karşı çıkıyor. Parcoursup sisteminde, öğrencilerin 5 ila 10 arasında üniversite bölümü için tercih hakkı bulunuyor ve öğrencilerin sadece küçük bir kısmının tercih seçenekleri kabul ediliyor. Sadece lise notları üzerinden yapılan bu seçici sistem nedeniyle her yıl yüz binlerce öğrencinin tercih ettikleri bir bölümü seçme hakkı da elinden alınmış oluyor. Eski sistemde ise 20 üzerinden not ortalaması en az 10 olan öğrencilerin tıp veya matematik gibi bazı teknik dallar dışında istedikleri bölüme girmelerinin önünde neredeyse hiç engel yoktu.

DÖB'den Gençlik Faaliyetleri

Devrimci Öğrenci Birliği olarak öğrenci gençliği devrimci saflarda mücadele için büyütmek için örgütlenmeye çalışmaya devam ediyoruz.

2 Aralık Pazar günü Kadıköy'de Bahariye caddesinde ve Khalkedon Meydanı'nda gençliği parasız, bilimsel, anadilde bir eğitim sistemi, demokratik ve özgür düşünce ortamı için "Politik Özgürlük Kazanılmadan, Akademik Özgürlük Kazanılmaz!" şiarı ile devrim mücadelesine omuz vermeye çağırıldı.

Çalışmamız devam ederken sivil polisler bir öğrenci arkadaşımızın yanına giderek çeşitli sorular sormuş arkadaşımızı tehdit etmiş ve çalışmayı engellemeye çalışmıştır. Fakat DÖB'lü öğrencilerin kararlı ve ısrarlı tutumu ile polis istediğini elde edememiştir. Çalışma Bahariye caddesinde "Parasız, Bilimsel, Anadilde Eğitim Sosyalizmde", "Kahrolsun Faşizm, Yaşasın Mücadelemiz", "Politik Özgürlük Kazanılmadan, Akademik Özgürlük Kazanılmaz" yazılı kuşlamaların cadde boyunca atılması ve DÖB'ün 50.yılında gençliğin DÖB saflarına katılması ajitasyonlarıyla sonlandırılmıştır.

9 Aralık Pazar günü ise DÖB'lü öğ-

renciler olarak Şişli Ayışığı Ekin Sanat Derneği'nde farklı üniversite ve liselerden öğrencilerin katılımı ile bir kahvaltılı ve ardından söyleşi gerçekleştirildi. Kahvaltıda sohbetlerimizi edip, sıcak çaylarımızı doldurup söyleşiye geçtik. Söyleşimizi öğrenci gençliği oldukça etkileyen farklı başlıkları interaktif bir şekilde tartışarak sürdürdük.

Ekonomik ve siyasal kriz, geleceksizlik, Gezi, akademi ve bilim gibi farklı konu başlıklarını tartıştığımız söyleşimizde katılımcı herkes krize, ülkede olup bitenlere dair fikirlerini belirtti. Söyleşide herkesin ortaklaştığı ve ortaya koyduğu, gençliğin kapitalist sistem içerisinde ekonomik, politik, sosyal anlamda dilemediği gibi özgür ve mutlu yaşamadığı, buna karşı mücadele edilmesi gerektiğiydi.

Etkinliğimiz çayların tazelenmesi ve karşılıklı sohbetlerin ardından 15 Aralık Cumartesi günü Adana'da gerçekleştirileceğimiz 50.yıl gençlik buluşmasına çağırımız ile sonlandırıldı.

Devrimci Öğrenci Birliği /İstanbul

Mardi Noir

Fransa sokaklarında Sarı Yelekliler'in yerini bir kez daha liseliler aldı. Geçen hafta yaptıkları eylemlerde gözaltına alınıp darp edilmelerine rağmen baş eğmeyen gençler, yine sokaklarda, meydanlarda.

Ulusal Liseli Birliği (UNL) Sendikası 10 Aralık Pazartesi günü "Kara Salı" (Mardi Noir) çağırısı yaptı. 11 Aralık günü sabah saatlerinden itibaren sokaklara çıkan liseli öğrenciler, pek çok şehirde ve yüzlerce lisede eylemler yaptı.

UNL üniversiteye girişlerin elemeli olmasını, mesleki, genel ve teknolojik diplomalardaki reformu reddediyor ve "ekolojik geçiş destek" amacıyla toplu ulaşım araçlarının ücretsiz olmasını talep ediyor.

Ne Baskılar Ne De Tehditler Diz Çöktürebilir

Devrimci Öğrenci Birliği'nin "50. Yılında, Denizleşen Gençlik Buluşuyor" etkinliğine yönelik polisin baskı ve saldırıları devam ediyor!

10 Aralık günü Mustafa Kemal Üniversitesi'nde etkinliğe çağrı için yapılan afiş ve bildiriler yırtıldı. Ardından öğle saatlerinde sokak arasında TEM şubeden olduklarını iddia eden 3 kişi tarafından bir arkadaşımızın yolu kesildi. GBT yapacaklarını söyleyerek saatlerce arkadaşımızı rehin alan şahıslar etkinliği hakkında sorular sorarak gözaltına almakla tehdit ettiler. Avukatını aramak isteyen arkadaşımızın elinden telefonu da alındı.

Arkadaşımızın tepki göstermesi ile evlerinden çıkan insanlar durumu sorgulamaya ve tepki göstermeye başlayınca şahıslar aldıkları kimlik ve telefonu iade ederek uzaklaştılar.

Bir kez daha haykırıyoruz ki, ne baskılar ne de tehditler diz çöktürebilir zafere yürüyenleri!

YAŞASIN
DEVRİMCİ ÖĞRENCİ
BİRLİĞİ!
ANTAKYA DÖB

"Sırça köşklerinde yaşayanlar bizim neler yaşadığımızı bilemezler" RTE

Konya'da dans ederken düşen robotun kendine gelince sorduğu ilk soru Konyaspor'un durumu ile Şeb-i Arus Törenleri oldu.

HAYATIN ANLAMI VE DEVRİMCİLEŞMEK ÜZERİNE

Hayatının anlamını sorgulamaya başladığın küçük yaşında bir fotoğraf buluyorsun. Üstünde kocaman gözlerle sana bakan ve o gözlerde umudu ve kavgayı barındıran cüretkar bir bakış. Etkileniyorsun. İçine düştüğün bu merak seni kim olduğunu öğrenmeye itiyor. Araştırıyorsun. Belgeseller, kitaplar, fotoğraflar, kişilere sonu gelmeyen sorular... Biraz daha büyüyorsun ve daha mantıklı düşünmeye başlıyorsun. Bu sefer de mücadelesini merak ediyorsun. Mücadelenin ne olduğunu öğreniyorsun sonra bir bakmışsın mücadelenin içindedir.

Çok gençsin daha, duydukların ve gördüklerin içinde inanılmaz bir isyan ateşi yakıyor. Mücadele de hangi noktada durup o yolda yürümek için hangi politikaların doğru olduğunu henüz bilmiyorsun. Aceleci ve bir o kadar da deli cesareti dedikleri şeye sahipsin. Politikardan çok militan tavır dikkatini çekiyor. İtiraf etmeliyim ki bunun yanlış bir tutum olduğunu belli bir bilinç seviyesine çıkınca fark ediyorsun. Tabii, bu bilinç ulaşana kadar oldukça da yıpranıyorsun. Öğreniyorsun yanlış politikalarla doğru bir mücadele veremeyeceğini. İnsanlığın nihai kurtuluşuna giden yolun sosyalizmden geçtiğini ve bunun yolunun işçi sınıfının önderliğinde devrimci yöntemlerle gerçekleşeceğine inandığını söyleyenler pratiğe gelince söylenenlerle yapılanların farkını ortaya koyuyor. Gençliğinin ise işçi sınıfını dilinden düşürmemesi, bürolarda devrim naraları at-

ması, dışarıda söyleverine uymayan pratikleri proletaryanın güvenini ve saygısını kaybediyor. Lenin'in "Devrimci teori olmadan,

devrimci pratik olmaz" dediği gibi önce emekçi anlayışı insan zihnine yerleştirmek, zihinlerde dönüşümü/devrimi gerçekleştirmek gerekir.

İnsanın insan tarafından ezilmesine, sömürülmesine, cinsler ve uluslar arasındaki eşitsizliğe son verecek işçi sınıfının sosyalist iktidarını kurmayı amaçladığını dile getiren kadın arkadaşlar "Sosyalist Feminizm" adı altında emek hareketini bölen bir anlayışa yönelmeleri yine düşündürüyor insanı. Hem ezilen bir cins hem de ezilen bir sınıf olarak emekçi kadını, geçmişin tüm zincirlerinden kurtaracak olan nihai sonuç işçi sınıfının iktidarı olan proletarya diktatörlüğüdür. Proletarya kendi kölelik zincirleriyle birlikte tüm kölelik zincirlerinin kırılmasını her türden eşitsizliğin kaynağı özel mülkiyetin varlığına son verecektir. Kadının ezilmesinin temelinde yatan olgu nasıl ki özel mülkiyet olmuşsa, onun cins olarak baskı altına alınıp, aşağılanmasına,

ikincil konuma itilmesine yol açan da bu aynı özel mülkiyet koşulları olmuştur. Özel mülkiyeti yok etme mücadelesinin, özel mülkiyetin, diğer tüm alanlarda olduğu gibi kadın sorununun da yarattığı her türlü gerici fikirlere, deşerlere, kurumlara karşı ideolojik-kültürel mücadeleyle birleştirilmesini de bizzat Marksizm-Leninizm öngörür.

Yine aynı şekilde günümüz sosyalist hareketlerin tüzüklerinde ve söyleverlerinde sınıf bilincinden bahsetmesine rağmen özellikle konu ulusal sorun olunca sergiledikleri tutum ise sınıf kimliği önüne geçen bir ulusal kimliğe çarpmıyor. Bu da özellikle gençliğin sorunların sınıf mücadelesi ile çözüme kavuşacağı gerçeğinden tam anlamıyla uzaklaşarak mücadele alanlarını bölüyor. Her Marksist-Leninist, kadın sorununun ve ulusal sorunun sınıf mücadelesi ile çözüm bulacağını bilmelidir.

Sonuç olarak önümüzde açık duran sorun gençliğin içinde bulunduğumuz savaşın bir sınıf savaşı olduğu gerçeğinden habersiz olması ya da habersiz bırakılmasıdır. Yukarıda bahsettiklerimizden de yola çıkarak biz Leninist gençliğe düşen ise bu durumu ortadan kaldırarak ezilen ulusların, kadınların ve bütün emekçi halkların kurtuluşunun devrimci bir iktidarın ve coğrafyalarımızda sosyalizmin inşa edilmesinden geçtiğini anlatmaktır.

Antakya'dan Bir DÖB'lü

DENİZLEŞEN GENÇLİK 50. YILINDA BULUŞTU

15 Aralık 2018 Cumartesi günü Adana İnşaat Mühendisleri Odası'nda "50. YILINDA DÖBLÜLER BULUŞUYOR!" etkinliği gerçekleşti. Türkiye'nin birçok ilinden devrimci öğrencilerin katıldığı etkinlik saygı duruşu ile başladı.

Ardından ilk olarak açılış konuşması yapıldı. Açılış konuşmasında, 2018 yılının genel bir değerlendirilmesi yapıldı. Değerlendirmede işçi eylemlerinden, OHAL ve KHK'lerden, son dönemde gündemde olan Fransa'daki sarı yeleklilerin eylemlerinden, Afrin işgalinden ve buna karşı devrimci güçlerin gerçekleştirdiği pratiklerden, ekonomik ve siyasal krizin gençleri, işçileri devrimci mücadeleye ittiğinden bahsedildi. Aynı zamanda 2018 yılının DÖB'ün öğrenci gençlik içerisinde faaliyetlerinin daha da yoğunlaştırdığı bir dönem olduğu belirtildi.

Mart ayında gerçekleşen gençlik buluşmasına, Mayıs ayında ODTÜ'de gerçekleşen devrim yürüyüşü, İzmir'de gerçekleşen Karaburun Bilim Kongresi'ne merkezi olarak katıldığımız vurgulandı. Açılış konuşması sonrasında 68'den bugüne gençliği ele alan sinevizyon gösterimi yapıldı. Sinevizyon gösteriminden sonra panel bölümüne geçildi.

Panel bölümünde 68'den 71 devrimci kopuşuna ve 71 devrimci kopuşundan günümüze genel bir değerlendirilme yapıldı. 68'den 71 devrimci kopuşuna kadarki süreci inceleyen panelist, 68'de dünyadaki ve yaşadığımız coğrafyadaki öğrenci gençlik hareketini ele aldı. O dönemdeki devrimci önderlerden Denizlerin, Sinanların, Taylanların, Mahirlerin, İbrahimlerin mücadele anlayışlarına, dönemin ruhuna, gerçekleşen eylemselliklere dikkat çekti. ODTÜ'de DÖB'ün kuruluş süreci ile THKO'un kuruluşunu anlatarak konuşmasını sonlandırdı.

İkinci panelistin konuşmasında ise 68 ile başlayıp 71 kopuşu ile devam eden ve günümüze kadar gelen dönem aktarıldı. 68'de yükselen işçi ve öğrenci gençlik hareketlerinin 71 çıkışı ile reformizmden ve yasallıktan kopuşu, zora dayalı mücadeleden öneminden bahsedildi.

71 devrimci çıkışının Türkiye ve Kürdistan birleşik devrimi açısından bir milat olduğunu, bu çıkışla birlikte zora dayalı devrim fikrinin yayılmaya ve emekçi kit-
lelerde, ezilen halklarda karşılık

bulmaya başladığını belirtti.

Ardından 71-80 sürecindeki sert sınıf savaşmaları, 80 darbesi ile faşizmin kurumsallaşması konuşuldu. 21. yy ile birlikte proletaryanın eylemlerinin, devrimci mücadelesinin her yerde yükselişe geçtiğini belirterek 2000-2018 arasında yaşanan sosyal ayaklanmalardan bahsetti. Ayaklanmalara gebe olan Türkiye ve Kürdistan coğrafyasında bugün dinci-faşizmin büyük bir ekonomik krizin içinde olduğunu ve halkların devrime yürümesini engellemeye çalıştığını söyledi. Ancak bugün devrimci cüret ve pratiğin hala şehirde, fabrikada, okullarda sürdürüldüğünün önemine vurgu yaptı.

Panel konuşmalarının ardından soru-cevap kısmına geçildi. Panelistlere katılımcılar tarafından "Türkiye ve Kürdistan'daki devrim sürecinde siyasetlerle kurulacak birliktelik ve üslup" konusunda, "devrim sürecindeki ittifaklar sorunu" hakkında sorular soruldu. Sorular panelistler tarafından cevaplandıktan sonra kısa bir ara verilerek serbest kürsüye geçildi.

Serbest kürsüde ilk olarak şair dostumuz Ruhan Mavruk söz alarak, "Cumartesi Anneleri Denizi" adlı şiirini okudu.

Geçmişten bugüne devrimciliğinden hiç taviz vermeyen, 68 kuşağını bizzat yaşayan canlı tanıklardan biri olan İbrahim Çenet de aramızdaydı ve anlarıyla serbest kürsüye canlandırdı.

Etkinlik devrimci öğrencilerin yaptığı şiir dinletisi ile devam etti. "Şimdi Denizleşme Zamanı!" diyerek sonlandırılan şiir dinletisi büyük bir beğeni topladı. Sonrasında ise marşlar, türküler ve halaylarla coşkulu bir biçimde sonlandırıldı.

Biz Devrimci Öğrenci Birliği olarak çalışmalarımızı yürütürken birçok defa gözaltına alındık, tutuklandık, fakat faşizmin tüm baskılarına rağmen yılmadık, örgütlendik ve güçlendik. Gün "Şimdi Devrim Zamanı!", "Politik Özgürlük Kazanılmadan, Akademik Özgürlük Kazanılamaz!", "Yaşasın Devrim, Yaşasın Sosyalizm!" sloganlarıyla çalışmalarımıza devam etme, çalışmalarımıza büyüme ve göğün fethine hazırlanma günüdür!

68'Den Bugüne, Gezi'den Fransa'ya DÖB Ezilen Halkların Yanında!

KADIN ÖĞRENCİ ÖRGÜTLENMESİNDE KADRO SORUNU

Gençlik içinde yürüttüğümüz devrimci faaliyetlerimizde başarılar elde edebilmek, ilerleme odaklı olmak ve sonuç almak için en temelde disiplinli, özverili ve fedakarlık yapmaktan geri adım atmayan kadrolara ihtiyacımız var. İçinde bulunduğumuz kapitalist toplumun koşullarını düşündüğümüzde çürümenin geldiği boyutlar ve toplumu oluşturan bireylerin gün geçtikçe yabancılaşması, bencilleşmesi kaçınılmaz bir son olarak önümüzde duruyor. Gençlik kitlelerinin sosyal, ideolojik, insani, psikolojik yani bir bütün olarak yıkıma uğratıldığı bu topraklarda çalışma yürüten bizlerin kadro sorununa daha fazla eğilmesi gerekliliği ortaya çıkıyor.

Kadro sorunu hali hazırda faaliyet alanlarımızı, hareket kabiliyetimizi daraltmaktadır. Sınıf mücadelesinde, gençlik çalışmalarımızda mesafe kat etmekten, örgütlenme sorununa kadar önümüze çıkan sorunlar, kadro gerçeğimizle sıkı sıkıya ilişkilidir. Bununla bağlantılı olarak devrimci mücadele sürdüren herkesi ilgilendiren bir konudur.

"Kadro gerçeğimiz nedir?" diye sorulduğunda ilk verilecek cevap niteliksel zayıflık olacaktır. Faaliyet alanımız bugün için sınırlı bir kadro potansiyeli bulunduyor ve bu potansiyel devrimci kimlik, ideolojik donanım, önderlik kapasitesi vb. açılardan niteliksel zayıflıklar taşıyor. Tüm bu olgular "kadro eğitimi" sorununu dolaysız olarak önümüze çıkarıyor. Mevcut kadrolarımız büyük oranda gündelik siyasal çalışmanın dar zeminleri üzerinde yetişiyor. Niteliği şekillendirmesi bakımından gündelik pratik eğitim elbette paha biçilmez bir önem taşıyor. Fakat bunu tamamlayacak olan ideolojik-teorik eğitim ve pratik aksadığında, tek yanlı gelişim kaçınılmaz oluyor. Lenin'in "Devrimci teori olmadan, devrimci pratik olmaz" sözü bizlere yön ve yöntem veren bir noktada duruyor.

Bizzat sınıf mücadelesinin içerisinde gündelik olarak pratik konumlanmış, bizzat üst kadrolar tarafından yönlendirilemez ve öğrenci/genç kadın kadro bu zeminde yalnızlaşsın eğer, gelişim süreci daha en başta sağlıklı bir hal alacaktır. Pratik içinde eğitim çalışmaları bir kadro için en keskin dönüşüm zeminidir; ancak üst kadrolar tarafından sistematik ve düzenli bir şekilde yönlendirilmezse, verimsiz sonuçlar yaratabilir. Bu durumda her devrimci kadın öğrenci kadro salt kendi sınırlı çabasının sonuçları üzerinden bir gelişim süreci yaşar.

Dünya görüşü ile donanmak ve teorik eğitim.

Bu konuda da devrimci kadın öğrenci kadro asla yalnız bırakılmamalıdır. Bir devrimci, faaliyet alanı ile bağ kurduğu andan itibaren, gelişim ihtiyacına göre faaliyet alanının bizzat denetimi ve yönlendiriciliği ile ideolojik-teorik eğitim süreci örgütlenmelidir. Bu örgütlü ve kolektif bir süreç olarak ilerlemelidir. Bu konuda Marx'ın bir saptaması var. O dönem ideolojik olarak mücadele yürüttüğü insanlardan birisi hakkında, "kendini kendisini eğitme"nin tüm kusurlarını ve sınırlarını taşıyordu" diyor. Bir devrimci kadın öğrenci kadronun ideolojik-teorik eğitim sürecini kendi haline bırakırsanız, kendi çabasıyla ancak sınırlı ve yetersiz bir nitelik yaratabilir.

Fakat Marksist-Leninist politik hatlarımız

bu açıdan fazlasıyla şanslıdır.

Kadro gerçeğimizin bir diğer boyutunu ise yaşam tarzı sorunları oluşturuyor. Öğrenci gençlik kendi başına bir sınıf değil, farklı sınıfsal kesimlerin bir araya gelen toplumsal bir tabakadır. Öğrenci gençliğin büyük kesimleri genellikle küçük burjuva özelliği gösterirler. Kapitalist sistem içerisinde şekillenen yaşam tarzı, alışkanlıklar, eğilimler, değerler vb. sebeplerden ötürü bunu yoğun bir şekilde gözlemleyebiliriz.

Devrimci faaliyet alanlarında bu yaşam tarzı ve geri alışkanlıklara karşı sistematik bir mücadele anlamına geliyor. Yaşamlarında yer alan ve zamanında hesaplaşamadığı için yerleşen bir dizi alışkanlık, bugün önümüzde ciddi sıkıntılar yaratabiliyor. Bir dizi yoldaşta bunu görmek mümkün. Devrimci mücadeleyle, toplumla, insanlarla ve dünyayla kurdukları bir dizi ilişkide burjuva düzenden kalan izler karşımıza çıkabiliyor.

Mesela bugünkü kadro potansiyelimizde görülebilen örgütlenme sorunu, yoldaşları ve çevresindeki insanlarla iletişim kuramaması buradan kaynaklanıyor.

Tüm bu açılardan kadro potansiyelimizi tanımak zorundayız. Onların yaşam tarzında, alışkanlıklarında, değer yargılarında, toplumsal ilişkilerinde vb. düzenle keşiften yararlanma olgusal olarak tespit etmeli, aşmak noktasında çözümler üretmeli ve önlerine koymalıyız. Sorunun çözümünü sadece onlara bırakmamalıyız. Bu elbette çok zaman ve emek vermeye gerektiren meşakkatli bir iş. Ama faaliyet alanı bunun gerekliliğini yerine getiremezse eğer, kadrosal planda nitel bir sıçrama yaratamayacaktır. Zira "sorunlar, bizzat kendilerini yaratırlar" yöntem ve yaklaşımları ile çözülemezler."

Faaliyet alanı olarak bu konuda gereken çaba ortaya konulduktan sonra elbette pratik bağlamda çözüm süreci kadrolara kalıyor. Bu konuda kim çaba ortaya koyuyor, faaliyet alanının yaklaşımlarına kim yanıt veriyorsa, devrim yolunda ilerleme kaydedecektir.

Özellikle yıllardır kadın öğrenci örgütlenme faaliyet alanımızın bulunmamasından kaynaklı son süreçlerde yaptığımız atılımlarımızın başarılı bir alan çalışmasına dönüşmesini istiyorsak; ilk kendimizde ilerleme ve sıçrama kaydetmeliyiz. Kadın öğrenci kadrolar ilk hedefimiz ideolojik-politik yetkinliğimizi artırma, bu faaliyete dair perspektif edinme ve çevremizdeki yoldaşları bu anlamda geliştirmeye çalışmak olmalıdır. Örgütlülük bilincimizi yükseltmek ve sağlam kadrolar yaratarak alanlarımızın genişlemesini sağlamak bizleri nihai sonuca yaklaştıracaktır. Kadın örgütlenmesi faaliyetinin bizlere hareket katacağını, inisiyatif geliştirme şansı sunacağını unutmamalıyız! Bulduğumuz alanlarda çalışmalarımızın yoğunluğundan sızlanmamalı, kadın örgütlenmesi faaliyetimizin önüne geçmesine izin vermemeliyiz. Bu çalışmalarını gerçekleştiren yolumuz uzun, toplumsal devrim gerçekleşene kadar kadın sorunu çözüme kavuşmayacaktır. 'Yaşamın yarısı, kavganın da yarısı' sloganını kendimizde ve çevremizde kabul ettirmeliyiz. Bu sebepten kadro sorununa daha detaylı yaklaşmalı, çözüm odaklı olmalı ve objektif bakış açısı kazanmaya özen göstermeliyiz.

Antakya'dan DÖB'lü Bir Kadın

USTALAŞTIK...

Arif İşçi

Bu uçuş / yıllarca yıllar / kadar yıl sürdü / Vaktaki gün doğuşu kanla köpürdü / Ok hedefin kırmızı kalbini gördü... / Ok uçuşta usta oldu gayri çarık değil, / o Irak / menzil artık Irak değil...

Tıpkı komünist şairin dediği gibi, işçi sınıfı yıllardır sürdürdüğü mücadele içinde öğrendi, geliştirdi bir sınıf olarak dostu düşmandan ayırabilecek bilinç düzeyine ulaştı, ulaşıyor. Bu aşamaya gelebilmek için çok kafasını gözünü yardı, çok bedel ödeyerek ulaştı. Şimdi bundan sonrasına daha ileri gitmek, nihai amacına, zafere ulaşmak için hangi araç ve politikalar doğrultusunda yürüyecek. Can alıcı soru bu ve bu soruya verilecek cevap da.

İşçi sınıfı açık düşmanı tanıyor, ama kendi safında olan, kendi yanında olduğunu sandığı, kendine dost bildiği reformist, oportünist, uzlaşmacı bozguncuları yeterince tanımiyor, yeterince farkında değil henüz.

Yani pirincin içindeki siyah taşları görüyor ve ayıklıyor da beyaz olanları pirince benzeyenleri henüz ayıklayamadı. Oysa siyahları görmek kolaydı şimdi sınıf olarak beyazları, bize benzeyenleri ayıklamanın zamanı geldi, bunu yapmalıyız ki daha ileri gidebilelim, nihai amacımıza ulaşabilelim.

Bunu anlayabilmenin, ayıklamanın yolu kimin ne dediğine ne yaptığına bakmaktır. Şu kriz sorununa bakmak dahi yeterlidir. Bugün ekonomik krizin sonuçlarını hepimiz yaşıyoruz. Bu süreci reformistler de dahil herkes iyi tasvir ediyor ve krizin olduğunu söylüyor, fakat bundan kurtuluşun yolu, yöntemi konusunda ne diyorlar?

Mücadelenin ileri taşınması noktasına gelince uzlaşma çağrısı yapmaktan başka bir şey yapmıyorlar. Durumun tespiti önemlidir ama eksiktir, asıl olan bunun devrimle ilişkisini kurmaktır. Diyalektik düşünceye yabancı olan eski materyalistlerin yaptığı gibi yalnızca dünyayı yorumluyorlar. "Filozoflar yalnızca dünyayı farklı şekillerde yorumladılar, asıl sorun onu değiştirmekti" Tıpkı Marx'ın eski materyalistler için söylediği gibi, reformistler yalnızca krizi tespit ediyorlar ama bu krizden toplumsal sistemin değiştirilmesi için ne yapmak gerektiğine dair hiç bir şey söylemiyorlar: "Krizin faturasını krizi çıkaranlar ödesin"den başka..

Sınıfın öncüsüydü iddiasında olan reformistler çözüm olarak sınıfın önüne ne koyuyorlar. Kocaman bir hiç. Haksızlık etmeyelim faturayı ödemeyeceklerini söylüyorlar. Kuyrukçu bir teorinin ve pratiğin üzerine öncü etiketi vurmakla öncü olunmuyor. Tüm reformist ve oportünistler ağır birliği etmişçesine "Krizin faturasını ödemeyeceğiz" diyorlar. Güzel hiçbirimiz ödemek istemiyoruz. Peki nasıl olacak bu iş, ne yapmalıyız bay reformist, ne öneriyorsun. Şöyle diyorlar: "asgari ücrete zam, yaşanabilir asgari ücret, işten çıkartmayın" vb vb. Görmemizi istemedikleri bizden gizledikleri şeyler var. Bu krizin nedeni ne, niçin bu krizleri yaşıyoruz? Bu krizin nedeni ve kaynağı bizzat kapitalist üretim biçimidir.

Durum buyken onlar krizi yaratanlardan çözüm bekliyorlar, böyle yaparak da aslında hiçbir şey yapmıyorlar, bizi ezen sömüren kapitalistlerle uzlaştırmak istiyorlar. Sanki böyle bir uzlaşma mümkünmüş gibi. Sanki işçi sınıfıyla burjuva sınıfın çıkarları ortakmış gibi. Oysa iki sınıf arasında uzlaşmaz çelişkiler var, birinin çıkarına olan diğerinin zararına olur.

İki sınıf arasında sınıf savaşı var ve işçi sınıfı kazanana, burjuva sınıfın sırtını yere getirene kadar devam edecek. Oysa lafız düzeyinde de olsa hepsi "krizi biz çıkarmadık, çıkaranlar faturayı ödesin" diyorlar. Onlar yani kapitalistler ödesin diye talepte bulunuyorlar. Sorunu yaratanların sorunu çözmesini istiyorlar. Şunu unutuyorlar sorunu yaratanların bilincinin düzeyiyle sorunlar çözülmez, ancak daha ileri bir bilinçle çözülebilir. Kısaca bu faturacı tayfa bize söyle diyor; bizi sömürmeye devam etsinler ama daha insafli olmaları için ricada bulunalım. Kapitalist sömürü düzeni devam etsin ama bizi de düşünsünler. Bu konuda işçi sınıfı aktif netleşmek istiyor. Biz artık sömürülmek istemiyoruz. Bunu dost düşman böyle bilsin.

Bu cevaptan sonra şu sorulabilir; peki doğru olan ne bu doğruyu kimler savunuyor. Kapitalist sistemle uzlaşan değil, onunla savaşan, sömürünün sınırlandırılmasını değil, ortadan kaldırılmak için mücadele edenler ve bize de bunu yapmamızı salık veren politikalar ve politik güçler. Yani komünistler, leninistler, komünist parti politikaları doğrultusunda örgütlenmek ve mücadele etmek. Marx örgüt konusunda şöyle diyor; "Proletaryayı kurtaracak silah örgüttür. Örgüt sınıf mücadelesinin proletaryaya özgü silahıdır". Biz de bu silaha sahip olmalıyız. Bu silahımız olmadan, bu silaha sahip olan, tepeden tırnağa örgütlü olan burjuva egemenliğe karşı mücadele etmemiz zor olacaktır. O vakit hiç zaman kaybetmeden acil görev olarak örgütlenmeli ve mücadeleye girişmeliyiz.

İşçi sınıfı sağlam örgütler kurduğunda bu örgütlere dayanarak sınıfın bugünkü günlük ekonomik mücadelesini bilinçli sınıf mücadelesine politik mücadeleyle dönüştürdüğünde devrim için, sömürden kurtulmak için mücadelemiz daha da ivme kazanacak ve zafere yaklaşacaktır. İşçi sınıfının kurtuluşu kendi eseri olacaktır. İşçi sınıfı olarak işe girişmenin zamanıdır.

Bunu sağlayacak araçların başında da komite ve konsey örgütlenmesi gelmektedir. Hem de öyle "öz yönetim, öz savunma" araçları olarak değil, tam tersine, ayaklanmanın organları ve yeni iktidarın ilk nüveleri organları oldukların bilinciyle örgütlenmeliyiz.

Biz sömürünün ortadan kalkmasını istiyoruz, küçük-burjuvalar ise yumuşatılmasını, biz kapitalist sistemle mücadele diyoruz, onlar uzlaşım diyorlar. Durum bu kadar net ve ortada. Biz işçi sınıfı olarak ne istediğimizi bilirsek, bizi kurtuluşa götürecektir politikayı ve politik hareketi daha rahat seçebiliriz. Girişte de söyledik artık mücadelede ustalaştık, dostu düşmandan, zaferin yolunu çıkmaz sokaktan ve devrimci-komünistleri uzlaşmacı reformistlerden ayırmasını öğrendik, öğreniyoruz. "Devrim büyük kitleleri hareket geçirmek için yalnızca bir ilk itilim bekliyor." Bu topraklarda 50 yılı aşkın süren devrimci mücadele geleneği mevcut, yeter ki doğru hedeflere götürecektir politika ve partiyle buluşmayı sağlayalım. Bu başarıldığında, biz de bu ana her anlamda hazırız demektir...

Flormar İşçileriyle Sohbet...

Flormar İşçisi Güzeldir. Güzel gerçek olandır.

Flormar işçilerinin % 80'inin kadın olması, kadının kurtuluş mücadelesinde en öne geçmesi güzeldir. Kadın yaşamı üretir, güzelleştirir.

Gerçek olan budur. Flormar işçisi güzeldir, güzelleştirir.

Çünkü, Flormar işçisi örgütlü, sendikali olabilmek için mücadele ediyor. İşte bu nedenle Flormar'ın en ileri, en bilinçli kesimi güncel popüler kavramla söyleyecek olursak, DİRENİYOR. Hem de yaz kış, soğuk sıcak demeden, yaklaşık 7 aydır, fabrika önünde...

İlk günkü heyecanı, ilk günkü coşkuyu görüyoruz yüzlerinde. "Nasılımsınız?" dediğimizde "İyiyiz, çok iyiyiz" diyorlar. Adeta Nazım'ın "Hoş geldiniz/ biz bıraktığımız gibiyiz/ ustalaştık biraz daha taşı karmakta/ dostu düşmandan ayırmakta" dizeleleriyle bizi karşıyorlar.

"Flormar işçisi yalnız değildir" sloganları, "Yaşamın İşçilerin Mücadele Birliği" sloganları ile bütünleşiyor. İlk kısa seremoniden sonra, çadırın bulunduğu bölüme geçiyoruz. Ve sohbet başlıyor.

Bir işçi arkadaşımız söze giriyor. Yılların deneyimine sahip soruyor:

"Nasil gidiyor?"
"Valla işimize geri dönmek için direniyoruz."

"Neden işten atıldınız?"
"Sendikali olduğumuz için."

"İçeride üretim devam ediyor mu? Yani içeride çalışan işçi arkadaşlarımız var mı?"

"Var"
"Onlar neden size katılmadı?"

"Bir çok nedeni var. Ama en önemlisi işsiz kalma korkusu. İşsizlik ölümden beter neredeyse. Aslında ölüm kolay yaşamak çok zor."

"Gerçekten de yaşamak çok zor. Bu emekçiler için böyle olabilir; ama yemekçiler (patronlar) için bu öyle değil. Onlar, servet ve sefahat içinde mutlu yaşıyorlar. Biz ise, onlara servet ve sefa-

hati sunanlar, sefalet içinde. Ve mutsuz bir yaşamı sürüyoruz. Sizin de belirttiğiniz gibi yaşamak bize zul geliyor...

"Ama bu neden böyle? Mesela; siz sendikali olduğunuz için işten atıldınız değil mi? (Evet) Yani Anayasal, yasal haklarınızı kullandınız diye. (Evet) Yani işverenin (patronun) yasadışı davranıyor. Öyle değil mi? Bu durumda şöyle olmuyor mu? (Evet Bence de öyle)..."

"Ama yasalar esas olarak patronlar, burjuva sınıfın çıkarlarını korumak içindir. Ufak tefek işçilere de kırntı şeklinde haklar sağlıyor ki, işçiler yasal sınırları aşmasın. Siz Petrol İşte örgütünüze değil mi? (Evet) Ben de Tek Gıda İş Sendikasında yıllarca sendikali çalıştım. Ankara'da tekel fabrikaları kapatılmasını diye 78 gün Ankara sokaklarında yattık kalktık. 78 gün boyunca hükümete ecel terleri döktürdük. Ankara halkı eylemimizi sahiplendi. Bize destek oldu. İleri işçiler 'Meclise yürüyelim. Bu sorun oradan kaynaklanıyor, çözümünü de orada' diyerek meclise yürümeyi önerdiler. Sendikacılar hemen karşı çıktılar. 'Arkadaşlar, sizin yerinize biz gideriz. Biz görüşürüz' diyerek adeta gönlümüzü okşadılar. Sonra öğrendik ki, 'Mesele yarıya intikal etmiştir, bundan sonrası hukukun işiymiş, hadi çadırları söküyoruz' deyip işçileri aldatıldı... İşçiler 4-C adı altında bir uygulamayla aldıkları ücretin neredeyse yarısına kamunun başka iş yerlerine sürgün edildiler. O zaman biz çadır çadır dolaşıp 'Komiteler şeklinde örgütlenelim. Ve çadırları kaldırmayalım, Ankara'yı terk etmeyelim, bu sorunu meclise yürüterek çözebiliriz' dedik. Devletten önce sendikacılar bize karşı çıktılar. Sonuçta işçiler, yasal ve tüzel kişiliği olan sendikamın kararına uydular. Ve sonuç-

hükümetin istediği şekilde oldu. Yani kısaca söylemek istediğim şey şu: Sendika her şey değildir. Sendikayı sendika yapan işçilerdir. İşçiler bilinçliyse, komiteler temelinde sendikadan da bağımsız bir şekilde örgütlenip kendi gelecekle ilgili kararları kendileri tartışıp, kendileri karar altına alıp nihai kararı kendileri verebiliyorsa, yani sendika yönetimi işçilerin söz ve kararını işverenlere iletme görevini görüyorsa, sendika sendikadır. Sendika ekonomik, demokratik bir örgüttür, ama ona gerçek anlamı veren kendi sınıf ideolojisiyle, işçi sınıfının bilimsel dünya görüşüyle donanmış ve bu ideolojiyle sınıf ve kitle mücadelesi yürüten işçilerdir. Ukalalık etmek istemem ama, mesela size sınıf nedir desem bana ne ile cevap verirsiniz. 2-A, 4-B vs. değil mi, kısaca söylersek, çıkarları bir olan istikrarlı insan toplulukları sınıf deniyor. Sınıf deyince üretim araçlarıyla olan ilişkisi üretim araçlarının sahibi mi, yoksa onu sadece gönlümüzü kullanan mı, üretimden aldığı pay, bütün bunlar hangi sınıfa ait olduğumuzu gösterir. Çünkü içinde yaşadığımız daha doğrusu yaşamaya çalıştığımız sistem, sınıfı sömürülü bir sistem. Fabrikaya sahip olanlar, emeğini satarak geçinen insan toplulukları arasında süren çıkar çatışması. İşte sizin yaşadığınız tam da bu. Siz örgütlenmek ve daha fazla hak elde etmek istiyorsunuz. Patronunuz ise sizi örgütüstü, tek başına bırakıp daha az ücret vererek daha fazla kar elde etmek istiyor. İşte çatışma buradan doğuyor. Buna da sınıf savaşı deniyor. Mesela bu sistemde sizin iş güvenceniz yok. Öyleyse emekli olma, yarına gü-

venle bakma şansınız yok. "Arkadaşlar dost acı söylemiş. Ben size dostum; ama acı gerçek olanları söyleyeceğim. Sizin-bizim bu sistem içinde özgür ve mutlu olma şansımız yok. Çünkü, bu sistem bizim için zulüm ve sömürü üretiyor. Mutsuzluk üretiyor, patronlar için servet, özgürlük ve mutluluk üretiyor. Yani hem işçi sınıfının hem de sermaye (patron) sınıfının aynı sistem içinde özgür ve mutlu olma şansı yok. Çünkü birinin yararına olan, diğerinin zararına oluyor. Bu sistemi yıkmadan ne sizler ne de bizler özgür ve mutlu olabiliriz. Biz ancak devrim yaparsak işçi sınıfının iktidarını kurarsak kurtulur, özgür ve mutlu yaşarız. Hele de kadınların özgür ve mutlu olması sadece ve sadece sosyalizmle mümkündür. Sendika önemlidir. Ama o sendika işçi sınıfının baskandan ve sömürüden kurtulması için onu bilimsel sosyalist bir dünya görüşüyle eğitip örgütliyorsa sözle karar hakkının işçilerin olduğunu biliyorsa, işçi sınıfının devrimci sınıf partisinin paralelinde devrim ve iktidar hedefine hazırlıyorsa, işçi sınıfının partisinin yanında devrim ve iktidar mücadelesi yürütüyorsa gerçek bir sınıf ve kitle sendikası olabilir. Ama olmazsa olmaz olan işçilerin komiteler temelinde bağımsız örgütlenmeleridir. Bu komiteler tabanda bir ağ gibi örgütlenmişse, sendikalar kapatılsa da işçiler mücadeleyi örgütlü bir şekilde sürdürebilir. Haklarını alabilirler. Aksi takdirde bir kez daha söyleyelim her şey değildir, bir şeydir ama ondan önemli olan şey komiteler temelinde örgütlenmek ve mücadele etmektir."

Bir Tekel İşçisi

Gripin Grevi Anlaşmayla Sona Erdi

Toplu sözleşme görüşmelerinde anlaşma sağlanamaması üzerine, 28 Kasım günü greve çıkan Gripin İlaç Fabrikasında, anlaşma sağlanmasında grev sonlandırıldı.

Toplu İş Sözleşmesi (TİS) görüşmelerinde patronlarla anlaşamayan Petrol İş Sendikası, 7 Aralık günü yapılan görüşme ile yüzde 22 zam ve önümüzdeki yıl da enflasyon artışı %1 zam konusunda anlaşmaya varılmasıyla grevi sona erdirdiğini açıkladı.

Petrol-İş Sendikası, yaptığı açıklamada, "İstanbul 1 No'lu şubenin örgütlü olduğu İstanbul-Avcılar'da faaliyetlerine devam eden ve yıllardır Petrol-İş'in örgütülüğünü sürdürdüğü, 83 üyemizin çalıştığı Gripin İlaç AŞ işyerinde toplu iş sözleşmesinde anlaşma sağlanamaması üzerine 28 Kasım'da greve çıkmıştı. 28 Kasım'da başlayan grev 7 Aralık Cuma günü tarafların genel merkezimizde bir araya gelerek anlaşmasıyla sona erdi" dedi.

Genç İşçiye Mektuplar...

"Sevgili yoldaşım işe başlamışsın, çalışmadan asla olmaz, bu bir gerçeklik. Şimdi bu işsizlikte iş bulup çalışmak, maaşını almak da gerçekten çok zordur eminim. Ben de 2007 krizinde çok zorluklar yaşadım. Birçok iş yerleri insanların paralarını vermiyorlardı, iş yerlerinde makineleri kaçıran gidiyorlardı ya da kapatıyorlardı. Ben de o dönem çok düşük bir maaşla çalıştım. Sadece sigortamı ödüyordum, o yüzden katıldım. Bir de tek kalyordum, onun için çok zorluklar yaşadım gerçekten. Ben mesela mesaili çalışırdım, severdim mesaiye kalmayı; yorulurdum, fakat mesailer sayesinde kiramı ödeyip birçok masrafımı karşılardım. Yoksa sadece aylık yetmiyordu, hayat pahalıydı.

Sevgili yoldaşım, şimdi en büyük krizleri yaşıyoruz. Her gün her şeye zam geliyor ve 2019-2020-2021'e kadar böyle gider diyorum. Çünkü birçok şeyleri ithal ediyorlar. Nedeni de ülkede üretim yok. Geçende, Sakarya'da tavuk çiftlikleri vardı, birçok çiftlik kapanmış ve hala kapanıyor ve bu çiftliklere büyük yatırımlar yapılmış. Geçen yine basında yazıyordu, 430 bin esnaf kepenk kapatmış... Bu ne de-

mektir biliyor musun? Yoldaş, bu insanları çocuklarıyla birlikte düşün, ne kadar işsiz ve aç ordusu ortaya çıkar. Benim bildiğim kadıyla böyle şartlarda işsiz ve aç kalmak çok zordur gerçekten. Mesela, ben hatırlıyorum, daha okula giderken ekme kuyrukları, tıp, şeker, çay, yağ yani aklına ne gelirse, bu ihtiyaçlar için günlerce soğuklarda, sıcaklarda ve gece yarısı uykudan kalkıp giderdik. Belki bunlardan birilerini alırız diye. Nerede, hiç de öyle olmuyordu. Çok aç kaldığımız günleri hatırlıyorum. Sınırlı 1976 tarihli bu olaylar. Bülent Ecevit başbakanmış bu tarihte... Amerika tarafından gıda ambargosu koyulmuş Türkiye'ye. Olan o zaman kime oldu?... Her zaman emekçi kesime oldu ve hala da devam ediyor bu krizlerle. İşte sevgili yoldaşım, ben geldim 51 yaşına. Şu anki bu krizler bitti mi? Kapitalizm var olduğu sürece krizler, savaşlar, açıklar, ölümler olacak mecburen. Fakat, her şeyin bir de sonu olacaktır mutlaka. Nasıl yollar kapanıyor ve bu çiftliklere büyük yatırımlar yapılmış. Geçen yine basında yazıyordu, 430 bin esnaf kepenk kapatmış... Bu ne de-

Devrimci Bir İşçi

Tariş İşçileriyle Bir Söyleşi

Devrimci Hukukçular olarak Çiğli Organize Sanayi Bölgesi'ndeki TARIŞ Zeytin ve Zeytinyağı fabrikasında çalışırken DİSK/Gıda-İş'e üye oldukları gerekçeyle işten çıkarılan işçilerle röportaj yaptık.

Röportajımız sırasında sivil polisler kimlik kontrolünde bulunup hangi gazeten geldiğimizi sordular, düzenli olarak bizi ve işçileri videoya aldılar.

Grev alanında bulunduğumuz süre boyunca tamık olduk ki etraftan geçen işçiler, ünca kamyonları ve sivil vatandaşlar grev yapan işçilere destekte bulunuyor. Yoldan geçerken arabadan zafer işareti yapanlar, korna çalan kamyonlar sohbetimizi sık sık yarıda kesiyordu. Birinci ayını doldurmak üzere olan işçilerin moral motivasyonu oldukça yüksek.

Merhaba, sizi tanıyabilir miyiz?

Gürsel Köse, DİSK Gıda İş'in Ege Bölge başkanıym.

7 kişi işten çıkarıldı. İşten çıkarılmadan önceki süreci kısaca anlatır mısınız? Ne oldu, ne bitti, ne yaşadınız?

Burada 6 aylık bir örgütlenme süreci var; DİSK Genel Gıda İş. Gıda iş kolu olduğu için DİSK GIDA İŞ. Burada daha önce sendika vardı ama işveren değişik vaatlerle işçileri sendikadan bir şekilde istifaya ettirmiş, burada yetkiyi de düşürmü.

'Çocuklar zaten burası bir aile iş yeri. Hepimiz buranın ortağıyız. 3. bir kişiyi niye aramızda barındıralım' diye insanları kandırıp sendikadan uzaklaştırmışlar. Ama işçiler bir bakıyor 3 yıldan beri bir kuruş zam yok. 17-18 senelik işçiler, asgari ücret düzeyinde çalışıyorlar.

Asgari ücret düzeyinde?

Tabii tabii, geçmişten kalan bazı kazanımlar var, yani ikramiye, giydirilme ücretleri.

Verilmiyor mu?

Ortalama ücret 2,200 lira, hepsi dahil içinde. Yani o ikramiye, sosyal hakları, giydirilmiş kalemleri çıkardığında 1,700 liraya falan geliyor maaşları. Yani asgari ücretin 100 lira üzerinde. Arkadaşlar sonra bizimle bir araya geldiler: "Ya abi sıkıntımız var ne yapabiliriz ne edebiliriz?" Birlikte konuştuk. Dedik ki, "Sizin sendikalı olmaktan başka çareniz yok, sendikalı olmaktan daha önce içeride birlik olacaksınız. İşçilerin birliği önemli. Bu birlikteliği sağladıktan sonra bu yönetimi masaya oturtma şansımız var." Bir de avantajımız var burada; so-

nuçta bu işyeri üretici köylülerin işi. Hemen hemen tamamına yakını 145 mavi yaka var; 120'si üye oldu. Yani üye olduktan sonra tabii bilgi de alıyorlar, zaman zaman tespit ediyorlar. Bu işin önderliğini yapan kimler? 7 tane arkadaş tespit edip kapının önüne koydular. Şimdi talebimiz: o atılan işçiler geri alınsın ve sendika hakkı tanınsın.

Şu an içeride sendika yani hali hazırda DİSK'in örgütlenmesi yok değil mi?

Yok yok. Yani örgütlenmesi var, yetki yok. Öyle söyleyelim yani. Yoksa örgütlenme var; 120 tane üye var içeride.

Yaklaşık kaç tane işçi var buradaki fabrikada?

Demim de söylediğim gibi 145 çalışan var; 120 tane üyemiz var. Yani bu-

radaki toplam kişi sayısı yöneticilerle beraber 190 kişi var. Bunun 145'i işçi; mavi yaka.

Önemli bir kısmı örgütlü zaten değil mi?

Aynen, 120 tane üye zaten. Bunu kırmak için günlerden beri içeride mobbing uygulaması var; baskı. İşçiler onu kıldı. Sürekli diyalog halindeyiz zaten; buradan çıkışta da toplantılar yapıyoruz. Diri durdukları sürece bu kazanımın elde edileceğini sürekli anlattık. Onlar da biliyorlar. Ki geri adımda atmadıkları için işveren de ağız değiştirdi. "Ya biz sizi seviyoruz zaten, çıkış mıkış da olmayacak. Söz veriyoruz size." Arkadaşlar da dedi ki "O zaman 7 kişiyi neden çıkardınız? İşbaşı yaptırın o zaman. Madem samimisiniz bu söylemlerinizde" Gidişat iyi yani.

Bir gözaltı süreci yaşadınız galiba? Evet.

Av. Erdoğan Akdoğan gelmişti oraya, belki hatırlarsınız? 100 kadar kişi var mıydı?

65 kişi

Ne zaman oldu?

Kriz Var! Ne Yapmalı, Nasıl Yapmalı?

Devrimci İşçi Komiteleri (DİK), Sultangazi İlçesi Gazi Mahallesi Cemevi'nde 'İşçiler Krizi Konuşuyor? Ne Yapmalı? Nasıl Yapmalı?' adlı konulu etkinlik düzenledi.

Etkinliğin gerçekleştirildiği salona "Şimdi Devrim Zamanı, İşçiler Birleşin Devrim İçin Savaşın, Ne Yapmalı? Nasıl Yapmalı?" pankartları asıldı.

Devrimci İşçi Komiteleri adına bir tekstil işçisinin açılış konuşmasıyla başladı etkinlik. İşçilerin ekonomik ve politik kriz koşullarında yaşamlarını sürdürebilmekte her geçen gün daha da zorlandığını, bu sömürden kurtulabilmenin nasıl mümkün olacağını yol ve yöntemlerini birlikte konuşup tartışarak buradan ortak bir sonuç belirlemek istediklerini ifade etti. İşçilerin deneyim aktarımları ve canlı tartışmalarla kriz süreci ele alındı.

Emekli bir Tekel işçisi söz aldı. Kriz nedir? sorusuya başladı. Kriz, biz işçilerin gelirlerinin giderlerini karşılamasından başka bir şey değil diyerek, havada uçuşan rakamlar arasında yaşayan insanların, aileleriyle birlikte işçilerin durumlarının ve dramlarının unutturulduğunu söyledi. İşçilerin her ekonomik kriz döneminden aynı sorunla tekrar karşılaştığına işaret etti. Sözü sendikalara getirdi. Kendi deneyimlerini aktardı. Çeşitli işletmelerde sendikalı oldukları işten atılan ve eyleme geçen işçilerle yaptığı sohbetlerden örnekler vererek, "sendikal örgütlenmeler önemli, ama tek başına bunlar bizi kurtuluşa götürmez. Sendikaların sınırları var. Oysa bizim, eğer kurtulmak istiyorsak, bu sınırları da aşmamız gerekiyor. Bu yüzden de kendini hiçbir yasa ile sınırlamayan, aleni olmadığı için alenen hedef de olmayacak olan komitelerde birleşmemiz gerekiyor. Asıl güç burada. Tekrar ediyoruz. Sendikalar önemli. Bizim okulumuz. Ama sadece sendika ile yetinmek bizim temel hatamız. Sadece ekonomik taleplerle sendikal örgütlenmenin de ekonomik ve politik krizde yeterli olmadığı ayan beyan ortada. Tabanda komitelerde örgütlenmeliyiz. İşçi komitelerini yaygınlaştırmalıyız" dedi.

Son süreçte giderek ağırlaşan ekonomik ve politik krize karşı bir çok emek ve meslek örgütlerinin, siyasi hareketlerin "Krizin faturasını ödemeyeceğiz" sloganıyla çalışma yürüttüğünü fakat çözüm önerilerinin kapitalist sistem içinde ekonomik kazanımlar sağlamaktan öteye gitmediğine dikkat çekerek "Krizin faturasını ödemeyeceğiz demek işçi sınıfını aldatmaktır çünkü kapitalist sistem değişme-

dikçe işçiler, emekçiler krizin tüm faturasını ödemek zorunda kalır. Ekonomik ve politik krizden kurtulabilmenin tek bir çözümü komitelerde örgütlenerek iktidar hedefli devrim mücadelesi vermektir" dedi.

Ağırlıkta tekstil işçilerinin katılım sağladığı etkinlikte işçiler çalışma ve yaşam koşullarını paylaştı. Çalıştıkları işyerlerinde ücretlerinin ödenmesi, daha iyi çalışma koşulları vb. için verdikleri mücadeleyi, bir araya nasıl geldiklerini aktardı.

Bir kadın tekstil işçisinin göçmen işçilerin ağırlıkta olduğu işyerindeki deneyimleri, özellikle göçmen işçilerin örgütlenmesi konusunda pratik ve önemli ipuçları ile doluydu. Cumartesi günleri çalışmamak için örgütlü bir şekilde iş bırakarak nasıl bir kazanım sağladıklarını aktardı. İşyerinde bütün işçilerin birlikte hareket ederek işbaşı yapmadıklarını ve kararlı duruşları sayesinde artık Cumartesi günleri çalışmak zorunda olmadıklarını anlattı.

İşçiler söz alarak ve konuşmacıların anlatımlarına katkıda bulunarak çalışma ve yaşam koşullarından, mücadele deneyimlerinden örnekler aktardılar. Canlı tartışmalar yürütüldü.

Bir başka işçi geldi kürsüye. "Otuzbeş yıllık tekstil işçisiyim" diye başladı söze. Bir zamanlar deneyimli bir işçinin kendisine "nasıl bir işçisin?" diye sorduğunu, kendisinin de "iyi bir işçiyim" dediğini, bunun üzerine "Kimin için, patronlar için mi?" diye tekrar sorduğunu anlattı. "O gündün beri kendim için, sınıfım için iyi bir işçi olmaya çalışıyorum. 19 yaşındayken Sümerbank'taydım. İşçilerin hakkını savundum diye komünist dediler. Komünistin ne demek olduğunu bile bilmiyordum" dedi. Üç aydır işsiz olduğunu belirtti. "Psikolojim berbat. Genel olarak işçilerin psikolojisi böyle. İşsizlik, parasızlık, yok sayılma, adam yerine konmama... Bir haftada 6 gün kimlik kontrolüne girdim, gözaltına alındım. İsyan ettim sonunda. Açtım ağzımı yumudum gözümü. Kıramı ödeyemiyorum. Ev sahibi de beni yok sayıyor. Kira bile istemiyor. Şu an işsiz bir işçi olarak söylüyorum. Artık her şey bitti. Ücretmiş, zammış... hayır, şu an sadece tek bir şey var: Devrim. Bu iktidar ya düşecek ya düşecek. Başka bir çıkar yolumuz yok" diyerek sözlerini tamamladı.

Bir başka tekstil işçisi işyerindeki örgütlenme ve mücadele deneyimlerini aktarırken, örgütlenmenin ve birlikte hareket etmenin en temel mesele olduğuna vurgu yaptı. Tabanda bir araya gelen işçilerin

patron karşısında nasıl güçlü konuma geçtiklerini anlattı.

Patronların ve iktidarların işçileri, cinsiyet, ulusal ve etnik kimlikleri üzerinden ayrımcılık yaparak işçiler arasında rekabet ve düşmanlık yaratarak daha fazla sömürdüğüne ilişkin örnekler üzerine aktarımlar da yapıldı. İşçilerin, emekçilerin haklarının gasp edilmesini önlemenin ancak bu farklılıklara rağmen birlik olmalarıyla mümkün olduğu üzerinde duruldu.

Toplantıya katılan bir küçük patron "hep işçileri haklı görüp patronlara vuruyorsunuz" itirazıyla tartışmayı alevlendirdi. İlişkinin iki karşıt kutbu net çizgilerle yine kendini gösterdi. Soruna iki karşıt yönden yaklaşan iki uç tatlı sert bir tartışmaya tutuştu. İstisnasız tüm işçiler küçük patronu mahkum eden konuşmalar yaptılar.

Kürsüye küçük bir konuşmacı çıktı. Hasta çocuğu için izin isteyen işçiye izin vermenin bir patronun davranışını "sanki bu bana biraz suçmuş gibi geliyor" diyerek eleştirdiğinde salondan alkışlar yükseldi.

İşçilerin birliği sağlandığında çeşitli kazanımlar elde edebildikleri fakat her kriz döneminde bu kazanımları hızla yitirdiklerini vurgulanan etkinlikte bunun yaşanmaması için nasıl bir mücadele yürütülmesi gerektiği üzerine tartışma yürütmek istendi.

Etkinliğin ikinci bölümünde Mücadele Birliği Gazetesi Genel Yayın Yönetmeni Süleyman Acar, "Kriz" tanımını üzerinde durdu.

Burjuva ekonomistlerin krizleri döviz kurları, faizler ve enflasyon oranları üzerinden işlediklerini, bu rakamsal istatistiklerin işçi ve emekçilere yansıyan yönünde de gizlediğini ifade etti.

Son dönemdeki ekonomik ve politik gelişmelere değinen Acar, krizin milyonlarca emekçiyi ne şekilde etkilediğini sanayi bölgelerindeki işçiler üzerinden değerlendirme ve gözlemlerle aktardı.

İktidarın ve burjuva ekonomistlerin döviz hareketini öne çıkararak krizin atlatıldığı masalının gerçeği yansıtmadığını,

Türkiye'de üretimin ithalata bağlı olduğunu ve üretim azaldığı için de döviz ihtiyacında düşme olduğu bu nedenle de döviz kurlarının bir miktar düştüğünü aktaran Acar, çok büyük sermayeli tekeller dışında bir çok şirketin konkordato ilan ettiğini verilerle açıkladı.

Bunun da binlerce işçinin işsizlik ve aileleriyle birlikte açlığa mahkum edilmesi anlamına geldiğine dikkat çeken Acar işçilerin bir çok iş kolunda nasıl bir baskı ve sömürüyle karşıya kaldığını belirtti. Etkinliğin üçüncü bölümünde ise örgütlenme biçimleri üzerine tartışma yürütüldü.

İşçi ve emekçilerin ekonomik kazanımları için sendikalar ve meslek örgütlerinde örgütlenmelerinin yeterli olmadığını, sömürünün son bulmasının kapitalist sistemde mümkün olmadığı, aynı zamanda politik bir mücadele verilmesi gerektiği üzerinde duruldu.

Kapitalizm varolduğu sürece de sömürünün varacağı, bunun ancak sosyalizm hedefli bir devrim mücadelesiyle son bulacağı üzerine konuşularak örgütlenme biçimleri üzerine tartışma yürütüldü.

İşçilerin emekçilerin işyerlerinde cinsiyet, inanç, ulus gibi farklılıkları gözetsizdir komitelerini oluşturmaları gerektiği üzerinde duruldu. Komitelerin ekonomik mücadelenin yanında politik mücadele araçları olduğu ifade edilerek işçi eylemleri, toplumsal hareketlerdeki yönlendirici etkileri üzerine fikir alışverişinde bulunuldu.

İşçi sınıfının içinde bulunduğu durum, siyasetlerin ekonomik kriz üzerinden mücadele politikalarına da değinilen etkinlikte, işçilerin, kadınların, gençlerin buldukları alanlarda varolan sorunlar üzerinden hareketle komiteler oluşturmak ve politik yönde gelişimini de sağlayarak sosyalizm hedefli bir devrim mücadelesini yürütmeleri gerektiği üzerine konuşuldu.

Bilinçli işçi ve emekçilerin ısrarla komitelerin yaygınlaşması iktidar hedefli politikalarını buldukları her yerde anlatılması gerektiği sonucuna varılarak etkinlik sonlandırıldı.

NE YAPMALI, NASIL YAPMALIYIZ?

İşçiler,

Bütün güzellikler ve zenginlikler bizim eserimiz, bizim hayatı üreten.

Ama bütün güzelliklerden ve zenginliklerden yoksun bırakılan, açlık ve sefalet içinde, gelecekte yoksun bir şekilde yaşamaya mahkum edilen de hayattan kovulan da biziz. Bizim suçumuz ne?

Arkadaşlar,

Bu sistem içinde kaldığımız sürece aldığımız ücretle insanca yaşama, emekli olma, çoluk çocuğumuzla geleceğimizi güvence altına alma şansımız yok!

Neden?

Çünkü içinde yaşamaya çalıştığımız bu zulüm ve sömürü sistemi, kapitalistlere, sermaye sahiplerine hizmet ediyor. Yasalar hep onlardan yana. Bizim payımıza düşen açlık ve sefalet koşullarında yaşamak ve onlara servet, kendimize sefalet üretmek oluyor.

Arkadaşlar,

İçinde yaşamaya çalıştığımız bu sistem kriz içinde, çöküyor. Biz de o çöküntü altında inim inim iniyoruz, çaresizlik içinde çırpınıp duruyoruz.

Ne yapmalı, nasıl yapmalıyız?

Biz bu sistem içinde kaldığımız sürece kurtulma şansımızın olmadığını biliyoruz. Ücret artışları, asgari ücretin yükseltilmesi vs. hikayedir. Kaşıkla verip, kepeçle alıyorlar. Bunu yaşayarak da görüyoruz. Göremediğimiz, anlamadığımız, ya da henüz hazır olmadığımız şey şu:

Bizi yıkıma uğratan, bütün güzellikleri ve zenginlikleri ürettiğimiz halde bizi yaşamın dışına iten bu zulüm ve sömürü düzenini, biz yaşamlarımızın dışına itmeliyiz.

Bunun anlamı da şu: artık ekonomik mücadeleyle yetinmemeliyiz. Politik mücadeleyi en başa koyarak, politik iktidarı kendi elimize almamız, kendi kaderimizi kendimiz belirlememiz gerekiyor. Bu da ancak işçi sınıfının başını çekeceği, tüm yoksul emekçi kesimlerin, ezilen, sömürülenlerin birleşerek birleşik bir halk devrimi ve onun sonucunda kurulacak halk iktidarıyla mümkündür. Devrim zorunludur. Yoksa bütün güzellikleri üreten bizler, tüm kötülüklerin sorumlusu olacağız. Çünkü bilelim ki, tarihin en devrimci sınıfı biziz. Biz işçiler bilmeliyiz ki "işçi sınıfı ya devrimcidir, her şeydir; ya da hiç bir şey." Hiç bir şey olmak istemiyorsak, her şey olmalıyız. Sen de gel, sen de katıl, sen de sözünü söyle. Bak biz söylüyoruz.

Fabrikalar, Tarlalar, Siyasi İktidar Her Şey Emeğin Olacak! İşçiler Birleşin Devrim İçin Savaşın!

Devrimci İşçi Komiteleri

BİTMEYEN BOLŞEVİK DÜŞMANLIĞI

Ali Varol Günel

"Kem söz, sahibini yaralar" derler ama, HDP milletvekili, eski akademisyen Erol Katircioğlu'nun Meclis Plan ve Bütçe Komisyonu'nda yaptığı konuşmada AKP'lileri Bolşeviklere, AKP'yi de SBKP (Sovyetler Birliği Komünist Partisi)'ye benzetmesi, hepimizi yaraladı.

Ne diyordu AKP'li komisyon üyelerine Katircioğlu bu konuşmasında, hatırlayalım: "Sizler bu ülkede bir tür Sovyetler Birliği kurmaya çalışıyorsunuz gibi geliyor bana yani- gerçekten tuhaf ama- sizler Bolşeviksiz bizler de Menşevik gibi kendimi hissediyorum burada (...) Sistem özü itibarıyla devletçiydi. Yani bir 'gros plan' vardı, her şeyi planlıyordu. Kimin ne giyeceğine, kimin ne yiyeceğine neredeyse karar veriyordu..."

Buradaki Sovyetler Birliği hakkındaki cehaleti, yüzeyselliği, sosyalizmi basit bir "devletçilik"e indirgeme anlayışını şimdilik bir kenara bırakalım; ama bu tür adamların buldukları her fırsatta Leninizme, proletarya diktatörlüğüne, sosyalist sisteme saldırılarına artık bir şey söylemenin zamanı geldi de geçiyor bile (bir süre önce reformistin biri de facebook sayfasından paylaştığı bir yazısında "artık Marksizmin yakasından Leninizmi düşürmek gerekir" diye buyuruyor; sosyalizmin ya da ona inananların karşı karşıya kaldığı bütün sorunların nedeni olarak Leninizmi gördüğünü ayan beyan ilan ediyordu. Katircioğlu'nun sözleriyle birleştirilince, son süreçte özellikle ulusal kurtuluş hareketi etrafına toplasım reformist ve liberal kesimlerde sosyalizmin temel ilkelerine karşı bir salvo atışına girişildiğini görmemek mümkün olmuyor).

Eskiden beri, bu kesimlerin Sovyetler Birliği'ni ve orada sosyalizmin kuruluşuna önderlik etmiş olan Stalin'i "günah keçisi" ilan ettiklerini bilmiyor değiliz. Lenin'e ve Bolşeviklere söz söyleme cesaretine sahip olmayanlar, yıllar yılı Stalin üzerinden sosyalizme ve onun özü diyebileceğimiz proletarya diktatörlüğüne saldırıyorlardı. Sovyetler Birliği'nde ve ona bağlı olarak dünya sosyalist sisteminde yaşanan geri düşüşler sonrasında ki, bu kesimlerin biti kanlandı ve işi Lenin'i ve Bolşevikleri eleştirmeye, akıllarınca mahkum etmeye kadar vardırıdılar. Bunda elbette son zamanlarda moda olmuş anarşist akımların da etkisi oldu. Sovyetler Birliği'nde sosyalizmin geriyeye düşüşünden büyük bir sevinç duyan, adeta zil takıp oynayacak duruma gelen "her türlü otorite karşıtı" bu güruhlar, etkeleri zil çalarak proletarya diktatörlüğüne saldırılarını yoğunlaştırdılar. Ve bu konuda burjuvaziden ve emperyalist efendilerinden her türlü desteği de aldılar.

İşte şimdi HDP neredeyse içerisine bu türden marksizm-leninizm karşıtlarının, anarşizminden troçkizmine her türlü karşı-devrimci akımın da yer aldığı bir karma platform haline geldi. Burjuvazi eliyle başlatılan ideolojiszleştirme HDP'yi teslim aldı. HDP, "kitle partisi" olmak adına her türlü karma anlayışa kapı araladı. Bunun sonucudur ki, Erol Katircioğlu gibi liberaler ve Altan Tan gibi dinci gericiler bu partide kendilerine yer buldular.

Yaşanan gelişmeler, Alp Altınörs gibilerini rahatsız etmiş olacak ki, Katircioğlu dolayısıyla yazdığı yazıda "Katircioğlu'nun açıklamaları, HDP'nin önüne bir soru koymuştur. Kapitalizmin ağır bir bunalım yaşadığı şartlarda HDP'nin rotası işçi sınıfı ve ezilenleri kapitalizmin demir yumruğu AKP'ye karşı örgütlemek ve mücadele etmeye sevk etmek mi olacaktır? Yoksa Katircioğlu'nun açıklamalarında olduğu gibi AKP'yi serbest piyasa ekonomisini ihlal etmek ve Bolşevikleri itham edip büyük sermayenin desteğini almaya çalışmak mı?" diyor. Evet gerçekten kendi vekillerinden gelen bu soruya HDP'nin cevap vermesi gerekiyor. Aslında başka sorular da var cevap vermesi gereken, ancak şimdilik konu bağlamında biz de bu kadarıyla yetinelim.

Şimdi yeniden tıpkı partinin eşgenel başkanı Sezaî Temelli gibi "yemez ama evet"çi olan Katircioğlu'na dönelim... Hazret, kendisini menşevik olarak görebilir, bizce bir sakınca yok; ama tekellerin dinci faşist partisi AKP'yle, on yıllar boyunca sosyalizmin kurulmasına ve geliştirilmesine, dünya üzerinden Nazi faşizmini silip atılmasında belirleyici rol oynamış Kızıldünya öncülüğü etmiş, SBKP'yi aynı kefeye koymasın, tam bir dencizlik örneğidir. Nazi özentisi, bugün karşı devrim cephesinin komotifi olan bir partinin adıyla, sosyalist Ekim Devrimi'ne önderlik ederek proleter devrimler çağına başlatan, sosyalizmi kurarak baştan aşağı dünyayı değiştiren, emperyalist kapitalist sistemin çamına ot tükayan Bolşevikleri yan yana anmak haddini bilmemektedir. Hazretin yediği herzeler yetmemiş olacak ki, Yeni Yaşam gazetesinde kendisine yapılan eleştirilere cevap yazmış. Burundan kıl alırdı, açığa çıkan cehaletine karşın kuyruğunu dik tutmaya çalışarak, "Sovyetler Birliği tarihini hala '70'li yılların içinde okuyan ve sosyalizm tasavvuru ile reeli arasındaki çarpıklıkları görmeyen, ve belki de görmek istemeyen insanların tabii ki hala var" diyor. Meclis'te karşı karşıya oldukları sıkıntılardan dem vuruyor; AKP'nin elinden nasıl muddarip olduklarından yakınıyor. Yeni bir şey keşfetmiş gibi, "Sistem baştaki liderin etrafından yavaş yavaş totaliter bir tarafa doğru evrilmekte" diyor. Kendisine bir yerde "unsur" diyenleri "terbiyesizlik"le suçluyor. Ve kendini eleştirenlere "konuya mal bulmuş Mağribi gibi sarılanlar" diyerek aklınca alçaltıcı bir tutumla cevap veriyor. Yani özcesi hazret, eprimiş kumaş gibi neresinden tutsanız elinizde kalıyor. "Profesör" olmasından mıdır nedir, kendince millete akıl öğretmeye kalkıyor. Engels'in yıllar önce ayaklarından tutup tepesi üstü toprağa gömdüğü "privat dozent" ları bilmiyor olacak ki, bol keseden ahkam kesiyor.

Haşmetmeap, bizim sizin sözlerin üzerine "hah yakaladık" dememize gerek yok, zira ne olduğunu, kimlere hizmet ettiğini biliyoruz. Ama göz kırptığın burjuvalardan da sana ekme çıkamaz. Onlara "akıllı" insanlar lazım, cahilleri ne yaparsınlar! Ne eski "doktorculuk"un ne de akademik ünvanın seni kurtarabilir. "Bu kadar cehalet(in) ancak tahsille mümkün" olduğunu da biliyoruz zira.

Bolşeviklere, Lenin'e ya sosyalizme kustuğun nefret dağa atılan taş kadar etkilidir, kimse dönüp bakmaz bile. Ama bizim merak ettiğimiz şey, sizin gibi AKP-RTE muhiplerinin özgürlük için kahramanca savaştan Kürt halkının "mahallesi"nde ne işinin olduğunu. Dinci faşist iktidarın yaktığı şehirlerin dumanı hala tütüyor, katlettiği bedenler hala sokaklarda duruyor.

Aslında şöyle de denebilir; insanda biraz utanma olsa o mahalleye uğramaz, vekillik belasına da olsa.

ÇİFTÇİVİ TOPRAKTAN SÜRME SANATI VE ÇÖZÜMÜNE DAİR

Ekonomistlerin birçoğu, büyük tekellerin egemenliği altında olmayan bir tarımsal üretimin gelinen aşamada direnme şansının olmadığını savunarak, tekellerle bağı olmayan üreticilere verilen "kaynakların tarımdan çekilmesi gereğini" savunurlar. Amerikalı ekonomist Samuelson şöyle der; "Acaba acımasız düşünceler mi? Bir vatanında evet. Ama bir ekonomist olarak bu işin başkaca bir çözüm yolu yoktur."

Tekellerin ekonomik ve politik olarak egemenliğini ifade eden emperyalizmin en büyük amacı egemen olmaktır. Tekeller, hiçbir engele takılmadan sürekli en çok kar elde edebileceği alanlara yönelir. Dünyanın diğer ülkelerine, en büyük tekellerin çıkarına uygun hareket etmelerini dayatırlar. Hangi ülkede ne üretileceğine, ne düzeyde üretileceğine dev tekeller karar verir. Ülkelerin iç piyasalarında, tarımı kendilerine bağımlı kılacak en kesin yolu bulmuş ve uygulamak için hiç tereddüt etmemişlerdir. Bu yol tohumu ele geçirmektir.

Emperyalist ülke/emperyalist tekeller Uruguay'da düzenlenen toplantının ardından 1995 yılında Uluslararası bağlayıcılığı olan bir anlaşma imzalarlar. Dünya Ticaret Örgütü'nün kuruluşuyla hukuki altyapı tamamlanır. Bu anlaşmanın amacı, kendi iç pazarını ele geçirmiş dev tekellerin, bağımlı ülkelerin iç pazarlarını da tamamen kontrol altına almaktır. Emperyalist tekeller bağımlı ülkelere uygulamaları gereken adımları içeren yaptırımlar dayatır. Buna göre bağımlı ülkelere;

1-Tarımsal ürün ithalatında (dış alım) korumayı kaldırmalarını yani gümrük duvarlarını indirmelerini;

2-Tarımsal ürün ihracatına (dış satım) dönük üreticiye sunduğu teşvik ve desteklerine son vermesini;

3-İç piyasaya dönük yapı-

lan üretimlerde devlet desteklerine son vermelerini istemektedirler.

Bu anlaşma maddelerinin hayata geçirilmesi zorunluydu. Ülkeden ülkeye değişim gösterse de yıllar içinde anlaşmaya katılan devletler tarafından uygulandı. Türkiye de bu anlaşmayı kabul eden ülkeler arasındaydı. Yukarıdaki maddeler bağımlı ülkeler üzerinde ciddi baskıları oluşturdu da bu ilk değıldir. Öncesinde de emperyalist ülkeler çeşitli anlaşma ve araçlarla bağımlı ülkelere sürekli baskı ve dayatmalarda bulunmuştur. 90'ların ikinci yarısından itibaren yoğunlaşan şey, bağımlı ülkelerin pazarlarının giderek daha sıkı ve çözülmez bağlarla emperyalist tekellerin çıkarlarına göre şekillenmesidir. Adını tam olarak koymak gerekirse, bağımlı ülke iç pazarlarının önce tamamen yıkıma uğratılması sonra da emperyalist tekellerin çıkarlarına uygun olarak biçimlenmesi anlamında tam ilhak sürecidir yaşananlar.

Emperyalistlerin ve işbirlikçi tekellerin gelişmesinin öndeki engellerin kaldırılması için alınan tedbirlerden biri de 2006 yılında çıkan Tohumculuk Kanunu'dur. Türkiye'li tarım üreticilerinin tohumluk (tohum için ayrılan ürün) ve bunlardan elde edilen fidelerin satışı yasaklanır. Tekellerin patentli tohumları ile üretim yapılması zorunlu kılınır. Bununla yetinilmez ve tohumların üretimi, ticaret izni vs. gibi tüm yetkileri Türkiye Tohumculuk Birliğine dolayısıyla büyük tekellere ve yerli işbirlikçilerine devredilir. Türkiye'de toplam 832 tohum şirketinin 778'i yerli, 32'si yabancı, 22'si yerli-yabancı ortaklığıdır. Yabancı ve yabancı ortaklı şirketlerin sayısı az oluşu yanılmasın. Toplam pazarın %90'ına hakimdirler. Buradan da anlaşılacağı üzere emperyalist ekonomik ilhak politikası Türkiye'de yüksek oranda hayata geçirilmiştir.

Uygulamaya giren tohum-

culuk yasasıyla birlikte küçük üreticinin yerel tohumlara ulaşması engellenmiştir. Üretim alanlarından kovulan çiftçiler şehirlere göç ederek işsizler ordusuna dahil olmuş, yahut güvencesiz işlerde işçiliğe başlanmış. Toprağından kopmamak için dayanmaya çalışanlar ise bankalardan aldıkları %30 faizli üretici kredilerinin yükü altında son nefeslerini verirler. Sertifikalı tohum üretmeyi kabul etse dahi gübre, ilaçlama gibi ithal alınan girdilerin %400'ü bulan fiyat artışlarında tekellerle yarışamayarak, ürettiklerini atan,

1-Üründen elde edilen tohumun yeniden kullanılmasını engellemek için laboratuvarlarla geliştirilen ve kısırlı tohum olarak da bilinen kendini üretemeyen tohumlarla yapılan üretimin pazara çıkabileceğine dair yasalar çıkardı. Böylece üretici, her ekim döneminde tekellere başvurarak yeniden tohum satın almak zorunda kaldı.

2-Kendini üretebilen (doğal) tohumların pazar için yapılan üretimlerde ekilmesine, takasına, ticaretine yasak kondu.

3-Tarımsal destekler sadece sertifikalı tohum kullanıcılarına sağlandı.

Kapitalizmin özelliğidir. Küçük üreticiler sürekli ve sürekli yıkımlara uğrarlar. Sermayenin yoğunlaşması bu alanda da gerçekleşir. Küçükler iflasa sürüklendikçe sayısı sürekli azalan büyükler daha da büyümektedir. Sadece onbeş yıl içinde (2003-2018) 633 bin çiftçinin tarımsal

üretimden kovulması ardından son hamle olarak da tohum yasalarıyla, çiftçilerin kendi doğal tohumlarını yasaklamış, bu yasağa uymayanları 10 bin lira para cezasına çaptırmıştır. Bu durum karşısında küçük üreticinin hiçbir yaşam olanağı kalmadığı ve kalmayacağı ortadadır. "Ülkeyi şirket yönetir gibi yöneteceğiz" diyen hükümet, ülkeyi büyük tekellerin her türlü çıkarı ve bekası için yöneteceğı demmiştir.

Yaşanan süreç sadece küçük üreticinin/çiftçinin yıkıma uğratılması anlamına gelmiyor. Aynı zamanda tarımın bizzat

kendisinin yıkıma uğratılması anlamına geliyor. Devasa kentlerin ve dünyanın bütün bağımlı uluslarının bir avuç tekelin çıkarlarına göre açlık ve kıtlıkla karşı karşıya kalmasını mümkün ve hatta kaçınılmaz hale getirmiş bulunuyor.

Hem ekonomik rekabet, hem yasal/hukuki adımlar çiftçinin, üreticinin sürekli üretimden ve yaşamdan kovulması yönünde etki etmektedir. Bu nedenle küçük ve yoksul köylülüğün tek ittifak gücü proletaryadır. Ve devrimci proletarya kendi hükümetinde küçük üreticilerin bankalara olan tüm borçlarını silecektir. Tekellere halk adına el koyarak sömürücü sınıfı yok edecektir. Ancak böyle bir hükümet toprağı ve insanı zehirleyen kimyasal maddeleri tarımdan uzak tutabilir. Kent ve kır ayrımını ortadan kaldırabilir. Kaybedecek bir şeyi olmayanlar, kazanacakları bir dünya için savaşmayı göze almalıdır.

LENİNİZMİN İLKELERİ

1924 NİSAN BAŞLARINDA SVERDLOV ÜNİVERSİTESİNDE VERİLEN KONFERANSLAR

LENİNİZMİN ilkeleri: bu, geniş bir konudur. Bu konuyu ayrıntılı olarak anlatmak için koca bir kitap yazmak, birkaç cilt doldurmak gerekir. Bu nedenle, bu konferanslarımızın leninizmin tam bir açıklaması olmayacağı doğaldır; olsa olsa leninizmin çok kısa bir özeti olabilir. Bununla birlikte, leninizmi daha ayrıntılı incelemek için gerekli olan bazı temel hareket noktalarını verebilmek amacıyla, bu özeti yararlı olacağına inanıyorum.

Leninizmin ilkelerinin açıklanması, Lenin'in dünya görüşünün ilkelerinin açıklanması değildir. Lenin'in dünya görüşü ile leninizmin ilkeleri, kapsam bakımından aynı değildir.

Lenin marksisttir ve dünya görüşünün temeli de, kuşkusuz marksizmdir. Ama bu, leninizmin açıklanmasına, marksizmin açıklanmasıyla başlamayı gerektirmez. Leninizmi açıklamak, Lenin'in yaptıklarında özel ve yeni olanı, Lenin'in marksizmin ortak hazinesine kattığı ve Lenin'in adına kendiliğinden bağlı olan şeyi açıklamaktır. Ben, konferanslarımızda, leninizmden ancak bu anlamda sözedeceğim.

Peki, leninizm nedir?

Bazıları, leninizm, marksizmin Rusya'nın özel koşullarına uygulanmasıdır, diyorlar. Bu tanımlama, gerçeğin bir kısmını içerir; ama bütün gerçeği yansıtmaktan uzaktır. Gerçekten leninizm, marksizmi, Rus gerçeğine uygulamış ve bunu ustaca yapmıştır. Ama leninizm, marksizmin Rusya'nın özel koşullarına uygulanmasından ibaretse, o halde leninizm, yalnızca ulusal, yalnızca Rusya'ya özgü bir olay olmak gerekir. Oysa leni-

nizmin, -yalnızca Rusya'ya özgü değil- bütün uluslararası gelişmelerde kökleri olan, uluslararası bir olgu olduğunu biliyoruz. Bundan dolayı, bu tanımlama tek yanlıdır, sakatır.

Bazıları da leninizmin, sonraki yıllarda iddia olunan marksizmin 1840-1850 yıllarındaki devrimci öğelerinin canlandırılması olduğunu söylerler. Marx'ın öğretilerini -devrimci ve ilımlı- diye ikiye ayırmanın saçmalığı ve bayağılığı bir an için dikkate almazsak, tamamıyla yetersiz ve inandırıcı olmaktan uzak olan bu tanımlamada bile bir gerçek payı bulunduğunu kabul etmek gerekir. Bu gerçek, leninizmin, gerçekten İkinci Enternasyonal oportünistlerinin hasıraltı etikleri marksizmin o devrimci içeriğini canlandırmış olmasından ibarettir. Ama bu, dediğimiz gibi, gerçeğin ancak bir parçasıdır. Tam gerçek şudur ki, leninizm, yalnızca marksizmi canlandırmakla kalmadı, marksizmi, kapitalizmin ve proletaryanın sınıf sa-

vasının yeni koşulları içinde geliştirerek, ileriye bir adım attı.

Öyleyse leninizm nedir? Leninizm, emperyalizm ve proletarya devrimi çağının marksizmidir. Daha tam söylemek gerekirse, leninizm, genel olarak proleter devrimin teorisi ve taktiği, özel olarak proletarya diktatörlüğünün teorisi ve taktiğidir. Marx ve Engels, emperyalizmin henüz gelişmediği devrim-öncesi dönemde, proletarya devriminin pratikte henüz kaçınılmaz olmadığı bir dönemde, savaşım verdiler. Marx ve Engels'in öğrencisi olan Lenin ise, gelişmiş emperyalizm döneminde, proletarya devriminin bir ülkede başarıya ulaştığı, burjuva demokrasisini yendiği ve proletarya demokrasisi çağını, Sovyetler çağına açtığı gelişme halindeki proletarya devrimi döneminde savaşım verdi.

İşte bundan dolayı leninizm, marksizmin yeni koşullarda gelişmesidir. Genellikle, leninizmin, olağanüstü savaşım ve olağanüstü devrimci niteliğine işaret edilir. Bu, tamamıyla doğrudur. Ama leninizmin bu özelliği, iki nedenle açıklanabilir: birincisi, leninizm, proletarya devriminden doğmuştur ve zorunlu olarak bu devrimin izini taşır; ikincisi, leninizm, İkinci Enternasyonalin oportünizmine karşı savaşta, büyümüş ve güçlenmiştir, o savaş ki sermayeye karşı savaşımın başarılması için zorunlu bir önkoşul idi ve zorunlu bir önkoşuldur. Unutmamak gerekir ki, Marx ve Engels ile leninizm arasında, İkinci Enternasyonal oportünizminin tek başına egemen olduğu koca bir dönem vardır ve bu oportünizme karşı amansız savaşımın, leninizmin en önemli görevlerinden biri olması kaçınılmazdır.

Viva Küba!

"956'nin kasımında / fidel de içlerinde / 82 kişi granma gemisinden denize indi / 956'nın kasımında / küba kıyılarına sokulan granma gemisinden denize inip yarı bellerine /kadar suya gömülü / ve silâhlarını başlarının üstüne tutarak /ve anızsın / ve bir anda açılan top ve mitralyöz ateşi altında karaya çıkıp /ve karanlıkları polis köpekleri gibi koklayan araştıran ışıldaklardan sakınarak / ve sarıldız teslim olun seslerini / ve iri kurbağaları çiğneyip bataklıklara / ve şekerkamışı tarlalarına dalarak / ve palmyelerle hindistancevizi ağaçlarının ardı sıra tepeleri tırmananlar / sierra dağında bu- luştı..."

60 yaşına girecek olan devrim yeni aşamasına böyle başladı.

12 kişi ile Sierra Maestra'da başlayan gerilla savaşı, 26 Temmuz Hareketi önderliğinde, 1 Ocak 1959'da Batista'nın kaçması ile zafere ulaştı.

Fidel'in, "yalansız hürriyetin eli" on yıllardır Küba'nın üzerinde dolaşıyor. Bir avuç yürekli insanla başlayan mücadele, sadece bir adayla kalmadı, dalga dalga Latin kıtasına yayıldı, dünya devrimlerine ilham oldu. Adım adım sosyalizmi inşa eden Küba halkı, esaret altındaki halklara da özgürlük taşıdı. Arjantin, Bolivya, Angola... Ve eğitimi götürdü... Ve sağlığı... Ve her bir insa-

nın eşit olduğu, özgür olduğu bir sistemi, sosyalizmi yaşayarak umut oldu insanlığa, tüm çocukların kırmızı elmaları gibi ağız dolusu gülebildiği...

Ve mücadelelerle dolu geçen 59 yılın sonunda, her zorluğa, saldırılara, suikastlara, ablukaya, yoksulluğa rağmen umudun adı oldu. Che'nin adı, Fidel'in adı dalga dalga yayıldı dünya halkları arasında... Ve tüm dünyada hastalara umut ışığı oldu sağlık alanındaki geliş-

meleriyle. Doktorları, öğretmenleri tüm dünyada hangi halkların ihtiyacı varsa orada oldu...

Fidel Castro, Che Guevara, Camilo Cienfuegos, Raul Castro, Celia Sanchez, Vilma Espin ve niceleri korkusuz mücadeleleri ile ABD emperyalizminin hemen yanı başında özgürlüklerini kazanıp sosyalizmi kurdular, yaşattılar. Onların şahsında sosyalizmi yaratan ve yaşatan yoldaş Küba halkını selamlıyoruz.

Küba, Venezuela: Devrimci Liderler Uluslararası Yürüyüşte Kucaklaştılar

ÇEVİRİ

26 Eylül- Küba'nın yeni devlet başkanı Miguel Diaz-Canel, Birleşmiş Milletler Genel Kurulu için ayrılmış kasabada yapılan bir yürüyüşte konuşmasına bunun bir "dayanışma mitingi" olduğunu söyleyerek başladı.

"Küba Kendisi için Konuşuyor!" başlıklı miting New York ve New Jersey'in çeşitli dayanışma örgütlerinden oluşan 25 Eylül Karşılaşma Komitesi tarafından organize edildi.

Akşam, Harlem'deki 125. caddeden bir kaç blok ötede ağırlıklı melez ve siyahilerden oluşan binlerce insanın tarihi Riverside Kilisesi'nin dışında toplanmasıyla başladı. Bazıları yürüyüşe uzak şehirlerden seyahat ederek gelmişlerdi. İngilizce kadar sıklıkla İspanyolca da duyuluyordu. Bu, eski ve yeni yoldaşların birbirini selamlamasına fırsat veren kucaklaşmanın geniş bir hasat zamanıydı.

"Bir sürpriz beklendiği" söylentisi bekleme alanı boyunca dolaşmaya başlayınca, Başkan Miquel Diaz-Canel'in konuşmasını duymak için bekleyenlerin sayısı çoğaldı.

Venezuela devlet başkanı Nicolas Maduro Moros Diaz-Canelle yan yana göründüklerinde bir alkış tufanı ve "Yaşasın Venezuela" bağırışlarıyla karşılandıklarında akşam programının sürprizi belli oldu.

Maduro, "Ben New York'a Birleşmiş Milletler'e Venezuela halkının doğrularını getirmek için geldim. Aynı zamanda kardeşimiz Miguel Diaz-Canel ve Küba halkına olan sevgi ve bağlılığımızı tekrarlamak ve bu anları onlarla paylaşmak için" dedi.

Çoşku alkışlardan sonra Maduro "Biz korkunç bir emperyalist saldırganlığın mağdurlarıyız, fakat bugün söyleyebiliriz ki, Venezuela'nın Bolivarçı Devrimi hala direniyor, hayatta ve muazzafdir" diye bitirdiğinde herkesi ayağa kaldırdı.

Başkan Diaz-Canel Küba'nın Enternasyonalizmi Üzerinde Durdu
Başkan Miguel Diaz-Canel, konuşmasına Küba ve Venezuela'nın ortak mücadelesini vurgulayarak başladı.

Diaz-Canel, "Bugün Birleşmiş Milletler'de iki kardeş halk sesini yükseltti. Venezuela, maruz kaldığı tüm saldırganlığı teşhir etti ve kumandan Hugo Chavez'e sadık bir şekilde Bolivarçı Devrimi sürdürme kararını yineledi.

Küba, Venezuela ile birlikte Venezuelayı, Nikaraguayı, Porto Riko'yu, Latin Amerika'yı, Filistin'i, Büyük Sahra halkını ve dünyanın tüm ezilenlerini desteklemek için sesini yükseltti.

Fidel, bize diğer sömürülen ve yoksul halklarla dayanışma içinde olmanın her zaman devrimin politik bir ilkesi olduğunu ve insanlığa karşı bir ödev olduğunu düşündürdü" şeklinde açıklamalarda bulundu.

Ezilen topluluklarla dayanışmanın tarihi

Diaz-Canel, Riverside Kilisesi'ne kadar olan yol boyunca delegasyonun Harlem'den, 1960 yılında Küba devlet başkanı Fidel Castro Ruz'un Birleşmiş Milletler Genel Kuruluna gelen Küba delegasyonu ile birlikte kaldıkları Terasa Otel'den geçtiğini söyledi.

Diaz-Canel, herkese Fidel'in "Harlem'e gidiyorum; çünkü burası benim en iyi arkadaşlarımızın olduğu yerdir" dediğini hatırlattı. Terasa Otel'de Başkan Castro, başkalarının yanısıra, Malcolm X ile bir toplantı yapmıştı.

Fidel Castro, 2000 yılında BM Genel Kurulu'na yeniden geldiği zaman, Riverside Kilisesi'nde yapılan büyük bir yürüyüşte konuşmuştu. Küba'da Hava-

lararası tıbbi bakım kampanyaları hakkında konuştu; Küba'da eğitilen doktorların Maria Kasırgasından sonra Porto Riko'da sosyal yardım çalışmasında bulunabildiklerini söyledi.

Dinleyiciler arasında tişörtlerinin üzerinde Porto Riko ile dayanışma çağırısı bulunan hemşireler sendikasıdan bir delege bulunuyordu.

Küba'ya Evet, Ablukaya Hayır!

Başkan Diaz-Canel, " ABD emperyalizminin yaklaşık 60 yıl boyunca bize uyguladığı, Küba halkının gelişmesinin önünde bir engel teşkil eden ve Kübalı ailelerin büyük yoksunluklar yaşamasına neden olan haksız ablukayı" teşhir etti. Program boyunca "Küba'ya Evet, Ablukaya Hayır" sloganları atıldı.

Küba'nın "küçük bir ülke olduğunu ve finansal kaynaklar bakımından zengin olmadığını" söyledi; "Neyimiz varsa paylaşıyoruz, artıklarımızı vermiyoruz" dedi.

Bunların dışında, "bizim paylaşım için gösterdiğimiz çaba ve on yıllar boyunca yaptığımız fedakarlık çeşitli kitalarda bir etkiye sahiptir". Devrimden bu yana 42 bin Kübalı doktor, mühendis, tarım ve spor uzmanı Afrika,

Asya ve Latin Amerika'da eğitim verdi. "Eğer İstersem Yapabilirim" öğretim metodu 30 ülkede kullanıldı ve 10 milyon insanın okutulması düşünüldü.

Küba'nın en büyük katkısının "Afrika özgürlük hareketini desteklemek, Angola'nın egemenliğini korumak, Namibya'nın bağımsızlığı için savaşmak ve Güney Afrika'nın savaş makinesi olan apartheid rejimine karşı öldürücü darbeler vurmak" olduğunu söyledi.

Küba, BM Genel Kurulu'na tehditlere, rekabete, ırkçılığa ve bireyciliğe karşı işbirliği ve dayanışmayı geliştirmek için sözlerini somut eyleme dönüştüren bir ülkenin otoritesi ile gelmektedir.

"Barışı, artan karmaşık silahlarla mühimmat depolarını genişleterek, çelişkileri artırarak, yayılma tehditlerinde bulunarak tehlikeye atanlar" savaşın maliyetini çekenlerin acılarını artırıyorlar.

Küba'nın pozisyonu, "tamamıyla silahsızlanma ve yoksul ve sömürülen halklarla işbirliği yapmak için uluslararası dayanışmadan" yanadır.

Diaz-Canel, ABD halkına, özellikle Kübalı topluluklara Küba Beşlisi'ne ve Elian Gonzalez'e verdikleri destekten dolayı minnettarlığını sundu.

"Chavez ve Fidel burada. Yaşasın Venezuelanın Bolivarçı Devrimi! Yaşasın Küba Devrimi! Yaşasın halklarımız arasındaki dostluk! Zafere Kadar Daima!"

Çeviri Kolektifi

* workers.org'da yayınlanan Lalan Schoenstein'in haberinden çevrilmiştir.

na'da, Latin Amerika Tıp Okulu(ELAM)'nun açıldığını duyurmuştu.

Bu Küba tıp okulu, kısıtlı olanaklara sahip olanlara burs veriyor. Bunun için tek şartı da mezunların kendi ülkelerine dönerek geri kalmış topluluklar içinde pratik yapmaları. O günden bugüne bu okul, 103 ülkeden 28 bin 500 doktoru eğitti.

"Topluluk Organizasyonu için Dinlerarası Kuruluş"a önyak olan, Fidel'in arkadaşı devrimci Lucius Walker için özel bir anma yapıldı. Bu ABD örgütü, Küba'da tıp okuluna katılmak isteyenlerin başvurularını alıyor. Bu görevi şimdi, Lucius'un kızı Gail Walker, IFCO'nun genel müdürü olarak sürdürüyor.

Programın başında ELAM'dan mezun olmuş geniş bir grup, Riverside mitinginde yeni Küba devlet başkanını karşıladılar. İki genç doktor, Montefiore Hastanesi'nde çalışan bir akciğer doktoru Joaquin Morante ve Yerel 32B altında Hizmet İşçileri sendikasına bina olan yerel bir sağlık kliniğinde stajyer hekim olarak çalışan Sitembile Sales, en fazla ihtiyacı olanların yararına bu genç insanları eğitime işine bağlılıklarından dolayı Küba'ya teşekkür etti.

Dr Sitembile Sales, "yaratılan sonuçların geliştirilmesi, evsizler için sağlık bakımının genişletilmesi, trans bireylere ya da topluma uyumsuz bireylere tahsis edilmiş öncelikli servislerin geliştirilmesini" içeren çabalarının kısa bir özeti sundu.

Dr Joaquin Morante Küba'nın ulus-

BAZILARI VE BİRİLERİ

Kenan Kızıl

Çokça verilen bir örnektir; "Kapitalizm insanları şişede suya alıştırdı" diye. Peki gerçekten böyle mi? Bir kaç örnekle bu soruya cevap vermeye çalışalım. Zira sadece şişe su değil, bin yıldır evimizin kıyısından akıp giden derelerle bizim aramızda sürekli cebimizdeki parayı azaltan elektronik bir sayaç var. Elbette "alışmadık", "hiç mi hiç alışmadık", "sineye çekmiyoruz" denecektir. Hatta "Bir şişe suya üç kuruş vermeme için sokağa çıkmaya, eylem yapmaya, tutuklanmaya değer mi? Hem biz basit şeyler için dövüşmüyoruz, bu bir olgunluktur. Yoksa kanıksadığımızdan değil" diyecekler bazıları.

Fakat bu bazılarının aksine, birileri gerçekten bu durumu kabullenmemiştir. Onlar ormanına, suyuna, onlar sokağına, parkına sahip çıkar. Kanıksamaz, kabullenmez ve alışmaz. Kapitalizm onlara onca kötü şeyi yavaş yavaş kabullendiremez. İşte bu yüzden çıkar Havva analar, işte bu yüzden kırmızı elbiseli kadınlar dans eder, Gezi'nin düşmanlarının karşısında, işte bu yüzden Kuzey Ormanları için dövüşür onca can, işte bu yüzden Artvin'in sütü değerli olur altından ve hatta Amasya'nın, Amed'in, Manisa'nın. İşte ve işte bu yüzden dövüşür yaşlısı, genci dört bir yanda doğa düşmanı kapitalizme karşı. Yani diğerlerinin aksine birileri gerçekten kabullenmez!

Bazıları elbette emek sömürsünü de kabullenmedi. "Hiç, asla mümkünatı var mı?" Peki öyle mi? Son bir kaç ay içinde onbinlerce işçi işten atıldı. Bu bazıları ne kadar karşı çıktı buna? Elbette hoşnutsuzlar, elbette memnuniyetsizler, elbette mırın kırın ettiler, hatta içlerinden sövüp saydılar. Fakat belki bunlar dün karşı çıkma sayılabilirler, ama bugün değil. Bu sosyal iftayıeciler, bu uyuşuklar, bu Lenin'in tatlı su devrimcilerinden saydığı gevşeler şimdi "alışmadık" diye itiraz ederler. Hatta bağımlılar, ama gerçekten de insan merak ediyor, bu itirazın samimiyet derecesi nedir?

Fakat bu bazılarının aksine birileri gerçekten karşı çıktılar ve çıkmaya devam ediyorlar. Hatta inadına ve ısrarla binlerce işçi, tutuklanma, işkence ve zindan pahasına greve, işyeri işgallerine ve eylemlere devam ediyorlar. Cesur duruşlarıyla kendi sınıflarının yolunu açıyorlar.

Hani gençler var ya, o gençler, hani yarımlar için, emekçiler için dövüşen gençler. Hani vuruluyor, ölüyor, yaralanıyorlar! Hani o genç kadın ve genç erkeklerin binlercesi zindanlarda şimdi. Onlar oradayken bırakıldı bir bir halk düşmanları. Tecavüzcüler, kadın katilleri, uyuşturucu baronları ellerini kollarını sallaya sallaya çıktılar dışarı, tekrar, tekrar. Fakat devrimciler hala orada, zindanlarda kimisi on, kimisi yirmibeş yıldır. Elbette bu bazıları kabullenmedi bu, elbette kinadılar, elbette eleştirirdiler. Hatta dost meclislerinde mangalda kül de bırakmadılar ve hatta protesto telgrafları bile çektiler Lenin'in "burjuvazinin ahırını" dediği yere! Oysa işe yaramayan pasif itirazlarla öncülerini zindana mahkum edilen emekçilerin geleceklere de mahkum ediyor, o karanlık hücrelerde çürüme!

Fakat bunların aksine gerçekten karşı çıkanlar var! Onlar sokaklarda, meydanlarda haykırıyor; "Zindanlar yıkılsın tutsaklara özgürlük" diye. Onlar biliyor mesele sadece eşini çocuğunu, yoldaşını kurtarmak değil, mesele özgürlüktür. Ve mesele özgürlükse, tek bir devrimcinin tutsak olması bile, hiç kimsenin özgür olmadığı anlamına gelir. Dahası devrimci tutsağın esareti sadece bugün yaşayanların değil, yarın yaşayacak olanların özgürlüğüyle de koparılmaz bir bağ içermektedir.

Bin yıllık kentler tanklarla yerle bir edildi. Katliamlar oldu ve yaralı yaşlı genç demeden yüzlerce insan bodrumlarda üstlerine benzin dökülerek yakıldı. Bu bazıları nasıl tepki verdi buna ve neydi tepkileri? Elbette yapılanları kabul etmediler. Elbette reddettiler. Elbette "demokratik tepki"lerini gösterdiler. Gösterdiler göstermesine de, yüzlerce insan hala o bodrumlarda ve hala o alevlerin arasında yanıyor! O kentler hala harabe ve hala kan emici kapitalizm için tüm vahşetle sürüyor bu kıyım. Fakat birileri ne yapacaklarını iyi biliyor. Onlar Newroz'a hala milyonluk katılmıyaparken "demokratik tepkilerini gösterme" komedisine katılmıyor. Verilen mesaj açık. "Cellatlarımızla barışmayalım." Şimdi dinamiti mayalıyorlar ve görünen o ki, bu maya tutuyor.

Bazıları kanıksamadı hiç mi hiç alışmadı! Fakat resmi raporlara göre "binlerce çocuk hamile!" Henüz kendi kararlarını verecek olgunluğa erişmemiş olan ve bu yüzden de tüm toplumun koruması altında bulunan yani gözbebeğimiz gibi korumakla görevli olduğumuz çocukların binlercesi "çocuğa karşı işlenen cinsel suç" ibaresiyle yasada yer alan tecavüz işkencesi mağdurdur. İşte "hamile" sözleriyle üstü örülen gerçek bu... Binlerce çocuk bu işkenceye maruz bırakıldı. Elbette bazıları bunu kabullenmedi ve bir kez daha "burjuvazinin ahırını" olan o yere protesto faksları çektiler. Ya da bunun gibi şeyler yaptılar. Bazıları lütfedip iki satırla konuya değindiler. "Öyle ya bunlar toplumun kurbanıydı." Ama hiç biri bu suçun azmettiricilerine dair bir çift söz etmedi. Bu suçlu işleyenler şu an aramızda ve öyle, bu bazılarının sandığı gibi kendileri de çocuk falan değil. Peki bunlara şimdi "eş" mi denecek. Hangi vicdan bunları kurbanların "eşi" görebilir. Bu insanın kalbini kanatmaz mı... Ya sonra yarın bunlara "baba" da denecek mi... Binlerce çocuk bu "baba"ların yanında mı büyüyecek!

Biliyoruz ki, şimdi bazıları bunu "örf ve adetlerimizle" açıklamaya kalkışıyor hem de ayamazlıkla. Fakat başka birileri de çıkararak diyor ki, "o çok övdüğünüz örf ve adetlerin en az yarısı cinsiyetçidir, ırkçıcıdır ve işgalcidir!" Hatta diyorlar ki, on dördündeki kız çocuklarının bedenlerine toplum olarak saldırganızın ikiyeüzlü savunusudur. ("On iki yaşında gelin ettiler" isimli ağıt, hala "kına gecelerinde" kadınlarca birçok bölgede yakılmaktadır!) Yani o birileri der ki; "Hatta ve hatta o övmeye doymadığımız, o "asil", o "yüce", o "kudretli" örf ve adetleriniz tecavüzcüdür.

Çünkü o birileri biliyor ki, tıpkı dünyanın egemen sınıfları gibi bugün de burjuvazi bu örf ve adetleri emekçilere karşı "ustalıkla" kullanıyor, o birileri biliyor ki, bu sadece ahlakı bir sorun değil, aynı zamanda emekçileri köleleştiriminin bir aracı. Baş eğmiş insanlar istiyorsanız, baş eğmiş analar yaratmasız ve kadınlar işte bu yüzden çocuk yaşta bu ve benzeri saldırılara maruz kalıyorlar. Çünkü çocuklar boyun eğerse, ne yarın kalır ne özgürlük.

Eğer bunları okuyor ve rahatsız oluyorsanız hala umut var demektir. Rahatsız oluyor "ama" diyerek bir şekilde "açıklamaya" çalışıyorsanız ikiyeüzlünüzdür. Yok herhangi bir şekilde savunuyorsanız siz bu yazıyı hiç okumayın.

Bazıları da olup biten her şeyin farkında, ama olup bitenlere karşı savaşım içinde olanları haklı bulmakla yetiniyor. Yani aralarına katılmıyor; çünkü: nasıl olsa devrimciler dövüşüyor! Öyle ya nasıl olsa halkların bu cesur öncülerini varken onların rahatı niye bozulsun ki? Hem zaten devrimciler ölümü bile göze almış, ama bizim canımız kıymetli! "Hem onlar üniversiteden atılmayı göze almış, ama bizim doktor mühendis olmamız şart", "Hem onlar işsiz kalmayı, zindan ve işkenceyi göze alarak partiye partinin içinde devrim için savaşabilir, ama bizim çocuklarımız var ve zaten biz bu kavramları aşırı" buluyoruz." Evet bazıları acımasız emek sömürsünü ve vahşet derecesini aşan faşist terörü değil de, insanın insanı sömürmediği bir gelecek için verilen kavgayı "aşırı" buluyor.

Tabii gene de tüm bunlara alışmadılar. Hem de hiç mi hiç alışmadılar. "Hele bir zamanı gelsin" alemi gösterecekler. Kentler yerle bir edildi. Gezi'nin gençleri Berkin, Ali İsmail, Abdöcan ve diğerleri hala vuruldukları yerde göl olmuş kanlarının içinde yatıyorlar ve hala bodrumlarda yakılıyor ve hala Kürt'ü vurana madalya takıyorlar. "Hele bir zamanı gelsin" gösterecekler!

Fakat birileri var ve onlar diyor ki; "Kimse karartmasın sinesini. Bir kaç uyuştuktan başka olup bitene alışan kimsesiz yok. Aldırmanın bunların ruhsuz sözlerine, bağıra bağıra gelen baharı karşılamaya hazırlanmış!" Dinleyin onları, bin kez vursalar da bin birinci kez ayağa kalkın bu civanları dinleyin. Onlardan on yedisiz Küba'da bir dağda bir araya geldiklerinde bir devrim başlatmışlardı. Bizde binlercesi var!

Kavga katı ve destansı, susanlar da var ama son sözü hep dövüşenler söyler. Çünkü ya ilerleyecek ve dünyayı kurtaracağız ya da bekleyip çürüyeceğiz ve mahvolacak tüm dünya. Milyonlar bu gerçeğin farkında. İşte bu yüzden o "bazıları" dışında hiç kimse hiç bir şeyi kabullenmiyor! Yürüyeceğiz!

MÜCADELE BİRLİĞİ

Mücadele Birliği Gazetesi / Sayı: 64 / 19 Aralık 2018 - 2 Ocak 2019 / Yaygın Süreli Dağıtım Sahibi: Yeni Dönem Yayıncılık Basın Dağıtım Eğitim Hizmetleri Tanıtım Org.Tic.Ltd. Şti. Adına: Cem Mehmet SOLHAN / Adres: İskenderpaşa Mah. Sofular Cad. No: 8/3 Fatih - İSTANBUL / Tel-Fax: 0 (212) 533 32 57 / Sor. Yazı İşl.Müdürü: Cem Mehmet SOLHAN / Baskı Yeri: Yön Basım Yayın, Davutpaşa Cad. Güven Sanayi Sitesi B Blok 1.Kat No:366 Topkapı - Zeytinburnu - İSTANBUL

www.mucadelebirligi2.net info@mucadelebirligi.net
www.facebook.com/MucadeleBirligiGazetesi mucadelebirligi@gmail.com
www.twitter.com/mucadelebirlig2 mucadelebirligi@hotmail.com

19 ARALIK KATLIAMINI UNUTMADIK, UNUTTURMAYACAĞIZ!

19 Aralık 2000 tarihinde devlet, 20 zindanda eş zamanlı olarak adına "Hayata Dönüş" dediği katliam operasyonu yaptı 4 gün süren bu katliam operasyonunda 28 devrimci tutsak yaşamını yitirdi. Bu süreçte zindanlarda bulunan ve katliamı yaşamış olan tutsakların iki ayrı cezaevi anlatımlarını kısaltarak sizlerle paylaşıyoruz.

Bayrampaşa Zindanı

19 Aralık 2000 tarihinde cezaevlerinde yönelik katliam sırasında Bayrampaşa cezaevinde kalıyordum. Biz o zamanlar devletin böyle bir operasyon hazırlığı içerisinde olduğunu tahmin ediyorduk ve bir operasyon beklentisi içerisindeydik. Çünkü bu operasyon geliyorum adeta di-yordum. Ondan önce de bir kaç tane katliam oldu. Son katliam Ulucanlar cezaevine yönelik katliamdı. Orada 10 arkadaşımız öldürüldü. O bizim için artık devletin Bayrampaşa'ya yöneleceğinin son işaretiydi. O katliamdan sonra sıranın Bayrampaşa'ya ve diğer zindanlara geldiğini düşünmeye başladık.

Daha sonra bunun üzerine tutsaklar arasında devletin bu politikasına yönelik tartışmalar başladı. Ne yapılabilir üzerine. Tabii ki biz direnme yönünde eğilim içerisindeydik, görüş birliği içerisindeydik. Ama bu direnme, karşı koyma düşüncesinde bazı farklılıklar vardı. Kimi arkadaşlar ölüm orucundan yanaydı. Kimi değildi. Örneğin biz (TKEP/Leninist davası tutsakları) o sıra muhtemel bir katliam girişimine ölüm orucuyla değil de başka türlü (fili eylemlerle) karşı koymak gerektiğini düşünüyorduk. Bu tartışmalar içerisinde 19 Aralık 2000 tarihine geldik.

Operasyon boyunca kadın yoldaşlarla hiç bir araya gelemedik. 1. 2. 3. 4. 5. koğuşlarla 12. 13. 14. 15. 16. koğuşlar arasında bir kopukluk oluşuyordu. Aradaki koğuşlarda PKK davasından erkek tutsaklar kalıyordu.

İşte bu yapı içerisinde 19 Aralık sabahı hava aydınlanmak üzere ama tam aydınlanmamıştı. Saat 04.30 - 05.00 arası, tam saati hatırlamıyorum. "Saldırı var, operasyon var" sesleri ile uyandık. Bunu söyleyen, bizim o koridora yerleştirdiğimiz nöbetçi arkadaşlardı. Onların uyarısıyla uyandık. Herkes zaten operasyon beklentisi içerisinde olduğu için, tetikteydi. Herkes yatağından fırladı. Ama o anda gördük ki, çatılardan da bize ateş ediliyordu. Zaten uyarı ile silah sesleri aynı anda oldu. Yani öyle hazırlıklı gelmişlerdi. Demek ki, bir kısmı idare binasından girmişlerdi. Oradan girer girmez koridoru baştan sona kadar tarama imkanına sahiplerdi. Öyle de yaptılar. O ilk taramada Fırat Tavuk adında bir arkadaşımızı yaşamını yitirdi. Onlarca kişi de yaralandı. Birkaç saniyelik işler bunlar.

Tabii bu arada 2 koğuş 1 havalandırma bakıyordu. Yani 11. koğuşun çatısından ateş eden asker 12. koğuşta kileri hedefliyordu. 12.'den ateş edenler de 11. koğuşta kileri. Bir de Bayrampaşa'nın pencereleri çok geniş. Yani hedef almaya çok müsait. Orada sığınacak tek yer ancak pencere dipleridir. Koğuşlar iki katlı alt kat yemekhane, üst kat yatakhane olarak kullanılıyordu.

Dolayısıyla yatakhaneler hedef alındı ilk anda; hem koridordan, hem çatıdan. Sonra baktık ki 2. katın kapılarından ses geliyor... O kapılar kaynaklıydı, kullanılmı-yordum. Ama anladık ki öbür blokun, sağ blok'un koridorlarını da tutmuşlar. Hemen korunaklı yer aramaya başladık. Yani ateş menzili dışında yerler aramaya başladık. En uygun yer zaten merdiven boşlukları birde kapı arkaları idi. Çünkü kapılar demir sac idi ve kolay kolay kurşun işlemiyordu on-lara. Genellikle oraya toplandık. Sonra koridora çıktık. Koridorda, ilk ateş sırasında yaralanmayan arkadaşlar (Murat Örd-ekçi'de vardı) 10. koğuşun yakınına ele geçen her şeyle derme çatma bir barikat kurdular. Bu şekilde karşı koymaya çalışı-yorduk. Ama bu pek mümkün olmuyordu. Çünkü çok güçlü bir ateşle karşı karşıyay-dık. Hem çatılardan, hem koridordan ateş

altında kaldığımız için mümkün olduğunca yavaş geri çekiliyorduk. Sonra şunu gö-r-dük; alev saçan silah kullanıyorlardı. Yani o barikatları onlarla temizlemeye çalışıyor-lardı. Alev o kadar yakıcı idi ki, 30-40 met-re-den bizim yüzümüzü yakabiliyordu. Dayanılacak gibi değildi.

Bu sırada ölüm orucundaki arkadaş-lar başka koşu da bulunuyorlardı. Bizim koğuşa gelmek istediklerini söylediler. Biz de; tamam getirin, dedik. Küçük bir bölme vardı, ateş menzili dışında kalabilen, oraya koyduk arkadaşları. Bizim koğuşta kaldılar kısa bir süre. Ama bizim koğuş da artık kullanılacak gibi değildi. Biraz sonra alevler-den orada da dayanamayacak duruma geldik ve geri çekilmeye başladık bir süre. O sırada tabii ateş devam ediyordu. Yangın silahıyla bizi geri püskürtmeye çalışıyor-lardı ve pek çok arkadaş orada yaralandı. Patır patır yaralılar oluyordu. Bu şekilde 12. koğuştan 13. koğuşa kadar 20 metrelik mesafe kadar geri çekildik.

Ölüm orucundaki arkadaşlar tekrar 13'e gitti. Ben de onların yanında duruyordum. Biz 13. koğuşun kısmen korunaklı küçük bir bölümünde kaldık. Birkaç arkadaşlık orada. Yanında oturanlardan biri

Aşur Korkmaz adında bir arkadaşta. Aşur sigara içiyordu. Sigarasını attıktan sonra hemen ayağa kalktı ve "ben kendimi feda etmeye gidiyorum, arkadaş-lar, hoşçakalm" dedi, çıktı gitti. Yaklaşık 30 saniye sonra bir silah tarakası sesi duyduk. Slogan sesi duyduk son olarak. Ondan sonra bir sessizlik oldu. Anladık ki orada Aşur arkadaş yaşamını yitirdi. Sonra tekrar herkes koridora çıktı. Aynı şekilde bir yan-dan karşı konuluyor, tüplerle onlar püskür-tülmeye çalışıyorlar, barikatlar kuruluyordu. Onlar, her bir barikatı astıklarında biz bir sonra tekrar barikat kurmaya çalışıyorduk. Bu şekilde yaklaşık 6-7 saat kadar geçti. En son biz 15. koğuşa kadar geri çekildik. 15. koğuşun içine girdik. Ancak yapacak bir şeyimiz yoktu.

Devletin yalanlarından birisi tutsak-larda silah olduğuydu. Bu doğru değildi. Bu tamamen bir yalandı. Devletin kendisine haklılık gerekçesi yaratma gerekçesiydi. Eğer silah olsaydı kolay kolay giremez-lerdi. Bunu gözümüzle gördük çok korku-yorlardı. Ellerinde ateş gücü olmasına rağmen çok korkuyorlardı. Hiçbir şeyimiz olmadığı halde saatlerce oyalanmak zorunda kaldılar. Neredeyse santim santim ilerlediler. Kısacası bizde öyle bir şey ol-madığı için çekilebildiğimiz tek yer 15. koğuştu. 15. koğuşa girdik. 15. koğuşa girdikten sonra 16. koğuşun çatısından ateş etmeye başladılar bize. Hem koridorun çatısından hem de 16'nın çatısından ateş ediyorlardı. Baktık olacak gibi değil. Yapacak bir şey de yok. Kendi aramızda konuşuk. "Çıkalım" dedik. İş olacağına varsın, yani "öleceksek de böyle ölelim" dedik. Anlaş-tık bu konuda. Ve "çıkıyoruz arkadaşlar" dendi. Dışarı çıktık. Dışarı dedim; 15. koğuş ile 16. koğuşun ortasında bulunan havalandırma çıktık. Ve orada halay çek-ilmeye başlandı. Marşlar eşliğinde. Ama herkes ölümü göze alarak, ölmek üzere çıktı. Orada 100 kişi vardı tahminen. 100 kişi ölümü göze alarak çıktı. Kimse de, bir tereddüt, bir korku ifadesi gerçekten yoktu.

Tabii operasyonu düzenleyenler çok şaşırıldılar. Kısa bir şaşkınlık yaşandı. Hiç beklemedikleri bir şeydi bu. Biz çıkıp öyle halay çekmeye başlayınca kocaman bir daire oluştu. Ama birkaç dakika sonra şaş-kınlıklarını attılar. Ve üzerimize yağmur gibi gaz bombaları atmaya başladılar. Gaz bombaları dayanılacak gibi değildi. Bunun üzerine o gaz bombalarından kurtulmak için kimi arkadaş kendini 16. koğuşun içine attı. Kimisi de 15. koğuşun içine. Ama koğuş kapılarının uzağında duran halkanın daha öbür tarafında kalan arkadaşlar ancak kümeler halinde havalandırma kaldılar. Bunların içerisinde Murat Örd-ekçi de vardı. Ben içeri 15. koğuşa girenler arasındaydım. Tabii bu arada ateş menziline uzak ya da ateş menziline girmeyen kör noktalar arı-yordu herkes.

Ama tam bu sırada koridorda bize ateş edenler, bizim kapıya kadar gelmişlerdi. Koğuşun kapısı sürgülü ve ancak dışarıdan

"duvar kenarına dizilin ve ellerinizi havaya kaldırın" dediler. Biz reddettik. "Dizilme-yeceğiz" dedik, "duvar dibine dizilmeye-ceğiz". Böyle bir atışma oldu aramızda. Onlar çatıda biz yerde. En son "tararız sizi" diye tehdit etti rütbeli olan. Birkaç arkadaş öne çıktı. "Aha buradayız tarayın" dediler. Öyle deyince onlar, tamam, dediler. Vaz-geçtiler. Ama başsavcı gelemez, dediler. "Şimdi duvarı deleceğiz, havalandırma du-varını, sizi oradan alacağız" dediler.

Biraz sonra kepeçlerin geldiğini duy-duk. Sesten anlaşılıyordu. Sonra duvarın delinmeye başladığını gördük. Duvar delindi, yaralılar ve ölüleri o duvardan aldılar. Ben de onların arasındaydım. Çünkü dirse-ğim parçalanmıştı. Şuan da protez takmış durumda. Daha sonra, epey sonra içten dir-sek protezi takıldı. O yüzden ben de Bay-rampaşa Hastanesine götürülenler arasındaydım. Götürülürken hepimize ke-lepçe vurdular.

Şimdi orada ilginç diyalog-lar da olu-y o r d u . Mesela ilk birlikte, çatıdan ateş edenler bize sürekli "teslim olun" çağrısı yapı-yorlardı. O çağrıya ilk cevap Murat Örd-ekçi yoldaş geldi. Murat Örd-ekçi yoldaş siper alarak, bu sefer on-lara seslendi. "Asıl siz tes-lim olun." "Devrimci-lere teslim olun" diye seslendi.

Ahmet İbili, Ali Ateş, Ali İhsan Özkan, Alp Ata Akçayöz, Asur Korkmaz, Berrin Bıçkılar, Cengiz Çalkıparan, İrfan Ortakçı, Murat Örd-ekçi, Murat Özdemir, Mustafa Yılmaz, Nillifer Alcan, Özlem Ercan, Rıza Poyraz, Ercan Polat, Fahri Sarı, Fidan Kalsen, Fırat Tavuk, Gülser Tuzcu, Halil Önder, Hasan Güngörmez, Şnur Tezgel, Seyhan Doğan, Umut Gedik, Yasemin Cancı, Yazgül Güder Öztürk, Sultan Sarı, İlker Babaca

bir asma kilitle kilitleniyor. Yani içeriden kilitleme şansımız yok. En fazla arkasına eşya yığılabiliirdi. Yığmamıştık da zaten, elde bir şey de kalmamıştı. Bunlar korido-ran gelenler kapıyı haff araladılar. Haff araladıktan sonra içeriyi taramaya başladılar. İşte o ilk ateşte, ben iki arkadaşla bir-likte ayaktaydım. O arkadaşlardan biri Cengiz Çalkıparan, biri Mustafa Yılmaz idi. Biz üçümüz vurulduk aynı anda. Vuru-lur vurulmaz ben kolumun koptuğunu his-settim. Yere kapaklandık. Ben altta kaldım. O iki arkadaş Mustafa benim sağında, Cengiz solumda kaldı ama kısmen üzerime yatmışlardı, yan yatmışlardı. O iki arkadaş o anda yaşamını yitirdi. Beni ise merdiven boşluğu altındaki arkadaşlar zar zor merdi-ven boşluğu altına çektiler. Ben de böyle kurtardım kendimi. Tabii ateş devam edi-yordu, o sırada pek çok arkadaş yaralandı. O anda Ali Ateş arkadaşın vurulduğunu gördük yine aynı yerde. Dışarıdakiler ise içeri girmeye çalışıyorlardı, onları bırakmı-yorlardı. "Kıpırdayanı vururuz" diyorlardı zaten. Murat'ı böyle vurmuşlardı. Önerini kesmek için ateş ediyorlardı.

Aradan bir süre geçti bu şekilde. Yani ölülerimiz yaralılarımız yanımızda. Biz ayaktayız. Öyle bekliyoruz. Baktık bu işin de sonu yok. Çünkü yaralılar çok kan kay-bediyor. Seslendik biz operasyon düzenle-yenlere; "ölü ve yaralıları alın ondan sonra devam edelim nerede kaldıysak." Yok, de-diler, almıyoruz. Elleriniz havada dışarı çıkm, dediler. Biz "ellerimiz havada dışarı çıkmayacağız" dedik. Böyle bir atışma oldu. Öyle çıkarsınız, çıkmazsınız. Biz başsav-cıyı çağırın ölü ve yaralıları alın, dedik. Böyle bir tartışmadan sonra, tamam, dediler, siz çıkarın ölü ve yaralıları dışarı, de-diler. Öyle deyince, biz çıktık. Tabii içeride artık kimse kalmadı. Hepimiz dışarıydık. Dışarı çıktık. İlk defa orada göz göze geldik onlarla. Çatıda bir rütbeli elde megafonla dolaşılıyor. Yanda özel silahlı insanlar vs. Çatılardan tümü tutulmuş. Bize o zaman

Çanakkale Zindanı

19 Aralık saldırısı başladığında ben Çanakkale cezaevinde idim. Ve saldırı ol-duğu gün -nöbetleşe uyuyorduk- saat 04.30-04.45 gibi arkadaşların sesiyle uyandım. "Yoldaşlar kalkın, koridorda asker var" diye bağırıyor yoldaşlarımızdan biri. Hemen fırladık. -üstümüzle, başımızla ya-tyorduk zaten- hemen hazırlandık. Ne yap-mamız gerektiğini de önceden bir şekilde biliyorduk. Hızla kalktık ve görev yerleri-mize geçtik. Asker biraz elini kolunu sallaya sallaya gelmişti. Sanırım bizi bu kadar hazırlıklı beklemiyorlardı. İlk panik olan biz değil askerler oldu. Çünkü, hızla saldı-rıldılar ve hızla geri çekilmek zorunda kaldılar. Güçlü bir karşı koyuşla karşı karşıya kaldılar. Biz maltaya çıktığımız zaman görmüştük. Yüzleri maskeli, insana benze-miyorlardı. Daha değişik, sanki bilim kurgu filmlerinin içerisinde çıkmış gelmiş. Hani insan sıfatında ama nasıl diyelim, yüzleri maskeli böcekler gibi görünüyorlardı. Ba-ğırıyorlar, çağırıyorlar, tehdit ediyorlar, "teslim olun" diyorlar. Bu arada diğer ce-zaevlerine de saldırı olduğu haberi bizlere ulaşmıştı. Hızla maltaya barikat kurduk. Diğer cezaevlerine yaptıklarının aynısını bize de yapabileceklerini biliyorduk.

Girdikleri zaman "teslim olun" çağrı-ları yaptılar. Çanakkale cezaevinde daha ilk andan itibaren "teslim olmayacağımızı" devletin yüzüne karşı, oradaki asker timle-rine karşı bağırarak. Sloganlar atıyorduk zaten. Bu arada Fidan Kalsen arkadaş geldi barikat önünde feda eylemi yaptı.

Bu süre içerisinde devlet kurşunlar yağdırılmaya başlamıştı. Arkadaşlarımızdan vurulanlar oldu. Kurşun sesleri artık tara-kalar birbirine karıştı. Biz bir yandan gir-memeleri için kapıları tutuyoruz, oralarca barikat kuruyoruz. Bir yandan da geri çek-i-liyoruz. Ortam zaten tamamen gaz bulutu. Her tarafı gaza boğdular.

Yoğun gaz ve kurşun yağmuru altında

geri çekildik. Barikatları geriye kaydırdık. Bir yandan yaralı arkadaşlarımızı ve ölüm orucu eylemcilerini daha güvenli yerlere çekmeye çalıştık. Bir yandan koğuşlar ateşe verilmeye çalışıldı. Bir savaşta düşman ne ise o. Dolayısıyla ona hiçbir şeyi bırakma-mayı, hiçbir şeyi sağlam ele geçirmemele-rini sağlamak için geride kalan şeyleri ateşe vermeye doğru gördük ve giderek spor sa-lonuna doğru çekilmeye başladık. En son çekildiğimiz spor salonunda da yine üst maltayı delmek suretiyle üstümüze envai çeşit gaz bombalarını atmaya devam ettiler.

Artık hem yorulmuştuk, hem de diğer cezaevinde devrimci tutsakların ölümsüz-leştiği şeklindeki haberler geliyordu sürekli. Bunların etkisiyle bir yandan hem bileni-yoruz, yani savaşta kararlılığımız artıyor. Bir yandan da endişemiz merakımız artı-yor. Kimler acaba; ölümsüzleşenler, diye. Orada Sağmacılar cezaevinde Murat Örd-ekçi yoldaşımızın ölümsüzleştiğini öğren-dik. Başka ölümsüzleşenler olduğunu, başka haphanelerde kendini yakanlar ol-duğunu öğrendik. Artık toplu kahramanlık döneminde olduğumuzu gördük.

Tutsaklar olarak birbirimize sarıldık. Vedalaştık, yoldaşca vedalaştık. Şiirler söy-le-dik. Türküler söyledik hep bir ağızdan. Ve devlet "teslim olun" çağrılarını yaparken arka arkaya, biz; "Teslim olmayacağız" diye karşılık verdik.

Son gün gaz bombalarının sayısı arttı. "Teslim olun" çağrılarının sayısı arttı. Zaten içerisi köpüklü suyla doldu. Bir yandan su sıkıyorlar, bir yandan kepeçler duvarları yıkmaya çalışıyor, bir yandan kurşun sıkı-yorlar. Bir yandan üzerimizi delmişler oran-dan gaz bombası atıyorlar. O gaz bombalarını etkisiz hale getirmeye çalışı-yoruz. Bir yandan ölüm orucu eylemcileri zarar görmesin diye onların üzerine islat-tığımız battaniyeleri seriyoruz. Ben de bir battaniye elime aldım. O yukarıdan delinmiş olan tavanın önüne tuttum. Artık ne olursa olsun diye beklemeye başladım. Tıpkı Nazım Hikmet'in Gabriel Peri'de anlattığı gibi düşündüm. "ve eğer tekrarlamak gerekseydi bir daha tekrarlardım, dedim, aynı yerden başlayıp, aynı yoldan geçerek ve yine gerekirse aynı yerde bitirmeye üzere" dedim. Kollarımı açtım. Battaniyeyi öyle tutuyordum, yukarıdan açılmış değin önüne. Çünkü orası direkt ölüm orucu eyle-mcilerinin olduğu yeri görüyordu ve oraya çok gaz atmaya çalışıyorlardı.

Attıkları gaz bombalarından biri ko-lumdan içeri girdi. Vücuduma bir şey girdi onu fark ettim ama açık söylemek gerekirse ne olduğunu ilk anda anlayamadım. Böyle çırpınmaya başladım, içime giren şeyin et-kisilye. Ama Baki yoldaş o anda anladı ne olduğunu. Ve üstümü aramaya başladı. Ben bombanın sarsıcı etkisiyle yere yıkılmıştım. Onunla ben zaten görevliydik; gaz bomba-larını etkisiz hale getirmekle görevliydik. Beni oraya bırakıp ondan sonra başka ar-kadaşları başka yoldaşları bulmak, köpük-lerin içerisinden çıkarmak, gaz bombalarından korumak için başka yerlere koşmuş yoldaş. Ben orada baygın halde kalmışım bir süre. Sonra Nail Çavuş beni oradan, olduğum yerden kaldırdı. "Gel Vefa" dedi. Zaten güçlü kuvvetli bir arka-daştı. Destek oldu, omzuna ağırlığımı ver-dim o şekilde çıktık. Arkadaşlar, "çıkıyoruz arkadaşlar" diye seslendiler, bağırıyorlar. "Düzenli halde kol kola gireceğiz ve açılan koridordan çıkacağız" dediler. O çıkış es-nasında ateş açmaya devam ettiler yukarı-daki deliklerden. İlker Babacan arkadaş o esnada vuruldu. Daha önce Sultan Sarı ve Fahri Sarı arkadaşlar vurulmuşlardı.

Koridor boyunca kol kola yürüdük. Yani böyle savaştan muzaffer dönen asker-ler gibi, zafer kazanmış komutanlar gibi yü-rüldük o koridorda. Üzerimize silahlar çevriliydi. "Yere yatın, yere yatın" diye ba-ğırıyorlardı. Fakat biz orada dimdik ayakta, arkadaşlarımızla kol kola yürüyerek, yani düşmanın kurşunların üzerine, bize doğrul-tulmuş silahların üzerine doğru yürüdük...